

BURMESE
CLASSIC
COM

ပျဉ်ခင်

စာ အုပ် စိုက်

ပျဉ်ခင်

အချစ်၏ ထူးခြားခြင်း

L ၈၆

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၁၅၀၃၁၀
- အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၄၀၃၁၀
- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မေလ၊
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လင်း
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
- အတွင်းပုံနှိပ် - ပုညခင်စာပေ၊ (ယာယီ - ၈၅၆)
တိုက်(၆၁)၊ အခန်း (၁၁)၊
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ကလျာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (မြ-၀၂၆၇၀)
အမှတ်(၄၂)၊ (၄၂)လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ဦးမြသိန်း
သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုညခင်စာပေ

ပုညခင်

အချစ်၏

ထူးခြားဖြစ်စဉ်...

BURMESE
CLASSIC
.com

၈၉၅. ၈၃

ပုညခင်

အချစ်၏ထူးခြားဖြစ်စဉ် / ပုညခင် ။ - ရန်ကုန်၊

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈-စာ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီတာ

(၁) အချစ်၏ထူးခြားဖြစ်စဉ်

BURMESE
CLASSIC

ပျော်ရွှင်ရတိုင်းလည်း အချစ်မဟုတ်ဘူး ... ■
ဝမ်းနည်းရတိုင်းလည်း အချစ်မဟုတ်ဘူး ... ■
ကိုယ် ချစ်မိတဲ့သူနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ...
ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြင်းပြင်းရှူ ခံစားလာခဲ့ရရင်တော့ ...
အဲ့ဒါကို ...
‘အချစ်’ လို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ် ... ■

(၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

“လတ်ရေ... လယ်လယ်လတ် ... ဒီကောင်မလေး
ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့် ... လတ်ရေ...”

“လတ် ... ဒီမှာ ကြီးကြီးရေ...”

လတ်က ဝါးယင်းလိပ်သေးသေးလေးပေါ်မှာ ဖြန့်
ခင်းထားသည့် ရေညှိ၊ ထမင်းနှင့် မုန့်လာဥနီ၊ ကြက်အူချောင်း
စသည့် အဆာပလာတွေကို ညှိအောင် ညှိပြီးမှ ခပ်ကျစ်ကျစ်
လေး လိတ်လိုက်ရင်း ကြီးကြီးကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကြီးကြီးက ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာကာ ထမင်း
စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ကျဲနေသည့် တိုလီမုတ်စလေးတွေကို ငဲ့ကြည့်
ရင်း...

“ဒါ ဘာလုပ်နေတာတုန်း လတ်ရဲ့...”

◆ ပုညခင်

“ထမင်းလိပ် လိတ်နေတာလေ ကြီးကြီးရဲ့၊ ကိုရိုးယား ထမင်းလိပ်လေ ...”

“ညည်းတို့ မိန်းကလေးတွေမှာလည်းနော် နာတာရှည် ကိုရိုးယားရောဂါ စွဲနေလိုက်ကြတာ၊ ခုချိန်ထိ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်သေးဘဲကိုး၊ အစောပိုင်းတုန်းက ပဲခေါက်ဆွဲ၊ ပဲခေါက်ဆွဲစားလို့ ရိုးတော့ ရှေ့ထမင်းလိပ်က လာပြန် ပြီ၊ ပြီးတော့ ... ဟိုတစ်နေ့က ညည်း ဝယ်စားတာလေ၊ ကိုရိုးယားဆိုင်က ဝယ်လာတယ်ဆိုတာ ဘာပုဂံဆို လား ...”

“တော့ပုဂံလေ ကြီးကြီးရဲ့ ...”

“အေးငလ ... အဲဒီဥစ္စာ ဘာမှ အရသာမှ မရှိတာ၊ စပ် လိုက်တာလည်း လွန်ရော ... ချဉ်ဖတ်နဲ့ တွဲစားရတဲ့ဥစ္စာ လေ”

“ကြီးကြီးက မကြိုက်လို့ပါ၊ ကြိုက်တဲ့လူများကျတော့ လည်း တစ်ပွဲနဲ့တောင် မလောက်ဘူး”

“အမလေး ... ဘယ်သူကများ ဒါမျိုးကို နှစ်ပွဲစားနိုင်မှာ လဲ ...”

“ထင်စော စားနိုင်တယ် ကြီးကြီး”

“ကျော်ထင်စောကလေ !”

BURMESE CLASSIC .com

အသစ်ထုတ်ပြန်စဉ် ... ◆ ၉

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ ဒီကောင်က ကိုရိုးယားစာဆို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပဲ၊ ခုလည်း အဲဒီကောင် စားချင်တယ် ဆိုလို့ လိတ်ပေးနေရတာ ...”

“ဪ ... ဒါ ထင်စောဖို့လား ...”

“ဟုတ် ...၊ အယ် ... ဆံပင်တွေ ကျလာပြီ”

လတ်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာမို့ နောက်မှာ စုစည်းထားသော လတ်ရဲ့ ရှေ့ဆံပင်တိုတချို့က မျက်နှာရှေ့ကို ပြုတ်ကျလာသည်။ လတ်က ဆံပင်တွေကို ခေါင်းဆတ်ပင့်တင်လိုက်ရင်း ...

“ကြီးကြီးရေ ... မရှိမသေနော် လတ်ရဲ့ ရှေ့ဆံပင်လေး တွေကို ဘီးကုပ်လေးနဲ့ ကုပ်ပေးနော်၊ လတ် လက်မအား လို့ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ခဏစောင့်၊ ကြီးကြီး ဘီးကုပ် သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ရီချိုက ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာရင်း မသိမသာ ပြုံးမိနေရပါသည်။ လတ်နဲ့ ထင်စော၊ ထင်စောနဲ့ လတ် ... ဒီနှစ်ယောက်ဟာ မကြာသောတစ်နေ့မှာ လက်ထပ် ဖြစ်ကြမှာပါ ဟု ... ဒေါ်ရီချို ကိုယ်တိုင်ရော၊ ကျော်ထင်စောရဲ့ အမေကိုယ်တိုင်ကပါ သေချာယုံကြည်နေကြပါသည်။

ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ သံယောဇဉ် အတိုင်းအဆကို အကဲခတ်ရင်း သူတို့ ဒီလိုယုံခဲ့တာပင်။ ခုလည်း ကြည့်လေ ... ထင်စော စားဖို့ လတ်က ထမင်းလိပ် လိတ်ပေး နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ချင်း သမီးရည်းစားတောင် ဖြစ်နေကြ ပြီလား မသိ ...။

ဒေါ်ရီချိုက လတ်ရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်လာကာ ဘီး ကုပ်လေးယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ လတ်ရဲ့ ရှေ့ ဆံပင်လေးတွေကို ဘီးကုပ်လေးနှင့် ပင့်တင်ကုပ်ပေးလိုက် ရင်း ...

“လတ်...”

“ရှင် ... ကြီးကြီး”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပဲလဲ ...”

“ကြီးကြီး ဖြစ်စေချင်သလို လတ်နဲ့ ထင်စောက မဖြစ် သေးဘူးလို့ ပြောနေဆဲပဲ။”

“မဖြစ်သေးဘူးဆိုတော့ ဖြစ်ကြမယ်ပေါ့ ...”

“သိဘူးလေ ...”

“လယ်လယ်လတ်နော်၊ ညည်း ရူးချင်သောင်ဆောင်မနေ နဲ့”

“ဆောင်ပါဘူး၊ ရူးချင်သောင်လည်း မဆောင်ဘူး၊ ရူး လည်း မရူးဘူး”

“ငါထင်ပါတယ်၊ ညည်းတို့ချင်း ဖြစ်တော့ဖြစ်ကြပါပြီ”

“ကြီးကြီး စကားကြီးကလည်း ကြက်သီးထစရာ၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲလို့”

“ရည်းစားဖြစ်ကြတာလေ၊ ညည်းတို့ချင်း ရည်းစားဖြစ်နေ ကြပြီလို့ပဲ ငါထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

“ကြီးကြီးတို့ကတော့ ကြံ့အစ်ကြီးပဲကွာ”

“ဘာကြံ့အစ်လဲ ...”

“ကြံ့တိုင်း အစ်နေတာကို ပြောတာလေ”

ကြီးကြီးက လတ်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ညည်းကို အစ်ရတာလည်း အလကားပါပဲ၊ မရေမရာပဲ ဖြေဖြေနေတယ်”

“အခြေအနေက ...”

ကြီးကြီးရယ် ...

ဝယ်လာတာ ခုမှသတိရဟယ်၊ လတ် Ocean သွားတုန်း

က ကြီးကြီးဖို့ ဒူးရင်းသီး ကရေကရာ ဝယ်လာတယ်၊
ဟိုပေါ်မှာ ယူစားလိုက်နော် ကြီးကြီး...”

“မရေရာတဲ့ ကိစ္စကို ကရေကရာနဲ့ စကားလာလွှဲမနေနဲ့၊
ငါ့ကို ညည်း မှန်မှန်ဖြေ၊ ညည်း ထင်စော စားဖို့ ထမင်း
လိပ်တွေ ဘာတွေတောင် လုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ ညည်း
တို့ချင်း သမီးရည်းစား ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ လတ်နဲ့ ထင်စောနဲ့က
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ၊ ဟိုအရင်ကတည်းက သူ
စားချင်တာတွေကို လတ် ဒီလိုပဲလက်တည့်စမ်းပြီး လုပ်
ပေးနေကျ၊ လတ် လုပ်ပေးတာကို စားမကောင်းလည်း
ကျိတ်မှိတ်စားမယ့်သူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊
ကြီးကြီးဆို ဘယ်တုန်းကများ သည်းခံပြီးစားဖူးလို့လဲ”

“ညည်း ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းမှမကောင်းတာ”

“ထင်စောဆို မကောင်းလည်း စားတာပဲ”

“အေးလေ ... ဒါကတော့ သူက ညည်းကိုချစ်နေလို့
သည်းခံအောင်အည်းပြီး စားပြတာနေမှာပေါ့”

လတ်က နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ထင်စောက အဲဒါလေးတစ်ခု ကို သည်းခံပြီး လတ်က
ကျန်တာအကုန်သည်းခံရတာတော့ ကြီးကြီး ဘယ်သိပါ့မလဲ ...။

ထင်စော နာဘူးထတဲ့ ကိစ္စတွေကို လတ် ဘယ်လောက် သည်း
ခံရတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးသိရင် ချက်ချင်း တက်ချက်သွားမှာမို့
လတ်က နာနှပ်မယူချင်။

“ညည်းကသာ ရည်းစားမဖြစ်သေးဘူး ပြောနေ သူ့အဖေ
ကဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့တိုင်း ညည်းကို တောင်းတောင်းနေ
တာ ကြာလှပေါ့ ...။ နှပ်ချေးတွဲလောင်းကတည်းက
နေ့တိုင်းတွေ့လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်
ရည်းစားဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ညည်း
ညှဲလိုပေါ့”

ကြီးကြီးက ပွစိပွစိပြောပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ထွက်သွားသည်။ ကြီးကြီးက ဒါမျိုးပြောနေကျပဲမို့ လတ်က
မမူတော့ဘဲ ထမင်းလိပ်ကိုသာ ခပ်သွက်သွက်လေးလိတ်ပြီး
အဝိုင်းလေးတွေဖြစ်အောင်ပိုင်းကာ ထမင်းဘူးပြားပြားလေးထဲသို့
စီစီရီရီလေး ထည့်လိုက်ပါသည်။

(၂)

“အယ် ... ဟိုကောင် ဘာလုပ်နေပါလိမ့်”

ထမင်းလိပ်ထည့်ထားသော ဘူးပြားကလေးကို ကိုင်ကာ ထင်စောတို့ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့သော လတ်မှာ ထင်စောရဲ့ ထူးခြားလှသော ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်သွားရပါသည်။

ထင်စောတို့ခြံဟာ လတ်တို့ခြံနဲ့ ကပ်လျက်မှာမို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ လတ်က ထင်စောတို့ခြံကို လာရင်လား၊ လတ် မလာလည်း ထင်စောက လာသည်။ ဟိုးငယ်ငယ် ပိစိကွေးလေး အရွယ်ကတည်းက လတ်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ရတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားပါသည်။ လတ် ပျောက်နေလျှင် ထင်စောက လတ်တို့ခြံဘက်သို့ ကူးလာကာ ...

“ရွှေလတ်ရာ ... နင်ကလည်း ပေါ်ကိုမလာတော့ဘူးဟာ၊ ငါ့မှာ ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးဖြစ်နေပြီဟာ ...၊ နင်မလာတော့ ဘယ်သူ့သွားပြောရမှန်း မသိဘူး”

“နင့်အိမ်ကလူတွေကို ပြောပါလား ... ”

“ငါ့အိမ်မှာက သိတဲ့အတိုင်း ... ဘွားဘွားက ဘုရားခန်း ထဲမှာချည်း ပုတီးစိပ်နေတာ၊ ဗေဗေကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ အားတာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေကလည်း မီးဖိုချောင်ကိစ္စ က တစ်ဖက်၊ သူ့ဆိုင်ကိစ္စက တစ်ဖက် ... အားကိုမအား ဘူး၊ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ရတာ လုံးဝမကောင်း ဘူး၊ မေမေ ငါ့အပေါ် လုံးဝမတရားဘူး၊ ငါ အဖော်ရ အောင် သုံးလေးယောက်လောက် မွေးပေးခဲ့ဖို့ ကောင်း တာ”

“ငါလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါပဲ ထင်စောရယ်၊ နင့်လိုတော့ စကားပြောစရာလူမရှိလို့ဆိုပြီး ဆော်ညည်း မနေပါဘူး၊ နင် သိပ်ပြောချင်နေရင် နင့်အိမ်က ခွေး ကလေး ရော်ကီကို ပြောပါလား”

“ခွေးက လူစကား နားလည်မလား”

“နားလည်လည် မလည်လည် ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြော လိုက်ရရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ နားမလည်တော့

ပြောရတာ ပိုတောင်လွတ်လပ်သေး၊ လူကမှ နှင့် အကြောင်းတွေကို အတင်းပြန်တုတ်ချင် တုတ်နေဦးမယ်၊ ဘူးတစ်ရာအပေါက်သာ ပိတ်လို့ရချင်ရမယ်၊ လူ့ပါးစပ် တစ်ပေါက်ဆိုတာ ပိတ်ဖို့ အရမ်းခက်တာဟ ...”

“ကဲ ... လာပါ ရွှေလတ်ရာ၊ အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါနဲ့ ခြံထဲသွားထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်ပါ”

“ငါခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်နေတာဟ၊ နှင့် အသံမြိုကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့ကနေ လာအော်ခိုးလို့ နီးသွားတာ၊ ပြန်တော့ဟာ၊ နောက်နေ့မှပြော ...”

“ငါ အခုပြောချင်လို့ပါဟာ၊ နားထောင်ပေးစမ်းပါ”

“ထုံးစံအတိုင်း ဟိုကောင်မလေး ဒီကောင်မလေးတွေ အကြောင်းပဲ ပြောမှာမဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ နားမထောင်အား သေးဘူးဟာ၊ နောက်နေ့မှ ပြောတော့ ...”

“ငါ ခုပြောချင်လို့ပါဟာ၊ နားထောင်ပေးစမ်းပါ၊ လာပါ”

“ထင်စောရာ၊ နှင့်ကလည်း ဇွတ်ပဲဟာ ...”

ထင်စောက လတ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲခေါ်လာပြီး ခြံထဲ က ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ လတ်က တကယ်ပဲ အိပ်ချင်နေတာမို့ မျက်ကြောကလေး စင်းမျှနေကာ ဝါးခနဲ သမ်းပစ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... နှင့်ပြောချင်ရင် ဒီအတိုင်းတော့ မပြောနဲ့၊ ဒါနဲ့ လွဲပေးရင်းနဲ့ ပြော ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... လွဲပေးမှာပါ”

ထင်စောက မိုးပြောချင်ပီပီ လတ် ထိုင်နေသည့် ဒါန်းကို လွဲပေးရင်း စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောပါလေတော့ သည်။ လတ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်တစ်ခါ ငိုက်တစ်လှည့်ဖြင့် နားထောင်ရပါတော့သည်။

သူပြောတတ်သည့် အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ အရေးမပါတာလည်း ပါ၊ အရေးပါတာလည်း ပါ၊ ဘာတွေမှန်း မသိ တောင်ရောက် မြောက်ရောက်တွေလည်း ပါ။ သူသဘော ကျသည့် ကောင်မလေးတွေအကြောင်း၊ သူ့ကို သဘောကျသည် (ဟု ထင်ရသော) ကောင်မလေးတွေအကြောင်းက အစ သူ ဝမ်းချုပ်နေတာ ဘယ်နှရက်ရှိလို့ အိမ်သာမှာ ဘယ်လောက် ကြာအောင် ထိုင်နေရတာအဆုံး ... စုံပလုံတုံနေအောင် မမော မပမ်း အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောတတ်သူပင် ...။ ဒီကြားထဲ ပြောရင်း အာခြောက်လာလျှင် အိမ်ထဲပြေးဝင် ရေသောက်ရ သေးတာမို့ ...

“ရေဘူးကလေး ဆောင်ထားပြီးပြော ထင်စော ...”

ဟု သတိပေးထားရပါသည်။

သူပြောတာတွေက များပြားလွန်းတာမို့ ပြောသမျှ
အကုန်လုံးတော့လည်း လတ်ရဲ့ နားထဲကို မရောက်ပါ။ နား
ထောင်ရင်း ငိုက်သွားမိတာက အခါခါမို့ပင် ...။

ထင်စောက ဒါန်းကလေး လွဲရင်းပြော၊ လတ်က
လည်း ငိုက်ရင်း နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားရပြီ ...။ ထင်စော
က သူ့မှာ ပြောစရာမကုန်သေးလျှင် လတ်ကို နှိုးနှိုးပြီးပြော
တတ်ပါသည်။

သူ့နှိုးပုံက လတ်ကို တော်တော် ကသိကအောက်
ဖြစ်စေပါသည်။

မြက်ပင်လေးတွေ သွားဆွဲနှုတ်လာကာ လတ်ရဲ့
နှာခေါင်းစကို မြက်ပင်ဖျားကလေးဖြင့် မထိတရီ လာလာကလီ
တာမို့ လတ်မှာ ဟပ်ချိုး နှာချောရင်း နိုးရပြီပင် ...။ သူ့မှာ
ပြောစရာကုန်ရင်သာ အိမ်ထဲက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးသွားယူပြီး
လတ် ခေါင်းမှောက်မှာ ခုလေးကာ သူ့ခြံဘက် ပြန်ကူးသွားတတ်
သည်။

ထင်စော အဲဒီလို နှိပ်စက်တာတွေကို လတ် ငယ်
ငယ်ကတည်းက ခံခဲ့ရတာ။ ခုဆို ... လတ်ရော ထင်စောပါ
ကျောင်းတွေပြီးကြလို့ အသက်တွေတောင် ၂၀၊ ၂၉ ရှိကြပြီ။
လတ်ကသာ နည်းနည်း ရင်ကျက်လာသလို ရှိပေမယ့် ထင်စော

ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲ၊ သူ့အရွယ်နှင့်
မလိုက်ဖက်တော့သည့် ကလေးကလေး အဝတ်အစားတွေဝတ်၊
ကလေးအထာ စကားတွေပြော၊ ကလေးတွေနှင့် ပေါင်းကာ
သူ့ကိုယ်သူတော့ ‘နုပျိုသူ’ ဟု သတ်မှတ်ထားမြဲပင် ...။

လတ်မှာတော့ ထင်စောလို မိသားစုစုံညီသူမဟုတ်
တော့ပါ ...။ မေမေက ဆုံးသွားပြီး ဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာ
လုပ်ငန်းတွေ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေသူမို့ လတ်က ဖေဖေမှောက်
လှိုက်သွားဘဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ လတ် အဒေါ် အပျိုကြီး ကြီးကြီး
ဒေါ်ရီခိုနှင့် အတူနေနေခဲ့တာပင် ...။

ခုချိန်မှာ လတ်က ကော်ဖီဆိုင်လေးဖွင့်ရင် ကောင်း
မလား၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးဖွင့်ရင် ကောင်းမလား စသဖြင့် ကိုယ်
ပိုင်အလုပ်ကလေးတစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရင်း လေ့လာနေပေ
မယ့် ‘ကျော်ထင်စော’ ဆိုတဲ့ လတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ငယ်ငယ်ကောင်
ကတော့ ခုမှ မိန်းမပိုးကောင်းတုန်း ...။

ထင်စောရဲ့ အမေနှင့် လတ်ရဲ့ ကြီးကြီးကတော့
ထင်စော အကျင့်တွေကို သိပ်မသိလှဘဲ ထင်စောနှင့် လယ်လယ်
လတ်ကို သူတို့စိတ်ကူးထဲက ဖိတ်စာထဲမှာ ထည့်ရိုက်နေခဲ့ကြ
ပါသည်။

သူတို့ ထင်စောကဖြင့် ...

လတ်သည် ထမင်းလိပ်ဘူးကို ကိုင်ထားရင်းက ခြံထဲက ခုံတန်းကလေးပေါ်မှာ ထိုင်၍ တယောထိုးနေသော ထင်စောကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိပါသည်။

ထင်စောတစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကများ တယော ထိုးတတ်သွားပါလိမ့်...။ ခြံထဲဝင်လာတုန်းက တယောသံ သဲ့သဲ့လေး ကြားမိပေမယ့် ကက်ဆက်ထဲကအသံဟူသာ ထင်မိ တာပင်။ ထင်စောရဲ့ တယောသံလို့တော့ နည်းနည်းလေးတောင် မထင်ခဲ့မိပါ။ ထင်စရာလား ... ထင်စောဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ တယောပေးလို့ ဂစ်တာတောင် တီးတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် မဖြောင့်ဖြောင့်မဆိုတတ်တဲ့ သူပဲဟာ ...။ အဲဒီလိုလူက အခု တယောလေးကို သွဲ့သွဲ့နဲ့နဲ့လေး ထိုးနေ ပါသည်။

လတ်သည် မယုံနိုင်လွန်းလို့ ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ် ပွတ်ကြည့်မိရ၏။ တယောလေးကို ပခုံးမှာမှေးကာ မျက်စိ စုံမှိတ်၍ တယောထိုးနေပုံက တကယ့်ကို ခံစားချက်အပြည့်။ သူ့ အသက်အရွယ်မှ သူ့အားမနာဘဲ ညှပ်ထားတဲ့ ဘေးခွဲဆံပင် ရှည်ရှည်က ငဲ့စောင်းစောင်း မျက်နှာပေါ် တစ်ဝက်တစ်ပျက် အုပ်လျက်။ ဆံပင်အရောင်ကလည်း နီညိုရောင်။ ပြီးတော့

ဖက်ရှင်ထွင်ချင်စောနှင့် ဒီလောက်ပူအိုက်လှတဲ့ ရာသီကြီးမှာ လည်ပင်းမှာ မာဖလာပတ်ထားပုံက ရယ်စရာကြီး ...။

လတ်သည် သူ့ဆီလှမ်းသွားလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ထင်စော ...”

ဟု နားနားကပ်၍ ခေါ်လိုက်တော့ သူက မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လာကာ တယောထိုး ရပ်သွားသည်။ သို့သော် အံ့သြ စရာကောင်းတာက သူ တယောမထိုးဘဲ တယောသံ ဆက်ထွက် နေခြင်းပင် ...။ လတ်က မျက်လုံးကလေးဖြူးလျက် အံ့အံ့သြသြ ကြည့်နေဆဲမှာ သူက သူ့ဘေးမှာချထားသည့် အင်္ကျီအောက်သို့ ကမန်းကတန်း လက်လျှို့နှိုက်လိုက်တော့မှ ချောက်ခနဲ အသံ ကြားရပြီး တယောသံ ပျောက်သွားသည်။

လတ်သည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ထင်စော လူပေါကြီး၊ ကက်ဆက် ဖွင့်ပြီး ငိစိဒီ ရိုက်နေတာမဟုတ်လား၊ ပြစ်မီး ...”

လတ်ကသူ့အင်္ကျီကိုဆွဲဖယ်လိုက်တော့ ကက်ဆက် တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ကမန်းကတန်း ပြန်ဖုံး ဖိလိုက်ရင်း ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ရွှေလတ်ရာ ... ဒါ အတာဟ ... အတာ”

“ဘာအတာလဲ ...”

“နင် ဟိုဘက်အိမ် ဝရန်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက် ...”

လတ်က လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ရပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်း မြင်လိုက်ရပါသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား...”

“အေး ... တွေ့တယ်”

“ပေါက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အေး ... ပေါက်တယ်၊ နင် အဲဒီ ကောင်မလေး မြင် မလားလို့ ပဲပေးနေတာ မဟုတ်လား ငါပေါ့ရဲ့...”

“ဒါပေါ့ဟ ... ဒီကိစ္စအတွက်မှ မဟုတ်ရင် ဒီလိုလုပ်စရာ အကြောင်းမှမရှိတာ”

“သိပါတယ် ... နင့်ဝါသနာကို ...”

“နင်သိလည်း ငါမရှက်ပါဘူး၊ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ”

ထင်စောက ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ပြောတာမို့ လတ်အသည်းယားသွားသည်။ သို့သော်လည်း လတ်အဖို့ရာ

ထင်စောအကြောင်း သိပြီးသားမို့ ထူးပြီး အံ့သြစရာတော့ မရှိပါ။

ထင်စောဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ သူနဲ့ရွယ်တူ မိန်းကလေးမျိုးဆို မိန်းမလိုတောင် ယူဆရဲ့လားမသိပါ။ သူသဘော ကျလိုက်မှဖြင့် ၁၆ နှစ် ၁၈ နှစ်တွေချည်း ...။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်တာမျိုးကိုမှ သူ့စိတ်က လှုပ် ရွားခံစားလို့ ရပါသည်ဟုဆို၏။ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် မိန်းကလေးဆိုလျှင်တောင် အဘွားကြီးလို့ ဆိုခွင့်သူပင်။ လတ် တို့ အရွယ်မျိုးဆိုရင်တော့ ပြောစရာတောင်မလိုတော့။ သူ့ကိုယ် သူ ငယ်နုသူဟု ခံယူထားသူမို့ လတ်တို့အရွယ်ဆိုတာ သူနဲ့ အရွယ်မတန်သည့် အဘွားကြီးဆိုတွေချည်းသာ ...။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... အဲဒီဘက်ခြံမှာ အရင်တုန်းက အဘိုး ကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်နဲ့ အဆွေကြီး နှစ်ယောက်ပဲ နေတာမဟုတ်လား၊ ဒီလောက်အရွယ် ငယ်ငယ် မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့မိပါဘူး”

“ဒါက အသစ်ဟ ...”

“ဘာ အသစ်လဲ ...”

“အိမ်ရှင်အသစ်လေ ...၊ အရင်အိမ်ရှင်တွေက အိမ်ရှင်လေး သွားကြပြီ၊ ဒါက နောက်ငယ်လိုက်တဲ့ အိမ်ရှင်အသစ်”

လယ်လယ်လတ်က မျက်နှာနီမြန်းကာ ဒေါသဖြင့် ဆော်သော်လည်း ထင်စောကတော့ တဟားဟား ဆက်ရယ်နေလိုက်ပါသည်။

လတ်ဟာ ရုပ်ဆိုးသူမဟုတ်ပေမယ့် ထင်စောသဘောကျသည့် အရွယ်လေးတွေထက် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ အိုစာပြီလို့ ဆိုရမည်လေ...။ လတ်က ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတွေ ဝတ်တိုင်း သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ လှသည်လို့ကို မထင်ပြီ။

လတ်သည် ထင်စော ရယ်နေပုံကိုကြည့်ရင်း တနဲ့နဲ့ ဒေါသတွေထွက်လာရပါသည်။ လတ်ကိုဆို ဒင်းက အမြဲတမ်း 'မအိုစာ' ဟု သတ်မှတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူတော့ 'အမြဲတမ်း ၁၈ နှစ်' ဟု ခံယူထားတာ တော်တော်တော့ တရားလွန်နေပါပြီ။

တကယ်ဆို လတ်ဟာ ၁၆ နှစ်လို့ နုသစ်မနေတော့တာကလွဲရင် ကိုယ့်အလှနဲ့ကိုယ် ပြည့်စုံကြည့်ကောင်းသူဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်းသိ၊ အများတကာကလည်း သိကြပါသည်။

လတ် အသားအရည်ဟာ မဖြူပေမယ့် ဝါဖန်ဖန်လေး ဝင်းနေပါသည်။ ကျောလယ်လောက် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးနှင့် မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်နှင့် လတ်ပုံစံက သိပ်အလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း ကြည့်ပျော်စရာပျော်စရာထက်

တော့ အများကြီး သာသေးသည်။ လတ် ဝတ်ပုံစားပုံက သိပ်တော့ မဟော့လှပါ။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်ပွပွလေးတွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီလေးတွေကို ဝတ်လေ့ရှိတာမို့ လတ်ပုံစံက ထင်းလင်းမနေသော်လည်း အမျိုးကောင်းသမီးဆန်သည်။ လတ် ဝတ်သည့် အဝတ်အစားအရောင်တွေက ကာကီရောင်၊ ကော်ဖီရောင်၊ ချောကလက်၊ မီးခိုး၊ အဖြူ၊ အနက်၊ အသားရောင် စသည့် ဘိုဆန်ဆန် အရောင်တွေချည်းပင်။ လတ်က အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ပေါပေါပဲပဲထဲကတော့ ဘယ်တော့မှ မဝတ်၊ ပြူးတူးပြုတ် ပုံစံတွေ၊ တောက်တောက်ပပ အရောင်တွေကိုလည်း မရွေးချယ်ပါ။ Branded တွေချည်း ရွေးဝယ်ဝတ်ခဲ့တာ အသက် ၂၅ ကျော်ကတည်းကပင်။

ရှင်းလင်းသေသပ် စမတ်ကျသည့် ကုတ်အင်္ကျီလေးတွေ၊ စကတ် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးတွေ၊ ဘောင်းဘီ စတိုင်လ်ကျကျလေးတွေကို ဝတ်ကာ Branded အိတ်ကြီးကြီးတွေကို ကိုင်၍ Branded ဖိနပ် မနိမ့်မမြင့်လေးတွေကိုသာ စီးတတ်သော၊ ဆွေလိုကာလီ နားကွင်းတွေ နားဆွဲတွေ၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေကို မဆင်မြန်းဘဲ နားရွက်ဖျားမှာ ၃ ရတီ တစ်လုံး စိန်ဖြူသန့် နားထပ်ရှင်းရှင်းလေးဝတ်၊ လည်ပင်းမှာ ရွှေဖြူကြိုးသေးကလေးနှင့် စိန်ဖြူသန့် လော့ကတ်သေးသေးလေးဆွဲ၊ လက်မှာလည်း

www.burmeseclassic.com

တစ်လုံးစီနဲ့ ရွှေလက်စွပ်ပါးကလေး တစ်ကွင်းနှင့် ရိုးလက်(စ်) နာရီလေးတစ်လုံးသာ ဝတ်ထားတတ်သော လတ်ကို လူအများ က အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် စတိုင်လ်ကျလှပသူဟု သတ်မှတ် သော်လည်း ထင်စောကတော့ 'အဘွားကြီးစတိုင်လ်' ဟုသာ သတ်မှတ်ခဲ့တာပင်။

ခုလို လတ် အိမ်မှာနေရင်းမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးတွေ ဝတ်မိပြန်တော့လည်း 'အရွယ် မတန်' ဟု ဆိုပြန်သေးသည်။ လတ် ဘယ်လိုပဲနေနေ ထင်စော မျက်စိ ထဲမှာတော့ အပြစ်လွတ်သည် မရှိပါ။

“ထင်စော နင်ဟာလေ ငါ့ကိုဆို ကဲ့ရဲ့ဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ အိမ်မှာနေရင်းမို့ ငါ့ဘာသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ထား တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့အရွယ်မကတဲ့သူတွေတောင် အပြင် သွားရင် ဒါမျိုးဝတ်ကြတာပဲ”

“အေး... အဲဒီလို အရွယ်မတန်ကြီးတွေ ဝတ်ကြတာ မြင်ရင်လည်း ငါအရမ်းရယ်ချင်တယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးတွေ အရွယ်ဝတ်မှ ချစ်စရာ ကောင်းတာဟာ...”

“ရောဂါပဲ...”

“အချစ်ရောဂါဆိုတာ ကုမပစ်ဘဲ တမင်မွေးထားရမယ့် ရောဂါလေ...”

“နင့်ဘာသာ ကြုံတိုင်း ငမ်းနေတဲ့ ကြုံငမ်းရောဂါကို အချစ်လို့ နာမည်မတပ်စမ်းပါနဲ့ ထင်စောရာ၊ အချစ်ဆို တာ တလေးတစား အလေးထားရမယ့် ကိစ္စမျိုးပါ၊ နင့်ရဲ့ ယာယီကိစ္စလေးတွေနဲ့ မနှိုင်းအပ်ပါဘူး”

“စိတ်ကိုပျော်စေရင် အဲဒါ အချစ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား ရွှေလတ်ရဲ့...၊ ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့တွေ့ ရင် ငါ့စိတ်ကိုက ပျော်နေတာ၊ အဲဒါ ချစ်လို့ပေါ့”

ဪ... တော်တော် အတွေးတိမ်တဲ့ ကောင်ပါ လား၊ ငါ့သံယောဇဉ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ ကောင်ကြီးပါလားဟု လတ်က ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိသွားရပါသည်။

လတ်မှာတော့ သူ့မှာ ဘယ်လိုအကျင့်တွေပဲရှိရှိ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရတာ...။ သည်းခံလိုက်ရတာ...။ ပါးစပ်က သာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေမိပေမယ့် ထင်စောအပေါ်ထားတဲ့ လတ်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကတော့ တစ်ခါမှ မပျက်ပြယ်ခဲ့ဖူးပါ။

ထင်စောက လတ်ကို သူ့ချစ်သူတော်မို့ လုံးဝ စိတ်မကူးတာကို လတ်သိသည်။ လတ်က ထင်စော သံယောဇဉ်

ကြောင့် တခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မခံနိုင်တာကိုတော့
ထင်စောက် မသိ။

လတ်သည် တစ်နေ့တော့ဖြင့် ထင်စောက် လတ်
ကို ငဲ့ကြည့်လာလေမလားရယ်လို့ တိတ်တခိုး ဖျော်လင့်ရင်းကပဲ
ဒင်းကိုလည်း တစ်စက်မှ ကြည့်မရဘဲ အမြင်တွေကတ်လာခဲ့
ရပါသည်။

“ဟေ့ ... ရွှေလတ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စုပုပ်စပ်နေတဲ့ မျက်
နှာထားကြီးနဲ့ ငြိမ်သွားတာလဲ ...”

“နင့်ကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ စကားပြောချင်စိတ်တောင်
ကုန်သွားတာလေ ...”

“ဟာ ... ခုမှ သတိရတယ်၊ ရွှေလတ် နင်မြန်မြန်ပြန်တော့
ဟာ၊ ဟိုတက်အိမ်က ကောင်မလေးတွေ နင့်ကိုလှမ်းမြင်
ပြီး ငါ့ရည်းစားလို့ ထင်သွားမှ ငါ လာဘ်ပိတ်နေမယ်”

“အောင်မာ ... အကောင်းလည်း သူစားဖို့ ထမင်းလိပ်
လိတ်ယူလာရသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... စောစောက ပြောရော့၊ လာ ... လာ
ဟိုဘက် မမြင်ကွယ်ရာလေးမှာ သွားစားရအောင်”

“အေး ... အေး ... စားရမယ်၊ မစားခင် နင့်ကို ပညာ
လေး နည်းနည်းတော့ ပြချင်သေးတယ်”

ထင်စောက်က ပျာပျာသလဲ ထရပ်ချိန်မှာ လတ်က
ထင်စောက် လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည့် မာဖလာရှည်ရှည်ကို
လှမ်းဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မာဖလာတစ်စက်ကို လက်မှ
လွှတ်ကာ ထင်စောက်လည်ပင်းနောက်သို့ သိုင်းပတ်လိုက်ပြီး
ထင်စောက်ကို လတ်နားရောက်အောင် ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ဟ ... ဟ ... ဘာလုပ်တာလဲဟ ...”

လတ်က မပြောဘဲ အံ့ကြိတ်ပြီးကာ လတ်ခေါင်း
လေးကို ထင်စောက်ကိုယ်နှင့် ကွယ်၍ငုံထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ
မချီမချဉ်မျက်နှာနှင့် ထင်စောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ခုလောက်ဆို ဟိုဝရန်တာက ကောင်မလေးက
နင့်ကို ငါ့ရည်းစားလို့ ထင်သွားလောက်ပြီ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း ... လူယုတ်မာမ”

“အဟား ... ဟား ...”

လတ်က မျက်လုံးပြူး မဲရွဲ့ပြောင်ပြလိုက်ရင်း
ထင်စောက်နားမှ လစ်ပြေးဖို့ကြံတော့ ထင်စောက် မိအောင်
လိုက်လာကာ ...

“ဟေ့ကောင် ရွှေလတ် ... နေဦးကွ၊ ငါ့ကို နင့်ထမင်းလိပ်
ကျွေးခဲ့ဦးလေကွာ”

ဟု အမောတကောပြောရင်း လတ်၏လက်ထဲက ဘူးပြားလေးကို ဆွဲလုယူလိုက်သည်။

လတ်က ထင်စောက်မျက်စောင်းထိုးရင်း ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အငတ်၊ ငါ့ကျွဲ အမျိုးမျိုးနိပ်ကွပ်ပြီး ငါ့ထမင်းလိပ်ကျစားချင်တယ်”

“စားချင်လို့စားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပင်တပန်း လုပ်လာတဲ့ နှင့်ကို အားနာလိုပါ၊ ကောင်းဖို့ မသေချာတဲ့ နှင့်ရဲ့လက်တည့်စမ်း စားသောက်ဖွယ်တွေကို အောင်အည်းသည်းခံ စားပေးတဲ့ ငါ့လိုလူကို နှင်ကတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ ...”

“အပြောကတော့...”

ထင်စောက်က လတ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခု လတ်တို့ထိုင်သည့်နေရာလေးကိုတော့ တစ်ဖက်ခြေမှ လှမ်းမမြင်နိုင်ပါ။

သူက ထမင်းလိပ် တစ်လိပ် နှိုက်စားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းလိပ်ဝါးရင်း မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့လာကာ ...

“ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့လို့လဲ”

“ဆန်က မနပ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ...”

“ငန်လည်း ငန်သေးတယ်”

“ငါ ဆားထည့်လိုက်မိတယ်၊ များသွားတာများလား”

“ငါ ဆက်စားလို့မရတော့ဘူး၊ ထွေးပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟယ် ... ထွေးတော့ မပစ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နှမော့ပါတယ်၊

ငါ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လာရတာ”

“ဪ ... နင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လာတာနဲ့ပဲ ငါက

ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဇွတ်မျိုချရမှာလား”

“နင် အရင်လည်း စားနေကျပဲဟယ်၊ စားလိုက်ပါ၊

ဝါး ... ဝါး ... ဆက်ဝါး၊ ဟုတ်ပြီ ... မျိုချတော့”

လတ်က အနားကနေ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာ မို့ ထင်စောက် ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ဆက်ဝါးကာ မျိုချရသည်။ ဒါနဲ့ တောင် မပြီးသေးဘဲ လတ်က ဘူးကလေးကို မြှောက်ကိုင်ထားတာ ...

“စားလက်စနဲ့ အကုန်စားလိုက်ပါဟယ်နော်၊ နောက်

တစ်ခါကျ ကောင်းအောင်လုပ်ပေးမယ်လေ”

ဟု ဇွတ်တိုက်တွန်းတာမို့ ထင်စောက် အောင်အည်းသည်းခံ၍ စားလိုက်ရပါသည်။

၃၄ ♦ ပုညခင်

ထင်စောဟာ ကောင်းမလေးတွေကို ပိုးပန်းတဲ့နေရာ
မှာသာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပေမယ့် ခုလိုအချိန်လေးတွေမှာ
တော့ ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

လတ်က ကလေးတစ်ယောက်လို စားသောက်နေ
သည့် ထင်စောကို ချစ်ခင်စိတ်ဖြင့် ဆေးကြည့်နေမိပါလေသည်။

(၃)

“လတ်ရေ... လတ်၊ ရွှေလတ်ရေ...”

“ဟဲ့... မောင်ထင်စော... စောစောစီးစီးပါလား၊ မင့်
ရွှေလတ်က အိပ်တုန်းထင်တယ်”

အိမ်ရှေ့ကနေ အသည်းအသန် အော်ဟစ်ခေါ်သံ
ကြောင့် ကြီးကြီး ဒေါ်ရီချိုက မီးဖိုချောင်ထဲကနေ အမြန်ထွက်
လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရပါသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဒီထင်စော တစ်ယောက်ဟာ
မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်တာနဲ့ ငါတူမကို တွေ့ချင်
ဆော့တာပါပဲလား’ ဟု တွေးကာ ကျေနပ်ရပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်း
ဆို တို့လူကြီးတွေ မျှော်မှန်းထားတာနဲ့ မဝေးလှတော့ဘူး။

ထင်စောက်တော့ ကြီးကြီးတံခါးဖွင့်ပေးတာနှင့် အိမ်ထဲကို အလျင်စလို ဝင်လာရင်း...

“ရွှေလတ်တို့က တော်တော် အအိပ်မက်တာပဲ၊ အစားလည်းမက်၊ အအိပ်လည်းကြီးနေတာ ကြီးကြီးတူမ ကြာရင် ဝက်ပုပ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“အေးဟယ် ... မိရွှေလတ်က အလှအပလည်း သိပ်စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်တော့ မင်းနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် သူက အသက်ပိုကြီးသလိုတောင် ထင်ရတာ၊ ကြီးကြီးက လတ်ကို မင်းလိုမျိုး နုနုပျိုပျိုနေစေချင်တာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဆံပင်ပုံအသစ်က လှလိုက်တာ၊ ကိုရိုးယားမင်းသားလေးတွေရဲ့ ဆံပင်ပုံအတိုင်းပဲ၊ ဒီဆံပင်ပုံနဲ့ဆိုတော့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ငါးနှစ်လောက်တောင် ငယ်သွားတယ်ထင်ရတယ်”

“ဆယ်နှစ်တော့ လုပ်ပါ ကြီးကြီးရယ်...”
“အေးပါ ... အေးပါ ... ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်သွားပါတယ်”

ထင်စောက်တော့ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်တာလေးတွေကို မျက်စိပစ်နေသူမို့ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ် ပြောလိုက်သော်လည်း ကြီးကြီးဒေါ်ရီချိုကတော့ ကိုယ့်တူသမက်လောင်းလေးရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူ အပြောအဆို

လေးတွေဟာ လတ်ဆတ်မြူးရွှင်ရန်ကောဟု တွေးကာ သဘောကျ ပြုံးမြဲနေပါသည်။

“ကြီးကြီး ... ကျွန်တော် လတ် အခန်းတံခါးကို သွားထုပြီး နှိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... သွား၊ အဲဒီလိုနှိုးမှပဲ မိရွှေလတ်တို့က နိုးမှာ၊ ကြီးကြီးတော့ မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းအိုးပြင်လက်စလေး ဆက်ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ရီချိုက မီးဖိုချောင်ဘက် ပြန်လျှောက်သွားချိန်မှာ ထင်စောက် လတ်အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ လတ် အခန်းက လှေကားထိပ်မှာပင်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်ဆော့ကစားနေကျမို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ထင်စောက် အလွတ်ရပါသည်။

“လတ်ရေ ... ရွှေလတ် ... ထတော့ ... ထတော့”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း”

ထင်စောက် လတ်ရဲ့အခန်းတံခါးကို အားရပါးရ ထုရိုက်၍ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

လတ်သည် ဒုန်းဒိုင်းညှပ်နေသော အသံတွေကြောင့် စုတ်တရက် လန့်ဖျပ်နိုးထလာကာ အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်

ရပါသည်။ လတ်၏အခန်းဝမှာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော ထင်စော မျက်နှာ ပြုံးစေ့စေ့ကြောင့် လတ်က စိတ်တိုသွားမိကာ

“ထင်စောရယ်၊ နင့်မလည်း ငါ့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ မွေးဖွားလာသလားဟယ်၊ ဘာကိစ္စ စောစောစီးစီး လာနှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

ဟု အိပ်မုန်စုန်မှားနှင့် ပြောဆဲမှာ ထင်စောက လတ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တဟီးဟီးရယ်ရင်း...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို သိချင်ရင် မနက်အိပ်ရာနီးစအချိန်မှာ ကြည့်ရတယ်တဲ့၊ တော်တော်လှတာပဲ၊ မျက်လုံးထောင့်မှာ မျက်ချေးတွေနဲ့ ... ဟား ... ဟား”

“ငါ့ဘာသာ မျက်ချေးရှိတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်ရော အိပ်ရာထရင် မျက်ချေးမထွက်လို့လား၊ ငါ့ဆို ကဲ့ရဲ့ဖို့ပဲ တတ်တယ်”

“နင့်ကိုက ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်ဖြစ်နေတာကိုး၊ သွား ... သွား ဒီရပ်ကြီးကို ကြာကြာမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ မြန်မြန် မျက်နှာသစ်ပြီး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ အရေးတကြီးကိစ္စ သွားစရာရှိတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့ဟာ၊ ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ အိမ်နေ

ရင်း အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်လို့ရတယ်၊ သွား ... သွား မြန်မြန်လုပ်”

ထင်စောက လတ်ကို အခန်းထဲပြန်တွန်းလွှတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

လတ်က ကမန်းကတန်း မျက်နှာပြေးသစ်ပြီး ညက ဝတ်အိပ်သည့် ဘောင်းဘီရှည်ပွနှင့် တီရှပ်ပေါ်မှာ ဂျာကင်အတိုလေး ထပ်ဝတ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထင်စောက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်စွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း လတ်ကို စောင့်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ... ထင်စော နင့်ကြည့်ရတာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်လိုက်တာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“နင် ကြာနေလို့ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတာဟေ့၊ လာ ... လာ မြန်မြန်လာ၊ တော်ကြာ လွတ်သွားဦးမယ်”

“ဘာလွတ်တာလဲ”

“အခွင့်အရေးလေ ...”

ထင်စောက လတ်ကိုခေါ်ပြီး ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေသည်။ လတ်က သူ့ကိုမိအောင်လိုက်နေရင်း က ပြုန်းခနဲ တုံ့ရပ်ကာ သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ထင်စော ...”

“ဘာလဲဟာ၊ မြန်မြန်လာပါဆိုတာကို ...”

“ထင်စော ... နင် ဒါဘာသဘောလဲ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ငါ့ကျတော့ အိမ်နေရင်းအဝတ်နဲ့ လိုက်လို့ရတယ်ပြောပြီး နင့်ကျတော့ ဘာလို့ သားနားတောက်ပြောင် မွေးကြိုင်နေရတာလဲ”

“ငါက အမြဲ ဒီလိုပဲ နေတတ်တာပဲဟာ ...”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုက အရင်ထက် နည်းနည်းပိုနေတယ်”

“ကဲ... မြန်မြန်လာတော်မူပါ ဆွေလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး တောင်းပန်ပါတယ်”

ထင်စောက ခုပဲ ထိုင်ရှိခိုးတော့မလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာတာမို့ လတ်က သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထင်စော ဦးတည်သွားနေတာက သူတို့ခြံဘက်ကိုပဲမို့ လတ်က ထင်စော အမေ စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ထားလို့များ စားဖို့ခေါ်တာလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ... မဟုတ်ပါ။ ထင်စောက သူ့ခြံထဲကို မဝင်။ သူဦးတည်ရာဟာ ဟိုဘက်ခြံသို့ပင် ...။

“ထင်စော ... နင် ဟိုဘက်ခြံကို သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ နင့်ကို အဖော်လာခေါ်တာ”

“အရေးမပါတာ၊ တော်ပြီ ... မလိုက်ဘူး၊ နင့်ဘာသာ ဖွန်ကြောင်မယ့်ကိစ္စအတွက်နဲ့များ ငါ့ကို စောစောစီးစီး လာနို့ရတယ်လို့၊ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ...”

လတ်က ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်သော်လည်း ထင်စောက လတ်ရဲ့အပေါ်ဝတ် ဂျာကင်အောက်နားစကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ လတ်မှာ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပါသွားသည်။

“ငါက အလကားသက်သက် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ကြောင်မလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးမှာ တွေ့လား ... နင်လှမ်းကြည့်လိုက်၊ သူတို့ခြံထဲမှာ ကုန်တင်ကားတွေ ရပ်ထားတာ တွေ့လား၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ဒီနေ့မှ ပြောင်းလာပုံရတယ်၊ ဆိုဖာ ဆက်တီရော၊ တီဗီ၊ နေခဲသေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်တွေရော အစုံပဲ ...၊ ပစ္စည်းတွေသာ များတယ်၊ သယ်နေတဲ့ အလုပ်သမားက နည်းနည်းလေးရယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါတို့ဝင်သွားပြီး ဘာအကူအညီလိုလဲ ဘာလဲ ပြောလိုက်ရင် ဆေးဆေးပဲ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားမှာ”

“နင့်ဘာသာ သွားပေါ့၊ ငါတော့မလိုက်ဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ သူတို့က မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဆိုတော့
ငါတစ်ယောက်တည်းသွားရင် မပြောရဲ မဆိုရဲဖြစ်နေကြ
မှာပေါ့၊ နင်ပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ အိမ်နီးချင်းတွေ
ပဲ နောက်လည်း ရင်းနှီးကြရမယ့် ဥစ္စာ”

“နင့်ဘာသာ ရင်းနှီးချင်ရင် သွားရင်းနှီးလိုက်ပေါ့၊ ငါက
ရတယ်၊ မရင်းနှီးရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင်သာ ရင်းနှီး
ခွင့်ရဖို့ အရင်းအနှီးကြီးကြီး ပေးချင်နေတာ”

“လာပါ ရွှေလတ်ရယ်၊ နင်ကလည်း သူငယ်ချင်း မပီသ
လိုက်တာ၊ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့်ကူညီပေးနိုင်မှ
သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသတာဟ”

“ဟဲ့... လွတ်... ငါ့အကျီစကို”

“နင် လိုက်မှ လွတ်မယ်”

“လိုက်မယ်ဟေ့... လိုက်မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ သူငယ်ချင်းလေးရဲ့... ဟဲဟဲ... ခုလို လိမ္မာ
တဲ့အတွက် ကိုရီးယားမင်းသားလေးလိုချောတဲ့ ယောက်ျား
မျိုးနဲ့ မြန်မြန်ရပါစေ...”

ထင်စောက ရှေ့ကနေ တက်တက်ကြွကြွ ထွက်
သွားတာမို့ လတ်က နောက်ကနေ ထင်စောရဲ့ ကျောပြင်ကို
မျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်ရင်း လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

ခြံဝန်းဝကနေ ခြံထဲကိုမျှော်ကြည့်မိတော့ ပစ္စည်း
တွေ တင်ထားသည့် ကားကြီးနားမှာရပ်လျက် ဟိုဒီ လက်ညှိုး
ထိုးကာ အသံစာစာဖြင့် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ပြောဆို
ညွှန်ကြားနေသော ကောင်မလေးသုံးယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်
ရပါသည်။

အားပါးပါး အလန်းလေးတွေချည်းပါပဲလား...။

ထင်စော ကျမယ်ဆိုလည်း ကျလောက်စရာ...။

အကြီးဆုံးလို့ ထင်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ပခုံးပေါ်
ဝဲနေသည့် အဖျားခွေလိမ်သော နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်မျိုးနှင့်၊
နားမှာ နားကွင်းအကြီးကြီးကို ချိပ်ပန်ထားသည်။ ဝတ်ထားသော
ရှင်းဘောင်းဘီရှည်က ခန္ဓာကိုယ်အလှကို မြင်သာစေသော ဂျင်း
ဆွဲသား ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်။ အရောင်ကလည်း လိမ္မော်ရောင်
တောက်တောက်။ အကျီက အမည်းရောင် တီရှပ်ချိုင်းပြတ်
အကျပ်၊ ခါးကလည်း ခပ်တိုတိုလေး...။ လည်ပင်းကလည်း
ဟိုက်သေး၊ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာက ခမည်းကြီးလို ဖန်စီ
ကြိုးအနက်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အလတ်ထင်ပါရဲ့၊
ဆံပင် တိုကောက်ကောက်နှင့် ပေါင်လယ်လောက်မရှိတတ်

ရှိတတ် ဂျင်းစကတ်လေးနှင့် ... စပိုရှပ်လေးဝတ်ကာ ရွှေဖိနပ် ကလေး စီးထားသည်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်နိုင်သော နောက်တစ်ယောက်က တော့ ဒူးနားမှာ ဝဲနေသည့် ပန်းရောင် ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့်။ ရှေ့ဆံပင်က နဖူးပေါ်အုပ်ကျနေကာ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ဖောင်း ဖောင်းလုံးလုံးလေး ဖြစ်နေသော ကလေးအထာ ဆံပင်လေးနှင့်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဖဲပြားကလေးပါသော ပန်းရောင်ဘီးကုပ်လေးကို ကုပ်ထားသေးသည်။ ကြည့်ရုံနှင့် နို့နဲ့မစင်သေးသော အရွယ် ကလေးမှန်း သိသာနေသည်။ သုံးယောက်လုံးက အသားဖြူကာ မျက်ခွံမို့မို့ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကလေးတွေချည်းမို့ ရုပ်ရည် ချင်းကတော့ သိပ်မကွဲပြားဘဲ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပါပင်။

လတ်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ဒါကလေးသုံးယောက် ကို အရွယ်ရောက်သည်ရယ်လို့တောင် မထင်မိ။ ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ သူတို့အရွယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ တန်းမတူ။ အထာမတူ။ ကိုယ့် အနေနဲ့ဆို 'သမီး' လို့တောင် ခေါ်ပစ်လို့ရမယ့် အရွယ်ကလေး တွေချည်းသာ။

ဒါကိုများ ထင်စောတို့က ပိုးပန်းဦးမတဲ့ ...။

လတ်တို့ ကြားနေရတဲ့ သူတို့ပြောစကားတွေကို လည်း နားထောင်ကြည့်ဦးလေ ...။

“ဟယ် ... အမလေး ... တိုး အရပ်တွေကို သယ်နေ လိုက်ကြတာ ညစ်ပတ်ကုန်တာမှာပဲ။ အဲဒီ မွေးပွရပ်တွေ က ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်မှတ်သလဲ၊ တိုးမွေးနေ မှာ သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးထားကြတာ၊ ဟို ဦးလေးကြီး တိုးအရပ်ကို လက်မည်းကြီးနဲ့ မကိုင်နဲ့၊ ပေး ... ပေး ... တိုးဘာသာ ကိုင်မယ်၊ ဟွန့် ... သူတို့ ကိုင်တာနဲ့ တိုးအရပ်လေးလည်း လက်သုတ်ဝတ် ဖြစ် တော့မယ်”

ကောင်မလေးက မွေးပွရပ်တွေကို ပွေ့ပိုက်ထား လိုက်ရင်း ခြေကလေးတစ်ဖက်တောင် ဆောင့်လိုက်ပုံက ကလေး အထာပဲလား ... ပဲများတာပဲလားတော့ မသိနိုင် ...။ ပြီးတော့ အဟင့် အဟွန်း ... တစ်ခါတည်း သူများအရပ်တွေကို ... စသဖြင့် ဘာညာကွဲကွဲသံကလေးတွေ ဆက်ထွက်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရ တာ လူတကာကို ငြူစူဆောင့်ဆောင့်ချင်သည့် ပုံမျိုး ...။

နောက်တစ်ယောက်က ပိုဆိုးပါသည်။ ဆံပင်အတို အကောက်၊ ဂျင်းစကတ်အတိုနဲ့ ကောင်မလေးက အသံစာစာ ဖြင့် လူတကာကို ပြစ်တင်ရှုံ့ချနေပါသည်။

“ဪ ... ကဲ ... အဲဒီပစ္စည်းကို အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သယ်

နေရင်တော့ ကျွဲကွဲတော့မယ်ဆိုတာ ထင်သားပဲ။ ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီပန်းအိုးကလေးကိုတောင် မကွဲအောင် ဘယ်လိုသယ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ယော ... ကြည့် ဟိုတစ်ယောက်က ခလုတ်တိုက်လဲပြီ။ လဲမှာပေါ့၊ မျက်နှာက အပေါ်ပဲမောနေတာကိုး။ မာမိတို့ကလည်း ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ အလုပ်သမားတွေကို မာမိတို့ သေသေချာချာ မှာထားပေးရင် မိုး ဒီလိုစောင့်ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး။ ဒေါ်နန်းရေ ... ဒေါ်နန်း ... ဒီမှာ လာစောင့်ပြောပေးဦး။ အဲဒီ ဒေါ်နန်းတစ်ယောက်ကလည်း ခေါ်မူပဲ လာကြည့်ဖော်ရတော့တယ်နော်”

လူတကာကို လှည့်ပတ်၍ အပြစ်တင်စကားဆိုနေပုံက အရွယ်လေးနဲ့တောင် မလိုက်ပါ။

အကြီးဆုံးလို့ ထင်ရတဲ့ ဆံပင် ညိုရွှေရောင်ခွေလိမ်လေးတွေ ပန်းပေါ်ထိပ်နေသော ခပ်ရဲရဲ ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေး ကျတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပင် ... ။

သူက ကားတစ်စီးကို မှီ၍ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်း ဆရာကြီးလိုလို သဘာကြီးလိုလိုနှင့် ဆရာလုပ် အထာပေးနေပါသည်။

“ဒေါ်နန်း ... အဲဒီနားမှာပဲ သွားရပ်ကြည့်မနေနဲ့လေ။ အိမ်

ပေါ်ကိုသွားပြီး သူတို့ ပစ္စည်းချတာ အထာကျမကျ သွားကြည့်ပေး ... ၊ ဦးလုံး ကားထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ကျကျန်မကျန် သေချာစစ် ... ၊ မသန်း ဒီနားမှာချည်း ယောင်တောင်ပေါင်တောင် လုပ်မနေနဲ့၊ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေ သေချာနေရာချဖို့လုပ် ... ”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ ထောင်ကာဖြင့် ညွှန်ကြားနေပြီး သူကတော့ ဘာတစ်ခုမှမသိမလုပ် ... ။ အငယ်နှစ်ယောက်ထဲက အသံတွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်။

“အမလေး ... မိုး မှန်တင်ခုံကြီး ကွဲတော့မှာပဲ၊ သေချာထိန်းကိုင်ကြလေ”

“ဟယ် ... တိုးရဲ့ သေတ္တာကို အရမ်း ပစ်မချကြနဲ့လေ”

“ဟဲ့ ... သိပ်ဆူညံ သံပိုမနေကြနဲ့၊ နားညည်းတယ် ... ”

လတ်သည် သုံးယောက်တည်းနှင့် လူသုံးဆယ်ရှိနေသလို ဆူညံနေကြသော ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ‘မလွယ်ပါလား’ ဟု တွေးကာ နောက်လှည့်ပြန်ချင်လှပါသော်လည်း ထင်စောက ပြုံးမြဲမြဲ မျက်နှာထားနှင့် ထိုသုံးယောက်ဆီ ဆျောက်သွားနေပြီမို့ လတ်မှာ မနေသာဘဲ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဟိတ် ... အဆင်ပြေကြလား၊ ဘာအကူအညီလိုလဲ”

အံမယ် ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ လက်မဲ့ပဲ

တစ်ချက်တီးပြီး သူနဲ့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းကို မေးသလိုမျိုး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရင်းရင်းနှီးနှီး။

လတ်က မသိမသာ ကျိတ်ရယ်ရသည်။ ကောင်မလေး သုံးယောက်ကတော့ ထင်စောကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လာကာ အကြီးမက မျက်မှောင်ကြုတ်၏။ အလတ်မက အကဲခတ်၏။ အငယ်မလေးက နှုတ်သွက်သွက်နှင့် ...

“ဦးက အယ်သူမို့ တိုးတိုးခြံထဲဝင်ပြီး ဘလိုင်းကြီး လာမေးရတာလဲ”

ဟား ... ဟား ... နှင် အဲဒီမှာပဲ သေလိုက်တော့ ထင်စောရေး နှင် ဘယ်လောက်ပဲ နုချင် နုချင် နှင်ကို သူတို့က ရွယ်တူလို့ ထင်မတဲ့လား ...။

ထင်စောက ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် အံ့အားသင့် ရှက်အမ်းသွားပေမယ့် ခေါင်းမော ဆံပင်သပ်ကာ ဟားခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“တို့က ဟိုဘက်ခြံကလေ ...၊ မင်းတို့နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပေါ့၊ ဒီဘက်က ဆူဆူညံညနဲ့ ပစ္စည်းတွေ သယ်နေကြတာတွေလို့ လိုအပ်ရင် လုပ်အားပေးမလို့ လာတာ...”

“ဟား ... ကောင်းတယ်”

နှင် သေသင့်ပြီ ထင်စော ...။ နှင်တော့ ကျုံးရုန်း

လုပ်ရပြီသာ မှတ်တော့။ နှင်လုပ်ရတာက အရေးမကြီးဘူး ... ငါ့ပါ နှင်နဲ့ရောပြီး ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါသလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

လတ်က လှည့်ပြန်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ ကောင်မလေး သုံးယောက်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးတွေဖြင့် ထင်စောကို ‘သမ’ဖို့ အကြံရသွားပုံပင် ...။

အငယ်မလေးက သူ့အစ်မတွေဘက်ကို လှည့်လိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။

“မမိုးရေ... မမိုးရေ... ဒီမှာ ဒီဦးက တို့ကို လိုအပ်တာရှိရင် ကူညီမလို့တဲ့”

“ဟား ... လိုအပ်တာရှိတာပေါ့၊ ဦး ... လာ ... လာ ... ဒီကိုလာ၊ ဒီ LCD တီဗီလေး လာမ၊ပေး၊ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းမို့လို့ တော်ရုံလူ သယ်ရင် စိတ်ချရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဦးမို့လို့ သယ်ခိုင်းတာ ...”

ကောင်မလေး သယ်ခိုင်းတဲ့ တီဗီဟာ လက်မလေးဆယ် LCD တီဗီကြီးပင် ...။ လတ်သည် ထင်စောအဖြစ်ကို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ပစ်လည်းမထားရက်တော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာ လုပ်နေသည်။ ကောင်မလေးတွေကတော့ သူ့ကို ဝိုင်းပတ်၍ ရပ်လိုက်ကြရင်း ...

“ဦး... သယ်ပြီးရင် သေချာနေရာချပြီး ကြည့်လို့ရတဲ့ အထိ ဆင်ပေးဦး၊ သူများတွေလုပ်ရင် စိတ်မချရဘူး၊ ဦးတို့လို ဒါမျိုးပစ္စည်း သုံးစွဲနေကျလူမျိုးလုပ်မှ အထာ ကျမှာ...”

“ဦး... ဗီရိုတို့ စားပွဲတို့ စာအုပ်စင်တို့လည်း တစ်ခုစီ ဖြုတ်သယ်လာတာ၊ ဦးသေချာဆင်ပေးရမယ်နော်၊ ခုတော့ မိုးတို့ စာအုပ်ထုပ်ကို အရင်သယ်ပေး၊ အဖုံးတွေ တွန့်၊ အနားတွေခေါက်မသွားအောင် သေချာ ဂရုစိုက်ကိုင်ဦး”

“ဦး... ဒါက ဟိုဘက်ကို...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါပြီ... ခဏလေး... ခဏလေး၊ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကူညီပါ့မယ်၊ အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပါ ရစေ... ကိုယ့်နာမည်က ကျော်ထင်စောပါ၊ ကိုယ့်အရွယ် က မင်းတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါ၊ ဦးလို့ အခေါ်ခံရမယ့် အရွယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ... ”

“ဟုတ်လား...”

“မတိမ်းမယိမ်းလား... ဆောရီးနော်... အဟင်း”

တစ်ယောက်က ပခုံးတွန့်လျက်၊ တစ်ယောက်က မျက်ခုံးပင့်လျက်၊ တစ်ယောက်က မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးလျက်

ဆိုသွားသည့် စတိုင်လ်မျိုး လုပ်ပြနေသောပုံစံကို ကြည့်ရုံနှင့် ထင်စော ညာပြောနေတာကို သိကြသည်ဆိုတာ သေချာပါ သည်။ ထင်စောရယ်... ဟိုကဖြင့် နင့်ကို ကျိတ်ဟားနေကြ တာဟဲ့။ နင်မို့ မရှက်တယ်ဟယ်။ ကိုယ့်အရွယ် ကိုယ် ပြန် အားနာပါဦးတော့လား။ လတ်သည် ဘေးကရပ်ကြည့်ရင်း အသည်းတွေ ယားလာရပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဦးလို့ မခေါ်တော့ပါဘူး”

အသံက ဓာတ်တိုက်ထားသလို သုံးယောက်သံပြိုင်။

“အိုကေ... မခေါ်နဲ့တော့...၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟမ်... သူငယ်ချင်း ! ...”

“အယ်... သူငယ်ချင်းဆိုတော့ နင် ငါတွေ ဘာတွေ ခေါ်ရ ပြောရမှာလား၊ ဟင်... အဲလိုတော့ မခေါ်ရဲဘူး၊ ငရဲကြီးမယ်ထင်တယ်”

ကဲ... မှတ်ပလား ထင်စော၊ ငယ်ချင်းဦးဟဲ့ ထင်စော။ သိပ်မျက်နှာမပြောင်နဲ့ ထင်စော...။

တိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အပြောကြောင့် ထင်စော မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးတွေပြန်လာသည်။

အကြီးဆုံးမကလေးက ရှေ့တိုးလာကာ ...

“စိုးကတော့ ကိုစောလိုပဲ ခေါ်လိုက်မယ်၊ စိုးနာမည်က မိမိစိုး၊ အလတ်မက မိမိမိုး၊ အငယ်လေးက မိမိတိုးတဲ့၊ စိုးတို့က မိုးကုတ်က ... ဒီမှာ သင်တန်းတို့ ကျောင်းတို့ တက်ဖို့ လာနေတာ၊ အကူအညီလိုရင် တောင်းမယ်နော် အိုကေလား”

“အိုကေပါ ... ရယ်ဒီပါ”

“မိုးလည်း စိုးခေါ်သလိုပဲ ခေါ်လိုက်မယ်၊ မိုးရဲ့ အပြစ် တင်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလေးကို သည်းခံနိုင်ရင်တော့ မိုးနဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်ပြီ”

“တိုးကတော့ အစ်ကိုလိုပဲ ခေါ်မယ်နော် အစ်ကို”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုနောက်မှာ ပါလာတဲ့ အစ်မကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ...”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ သူက ... သူက ဟို ... ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မလေ၊ လယ်လယ်လတ်တဲ့၊ ဟိုးဘက်ခြံမှာနေတာ၊ သူလည်း ကိုယ်နဲ့အတူ ကူညီပေးဖို့ လိုက်လာတာ၊ မမလတ် ... လာလေ”

ဟင် ... အယုတ်တမာကြီး ... ။ လူညာကြီး၊ မြက် နဲ့ကြွက်ကြီး ... ။ သူ ငယ်ချင်းတိုင်း သူများတကာကို ကြီးရင် စေတဲ့ သူကြီး။

လတ်သည် ထင်စောရဲ့ မျက်ခွက်ပြောင်နိုင်ပုံကို အံ့အားလည်းသင့်ကာ ခေါ်သော ထွက်လာရသော်လည်း ထင်စောက လတ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက် တာမို့ ခေါ်သကို ကျိတ်မြို့နေရသည်။ ဒင်းကို ပါးပါးလေးတော့ ပညာပြန်ပေးဖို့ လိုပြီ။ လတ်သည် ဣန္ဒြေမပျက်ကလေး ပြုံးပြ ကာ ညီအစ်မသုံးယောက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

“မောင်ထင်စောကတော့ အဲဒီလိုပဲ ညီမတို့ရေ ... လူ တကာကို အရမ်းကူညီချင်တာ၊ သူက သူတင် ကူညီချင် တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့နီးစပ်ရာလူကိုပါ အကူအညီခေါ် ပေးတတ်သေးတာ၊ အစ်မက ခါးနာနေလို့ အိမ်မှာနား နေတာကို သူက ဇွတ်အတင်းလာခေါ်တာနဲ့ ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်လာခဲ့ရတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... မောင်ထင်စော သယ်စရာရှိတာတွေ သယ်ပေးလိုက်တော့လေ၊ မမလတ် ကိုယ်တိုင် မသယ်နိုင်ပေမယ့် မောင်ထင်စော သယ်တာ ကို ကူညီကြီးကြပ်ပေးမှာပါ”

လတ်က ချိုချိုသာသာလေး ပြောနေရင်းက ခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားကာ တကျွတ်ကျွတ် ညည်းတွေး လိုက်ရင်း ကောင်မလေးတွေဘက်သို့ လှမ်းကြည့် ရယ်ပြလိုက် ရသည်။

ထင်စောသည် ‘လတ်တော့ ငါ့ကို ပညာပြပြပါ’ ဟု သိလိုက်သော်လည်း ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ဘာမှမပြော ရဲဘဲ လက်မလေးဆယ် LCD တီဗွီးကြီးကို ကျုံးမဖို့ ကြိုးစား သော်လည်း ကိုင်ဖို့တောင် အဆင်မပြေတာမို့ ဈေးတွေ စိန်ထွက် ကာသည်။ လတ်ကလည်း ကူသယ်ဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ ကြီးကြပ်သူပီသစွာ လက်ညှိုးကလေး တညွှန်ညွှန်ဖြင့် ...

“ဟယ် ... မောင်ထင်စော တင်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ တစ်ယောက်လောက် လာကူပေးပါဦး၊ ဦးလုံး ဆိုလား ဘာလား ဟိုဦးလေးကြီး လာ ... လာ ... ဒီတီဗီ က နှစ်ယောက် သယ်မှရမှာ”

ဦးလုံးဆိုသူက ပြေးလာပြီး ဝိုင်းသယ်လိုက်သည်။ ဒါတောင် ထင်စောပုံက မနိုင်မနင်း ... မိန်းကလေးတွေကို ပိုးပန်းတဲ့နေရာမှာမို့သာ သူ့ခွန်အားဗလတွေကို မချွေမတာ ထုတ်သုံးနေပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ထင်စော ဆိုတဲ့ လတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ လက်ကြောမတင်း ဖိုးငယျင်း။

“တော်ပါသေးရဲ့ ... အစ်မ ရောက်လာလေလို့၊ မိုးတို့ဘာ သာဆို အဲဒီလို ညွှန်ကြားကြပ်မတ်ဖို့တောင် စိတ်ရှည်ချင် တာ မဟုတ်ဘူး”

ကောင်မလေးတွေက လတ်ကို သဘောကျသွားပုံ ဖြင့် လတ်အနားသို့ ဝိုင်းလာကြကာ ...

“မမလတ် ... ကိုစောက ဘယ်သူ့ကိုမဆို အဲဒီလိုပဲ အမြဲ ကူညီနေကျပဲလားဟင်”

“ကူညီတာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ညီမတို့လို အရွယ်လေးတွေဆို ရင် ပိုတောင် ကူညီတတ်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အဟင်း ...”

လတ်သည် စိတ်ထဲမှ ‘ငမ်းကြောထလိုပေါ့ကွယ်’ ဟု ပြောပြီးမှ နှုတ်ကတော့ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ညီမ မရှိလို့ပေါ့ကွယ်၊ ညီမ မရှိတော့ ညီမအရွယ်လေးတွေဆို ခင်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မမလတ် ... သူ့အသက်က စိုးတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားဟင်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီခိုင်းတော့ လန်းပေမယ့် ရုပ်က နည်းနည်းရင့်နေသလိုပဲ”

“ဪ ... ဒါလား”

လတ်သည် ရယ်ချင်သွားမိ၏။ နှင့်ကိုယ်နှင့် ဘယ်
လောက်ပဲ နှုတ်ဆောင်ဆင်ဆင် ဒီအဆင်ဟာ ‘နုဆင်’ မဟုတ်တော့
တဲ့ ‘ရင့်ဆင်’ ကြီးဆိုတာတော့ လူတိုင်း နှိပ်မိမှာပဲ ဆရာ ...။
ဒါပေမယ့် သနားသဖြင့် ဖုံးဖိပေးလိုက်ပါ့မယ်။

“မောင်ဆောက ညညဆို မိုးလင်းပေါက်နီးပါး ဂိန်းဆော
ဆောနေတတ်တော့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ရုပ်
ကျနေတာဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“မမလတ်က ကိုဆောသူငယ်ချင်းရဲ့အစ်မဆိုတော့ ကိုဆော
အကြောင်း တော်တော်သိမှာပေါ့နော်”

“သိတာပေါ့၊ အူမချေးခါး အကုန်သိတယ်၊ မောင်ဆောက
လူပျိုပေါက်အရွယ်ထိ မမလတ်တို့အိမ်မှာ မောင်လေးနဲ့
လာအိပ်နေကျဆိုတော့ ဒီကောင် မကြီးမငယ် အိပ်ရာထဲ
သေးပါချတာကအစ အကုန်သိတယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... အဟိဟိ၊ အခုကောဟင်”

“အခုတော့ အိမ်မှာ လာမအိပ်တာကြာလို့ မသိတော့ဘူး
ပေါ့ကွယ်၊ မမလတ် မောင် ဝမ်းကွဲလေးကလည်း နိုင်ငံ
ခြား ထွက်သွားတာကြာပြီဆိုတော့ သူလည်း မမလတ်တို့
အိမ်မှာ လာမအိပ်တော့ဘူးပေါ့”

လတ်က စိတ်ရှိလက်ရှိ နှိပ်ကွပ်နေဆဲမှာ တိမိ

သယ်ပို့ပေးပြီးသွားသော ထင်ဆောက အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်လာ
သည်။ ထင်ဆောကိုမြင်တော့ ကောင်မလေးတွေက ပြုံးစိစိဖြစ်
သူက ဖြစ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ကာ ကျိတ်ရယ်သူကရယ် ...။

ထင်ဆောက သတိပြုမိသွားကာ ကောင်မလေးတွေ
ကို တစ်လှည့် လတ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း မလုံမလဲပုံဖြင့် ...

“မမလတ် ... ကျွန်တော့်အတင်းတွေ ပြောနေတာလား”

“မပြောရပေါင်ကွယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ လာ၊ အချိန်
ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်လိုက်ဦး၊ ရော ... ဒါကိုရွက်၊ ဒါကို
လက်ကဆွဲ၊ ဒါက လက်မှာချိပ်”

လတ်သည် အဆင်သင့် စုထားသော ပစ္စည်းတွေ
ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှမ်းဆွဲယူကာ ဦးလုံးကို လှမ်းခေါ်ပြီး
တက်ဆက်ဘူးကြီးကိုတော့ သူ့ခေါင်းပေါ် လှမ်းပင့်တင်ပေးခိုင်း
လိုက်သည်။ ကျန်တဲ့ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်တွေကိုလည်း
တံဆောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိပ်တာကချိပ်၊ လက်ထဲ ထိုးထည့်တန်
တာ ထည့်ကာ ပဒေသာပင်မှာ သီချိပ်သလို ချိပ်တွဲပေးလိုက်တာ
နဲ့ ထင်ဆောက မနိုင်မနင်း ကိုးရိုးကားယားတွေ ဖြစ်နေကာ ...

“များ ... များနေပြီ မမလတ်၊ မနိုင်တော့ဘူး”

“ဪ ... များများသယ်တော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့
မောင်ဆောရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားလိုက်ဦး”

ထင်စော ထွက်သွားတော့ လတ်သည် ရှိရှိသမျှ အထုပ်အပိုးတွေကို ဆွဲလွှဲအဆင်သင့် ပြင်ထားသည်။ နောက် တစ်ခေါက်၊ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် သူ့အတွက် အထုပ်အပိုး တွေ ဆင်ယင်ချိန်ဆွဲပေးလိုက်သည်။ ထင်စောလေး ခမျာမှာ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာမို့ မငြင်းသာသော်လည်း ဒူးချိတုန်ခိုက် ဖတ်ဖတ်မောကာ မျက်လုံးတွေလည်း ပြူးလာရလျက် လျှာ အလျားလိုက် ထွက်တော့မတတ် ချီချီတုန်လာသည်။

လတ်သည် ထင်စောကို သနားချင်လာရသော် လည်း အမြင်ကတ်စိတ်ကြီးကို ပယ်ဖျောက်မရတော့တာမို့ အဆင်းမှာ ဘီးတပ်၍ လိုမ့်ချလိုက်သေးသည်မှာ ...

“သူက ဒီလိုပဲ ... သူတစ်ပါးအကျိုး ထမ်းရွက်ရမယ် ဆိုရင် အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်းပဲ ညီမတို့ရဲ့ ...၊ ညီမတို့ လိုတာအားလုံး သူ့ကိုပဲ ခိုင်းလိုက်နော်၊ မမလတ် ကတော့ ကိစ္စလေးတစ်ခု အရေးကြီးတာလေးရှိလို့ ပြန် လိုက်ဦးမယ်၊ မောင်စောက မမလတ်အတွက်ပါ နှစ် ယောက်စာပေါင်းပြီး ကူညီပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ မောင်စော မမလတ် သွားပြီနော်၊ မောင်စောအိမ်ကို မောင်စော ဒီဘက်ခြံမှာ ကူညီနေတဲ့အကြောင်း ဝင်ပြောပေးခဲ့မယ်”

လတ်သည် လတ်ကို ကျိတ်မနိုင်ခဲမရပုံစံကြီးနှင့် ဩဇာနေသော ထင်စောဘက်ကိုလှည့်ကာ ကောင်မလေးတွေ မမြင်အောင် မျက်လုံးပြူး လျှာထုတ်ပြောင်ပြဲပြီးမှ ခြံထဲက ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

ဦး၊ မြီးရှည်က လတ်ကြိုက်မှန်းသိလို့ အန်တီကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာ ...”

အန်တီက လတ်ရှေ့ကို မှန်ပန်းကန်၊ ဟင်းချို မှန်းကန်တွေ ရွှေပေးလိုက်သည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အန်တီတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ပြေးလွှားဆော့ကစားလာခဲ့သော လတ် ထို အန်တီအိမ်က သမီးရင်းနှင်မခြား ချစ်ခင်ဂရုစိုက်လှပါသည်။ အလုပ်အားလပ်တဲ့ကြားကပင် လတ်ကြိုက်တဲ့ စားစရာလေး ဆွ လုပ်ပြီး လတ်ကို ခေါ်ခေါ်ကျွေးတတ်သည်။ သူတို့ဘာသာ ဆင်းချက်စားတိုင်းလည်း လတ် ကြိုက်သည့် ဟင်းချက်ပြီဆို ထင်စောက် လာခေါ်ခိုင်းပြီး သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းအတူတူဝင်စား ဆဲခဲ့မြဲပင် ...။

လတ်နဲ့ ထင်စောက်တို့ အရွယ်ရောက်လာကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဆွေမျိုးတော်စပ်ရေးကိစ္စကို လတ်ရဲ့ကြီးကြီးရာ အန်တီအိမ်ပါ ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတာ။ အခွင့်ကြုံတိုင်း စကားအစပျိုးကြ၊ စကြ နောက်ကြနှင့် သူတို့သဘောထားကို မသိမသာရာ သိသိသာသာပါ သိစေခဲ့ကြသော်လည်း လတ်တို့လူငယ်ချင်းကတော့ ဘာမှအကြောင်း ထူးလှပါ။ အထူးသဖြင့်တော့ ဟိုကောင် ထင်စောက်ပေါ့ ...။

(၄)

“လတ်ရေ... လတ် သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ကျွန် ဆုံးမပေးပါဦးကွယ်”

ထင်စောက် မေမေ အန်တီအိမ်က လတ် စားဖို မှန်ပွဲပြင်ကျွေးရင်း စကားစလောတာမို့ ဟိုဘက်ခြံက သုံးယောက်နဲ့ကိစ္စကို အန်တီ သိပြီးလောက်ပြီဟု လတ် မှန်းဆမိပါသည်။ လတ်သည် မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း...

“ထင်စောက် ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“ပြောရမှာတောင် ရှက်စရာကောင်းပါရဲ့ဟယ်...”

အန်တီက လတ်ရှေ့က ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း...

“အန်တီ အခုပြောလိုက်ရင် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလွန်းလို့ လတ်တောင် စားမဝင်ဘဲဖြစ်သွားမယ်၊ မှန်အရင်စားလိုက်

“အခုပြောလည်း ရပါတယ် အန်တီရဲ့၊ လတ် စားရင်း နားထောင်မှာပေါ့...”

လတ်က မြီးရည်တစ်ဖွန်း ခပ်စားရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ဘယ်တုန်းကတည်းကပြောချင်နေသည်မသိသော အန်တီ ခေါ်က လတ်ပန်းကန်ထဲကို ပဲပင်ပေါက် နည်းနည်း ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဒင်က ဟိုတက်ခြံက အရွယ်မတန်တာလေးတွေနဲ့ သွားလုံးနေတယ်လေ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေ ကြည့်ရတာလည်း ဆတ်စလူးလေးတွေပါ၊ တစ်နေ့ကျ သူ့ကို ရောင်းစားသွားမှာတောင် ဖိုးရတယ်၊ အဲဒါလေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး Hip Hop ရွီးတွေ သွားကြည့်တယ်၊ ကစားကွင်းတွေမှာ သွားကစားတယ်၊ ဖြစ်နေတာ ... ဖြစ်နေတာ ... အဲဒီလို ကိုဖြစ်နေတာ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေကလည်း ခိုင်းကောင်းလို့ သူ့ကို တဂျိုဂျီ ဖုန်းဆက်ခေါ်ကြတာ နေမှာပေါ့...”

“ခလောလောဆယ်မှာ သူတို့စီးဖို့ကားက မဝယ်ရသေးလို့ဆိုလား ... ထင်စော ကားကိုပဲ ပလူယ့်အောင် ဝိုင်းစီးနေကြတာ၊ အန်တီသားခမျာ သူတို့ ဒရိုင်ဘာကြီး ကိုဖြစ်လို့၊ အဲဒီသုံးယောက် သင်တန်းသွားတော့လည်း အန်တီသား ကားနဲ့၊ ဗျူဟာဆလွန်းတို့ ရှောင်တို့ သွား

တော့လည်း အန်တီသားကိုပဲ လိုက်ပို့ လိုက်စောင့် လိုက်အိတ်ဆွဲ ...

“ဒင်အရွယ်ကြီးနဲ့ ဒီလို ကလေးသာသာအရွယ် လေးတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ဖတ်ဖတ် မောရတော့မှာပေါ့”

“သူမောချင်လို့ မောတာ မောပါစေ အန်တီရယ်၊ လွတ်သာထားလိုက်ပါ”

“အမလေး ... လွတ်မထားနိုင်ပါဘူး လတ်ရယ်၊ အန်တီသားကို လတ်နဲ့ပဲ သဘောတူတာ၊ လတ်နဲ့ပဲ ပေးစားမှာ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လတ်တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အန်တီချွေးမ မဖြစ်စေရပါဘူး”

လတ်သည် မုန့်ဖတ်တွေ ပါးစပ်ထဲပြည့်နှက်နေချွတ်ကပင် ဟိုခနဲ ရယ်လိုက်မိရင်း...

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ အန်တီရယ် ... အဲဒါတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

အန်တီခေါ်ဟာ လတ်ရှေ့မှာလည်း သူ့သဘောကို ခြောင်ဖွင့်ပြောပြဖို့ လတ်အဖို့တော့ ကြားရတာရိုးနေပြီ။ ကြားတိုင်းလည်း စိတ်လျှော့ဖို့ ပျောင်းဖျံပေးရတတ်ပါသည်။

၆၄ ♦ ပုညခင်

အန်တီဒေစီက လတ်ကို စိုးရိမ်တကြီး မျက်ဝန်း
တွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“လတ် ...”

“ရှင် ... အန်တီ”

“အန်တီ သားအကြောင်းတွေ ပြောပြတာနဲ့ စိတ်ပျက်
မသွားနဲ့ဦးနော်၊ သားက စိတ်နဲ့ လူနမို့လို့ ကောင်မလေး
တွေကို စိတ်ပျက်ရုံ သာယာမိတာပဲဖြစ်မှာ၊ သူ ဘယ်
ကောင်မလေးကိုမှ တကယ်မချစ်သေးတာတော့ အန်တီ
အသိဆုံးပဲ ...”

“အန်တီရယ် ... ထင်စောအကြောင်းက အန်တီပြောမပြ
လည်း လတ် သိပြီးသားပါ၊ သိလွန်းလို့ ရိုးတောင်နေ
ပါပြီ၊ ဟိုကောင်မလေးတွေကို သူသွားပြီး ပိုးပန်းနေတာ
လည်း လတ် သိထားပါတယ်”

“သိရင်လည်း ပြောရော့ပေါ့ လတ်ရယ်၊ ဒီအတိုင်း လွှတ်
မထားနဲ့လေ၊ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့ ကလေးကလားနေ
ကလေးတွေနဲ့ ခေါင်းနေတာ လူမြင်လို့မကောင်းပါဘူး
လတ် သူငယ်ချင်းပဲ ... လတ်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
ဆုံးမမှပေါ့ ...”

အချစ်၏တူးခြားခြင်း ... ♦ ၆၅

“အန်တီတောင် ဆုံးမလို့ မရတာ၊ လတ်ဆို ပိုတောင်
ဆုံးမလို့ မရဦးမှာပေါ့”

“သားက လတ်ကိုတော့ သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ ခင်တွယ်
ရှာတယ်လေ၊ လတ်ပြောရင်များ ရမလားလို့ပါ”

“မရပါဘူး အန်တီရယ်၊ မရတဲ့အပြင် သူက သူ့ကိစ္စတွေ
ထဲ လတ်ကိုပါ ဆွဲထည့်ပြီး တန်ဆာခံလုပ်ချင်သေးတာ”

လတ် ပြောနေဆဲမှာ ဘောင်းဘီတိုပွ၊ တီရှပ်အပွ
ကြီး ဝတ်ထားသော ထင်စောက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာရင်း
လတ်ကိုမြင်သွားကာ ...

“ဟော ... မမလတ် ...”

“ဪ ... မောင်စော ...”

လတ်ကလည်း ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ခေါ်လိုက်တာမို့
အန်တီဒေစီက အံ့အားတွေသင့်နေကာ ...

“ဟဲ့ ... ဒါ ဘယ်လိုတွေ ခေါ်ခေါ်နေကြတာလဲ”

“အဟဲ့ ... လတ်က သားထက် သုံးရက်တောင်ကြီးတာ
ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ရိုသေသမှုနဲ့ ခေါ်ကြည့်တာပါ
မေမေရယ် ...၊ မဟုတ်ဘူးလား မမလတ်ရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ မောင်စောရယ်”

“ဟယ် ... ဘာတွေမှန်း မသိပါဘူး၊ အရင်လိုပဲ ခေါ်ကြ

စမ်းပါ။ ငထင်နော် ... ငထင် ... နှင့် သိပ်ငယ်ချင်မနေနဲ့၊
ငါ နင့်ကို ခုတလော သိပ်ကြည့်မရဘူး”

အန်တီဒေစီက ထင်စောကို မျက်စောင်းထိုးပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ထင်စောကတော့ ပြုံးစိစိရုပ်နှင့် လတ်အနားက
ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ လတ်ရှေ့က စားလက်စ မုန့်ပန်းကန်ကို
ဆွဲယူ၍ တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်ရင်း ...

“အလတ် ... နှင့် စောစောစီးစီး ငါ့အမေသီလာပြီး ဘာ
တွေ အတင်းအဖျင်း တုတ်နေတာလဲ ...”

“နှင့်အကြောင်းများ လေကုန်ခံပြီး အတင်းတုတ်ဖို့ စိတ်
မကူးဘူး၊ ငါ့ပန်းကန် ပြန်ပေးဟဲ့၊ ဒီမှာ စားလက်စကြီး
ကို ဆန့်တင်ငုံဖြစ်နေပြီ”

“နှင့်ဘာသာ အသစ်ပြင်စားပေါ့၊ မာမိတို့က သဲကိုသဲ
တယ်ဗျာ၊ လတ်အကြိုက် မြီးရှည်ဆို ခဏခဏ ချက်နေ
တော့တာပဲ”

“ချက်ရတာပေါ့၊ လတ်က မာမိချွေးမလောင်းလေးပဲ”

“ချွေးမ ! ... အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟွတ် ...”

ထင်စောက ပလုတ်ပလောင်းစားနေရင်းက တမင်
သီးဟန်ဆောင်ကာ တဟွတ်ဟွတ် ချောင်းဆိုးပြလျက် သူ့ရင်
ဘတ် သူထုပြလိုက်ရင်း ...

“မာမိမှာ နောက်ထပ်သားတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေ
လို့လားဟင် ...”

ဟု အူကြောင်ကြောင်ပုံစံဖမ်း၍ နားလိုက်ပါသည်။
သဘောကတော့ သူကတော့ လတ်ကို ယူဖို့စိတ်မကူးတာမို့
တခြား သားတစ်ယောက်ယောက်ရှိမှသာ အန်တီဒေစီက လတ်
တို့ ချွေးမတော်ခွင့် ရမယ်ပေါ့ ...။

လတ်သည် ဒေါသထွက်လာကာ ...

“ငါကလည်း အန်တီဒေစီကို ယောက္ခမတော်ချင်ရင်
နောက်ဘဝကျမှပဲ တော်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီဘဝမှာတော့
နှင့်လို မြက်နုလေးတွေကြိုက်တတ်တဲ့ဟာမျိုးကို စိတ်
တောင်မကူးမိပါဘူး”

“လတ် စိတ်မကူးလည်း အန်တီကတော့ စိတ်ကူးတယ်၊
ငထင် ... မင်း တောင်တောင်အိအိတွေ လျှောက်စဉ်းစား
မနေနဲ့ ...၊ လတ်ကိုပဲ မင်း ယူရမယ်၊ ဒါပဲ ...”

အန်တီဒေစီတို့ကလည်း လုံးဝမလျှော့ပါ။ လတ်ကို
ချွှထားကာ ပေါ်တင်ကြီး ဇွတ်ကြီးပြောပါလေသည်။

ထင်စောက မချို့မချဉ်မျက်နှာထားနှင့် လတ်ကို
ဆုစေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါဦး မာမိရယ်၊ လတ်အရွယ်နဲ့ သားအရွယ်နဲ့ဆိုတာ သင့်တော်လို့လား။”

“မသင့်တော်ရအောင် အသက်က ဘယ်လောက်ကွာနေလို့လဲ”

“မကွာလို့ ပြောရတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာက အသက်ကွာတာပဲ ယူချင်တာ၊ ‘ယောက်ျား ပဉ္စင်း၊ မိန်းမ ပုခက်တွင်း’ ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ၊ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးထက် အသက် ၂၀ ပိုကြီးရင်တောင် အဆင်ပြေတယ်၊ သားအသက်က ၃၈ ဆိုရင်တောင် ၁၈ နှစ် အရွယ်နဲ့ ယူလို့ရပါတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ အသက်ကြီးလေ တန်ဖိုးကြီးလေပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးမဆို အပျိုကြီးတစ်ပိုင်း ခပ်ဟိုင်းဟိုင်း မိန်းကလေးမျိုးကို မယူချင်ကြပါဘူး မေမေရယ် ...”

“ဟဲ့... ငါကလည်း နင့်လို အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ ပေါတာတော့ ယောက်ျားမျိုးကို ယောင်လို့တောင် စိတ်မကူးဘူးဟဲ့ ငထင်စုတ်ရဲ့ ...”

လတ်ကလည်း စကားအရာတောင် အကြောမခံချင်သူမို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ လတ် စိတ်ဆိုးတိုင်း ထင်စောကို ထင်စုတ်ဟု ခေါ်နေကျပင် ...။

ထင်စောက လတ်ပြောတာမှ လတ်မျက်နှာနားထင်ကာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တာမို့ လတ်က ခေါင်းကို နောက်သို့ ချိတ်လိုက်ရသည်။ ထင်စောက လတ်ရဲ့ မျက်လုံးထောင့်ဆေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“မာမိ ... ဒီမှာကြည့် ... ဒီမှာကြည့် ... ရွှေလတ်ရဲ့ မျက်လုံးထောင့်လေးတွေမှာ ကျိုးကန်းခြေထောက်လိုပုံစံ အရေအကြောင်းလေးတွေ အများကြီးပေါ်နေပြီ တွေ့လား မာမိ၊ သူ့ အိုနေပြီ ...”

အန်တီဒေစီက လတ်မျက်နှာနား ဖြုန်းခနဲ ကပ်လာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းပြန်မော့ကာ ...

“နင် အပိုတွေ မပြောနဲ့၊ ဘာအရေးအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ နင် အရေးပြားတစ်ထောက်စာပဲ ကြည့်မနေနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာမှာ နင်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဟာ လတ်အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“သတ်ချင် သတ်လိုက်ပါ မေမေ၊ လတ်ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့ ...”

“ငါကလည်း နင့်ကိုမယူလို့ ငါ ခုချက်ချင်း လဲသေမယ် ဆိုရင်တောင် မယူဘဲ အသေခံမယ့်သူပါ ထင်စုတ်ရဲ့၊

နင်ချည်း တစ်ဖက်သတ် အသံကောင်း ဟစ်မနေစမ်းပါနဲ့။”

လတ်သည် ဒေါသတကြီးပြောနေရင်းက ထင်စောရှေ့က ပန်းကန်ကို ပြန်ဆွဲလုလိုက်သည်။ ထင်စောကလည်း ဇွတ် ပြန်လုလိုက်သည်။ လတ်သည် ထင်စောကို ဒေါသဖြစ်သထက် ဖြစ်လာကာ လတ် ကြိုက်လှသည့် မြီးရှည်ကို ဆက်စားဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သော်လည်း အန်တီဒေါစီက ပျာပျာသလဲ ထကာ မုန့်ပွဲတစ်ပွဲ ပြင်ပြီး လတ်ရှေ့မှာ လာချပေးတာမို့ လတ်က မုန့်ပွဲကိုကြည့်ရင်း တွေ့သွားသည်။ ထို့နောက် တံတွေး တစ်ချက်မျိုးချလိုက်မိရင်း ...

“အန်တီ ...လတ် အခု ထင်စောကို စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ဒီနေရာကနေ ချက်ချင်း ပြန်သွားတော့မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လတ် မြီးရှည်စားတာလည်း မဝသေးဘူး။”

“မဝသေးရင် စားလေ လတ်ရဲ့၊ အန်တီ ရှယ်ပြင်ပေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ...၊ လတ် ဆက်စားမယ်၊ လတ် စိတ်ဆိုးပေမယ့် ဆက်စားမယ်၊ လတ် မစားရင် လတ်ပဲ နှစ်ခါခွဲမယ်”

လတ်က အားရပါးရ စားနေသော လင်စောကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆောင်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချကာ မြီးရှည်ကို ခေါင်းမောက်တမ်း စားလိုက်လေသည်။

ဒေါ်ဒေါစီကတော့ လတ်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ပြုံးမိနေရပါသည်။

ဒေါ်ဒေါစီသည် စားပွဲထိပ်မှာထိုင်လိုက်ရင်း အကြိတ်အနယ် စားသောက်နေကြသော သားဖြစ်သူနှင့် လတ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သူတို့ဘာသာ ဘယ်လောက်ရန်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့လောက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တာလည်း မရှိပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သကြားလုံးကလေး တစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝေငှစုပ်လာကြသူတွေပင်။ မာလကာသီး တစ်လုံးကို သွားရည်အရွဲသားထွက်လျက် မရွံ့မရှာ တစ်လှည့်စီ ကိုက်စားခဲ့ကြသူတွေလေ။ အရွယ်ရောက်တော့လည်း တစ်ယောက်ရဲ့ စားလက်စ မုန့်ပန်းကန်ထဲက မုန့်အကျန်ကို ဆက်စားဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြသူတွေပင်။

လူကြီးတွေက သူတို့ရှေ့မှာပင် သူတို့ကို ပေးစားချင်ကြောင်းပြော၊ သူတို့ကလည်း လူကြီးတွေရှေ့မှာပင် တစ်

ယောက်အပြစ် တစ်ယောက် ရှာပြောကာ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ကြတာ ထုံးစံတောင်ဖြစ်နေပြီ။

ဒေါ်ဒေစို၊ စိတ်ထဲမှာတော့ လတ်ဟာ သားကို ဈေးလင့်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ လတ်မှာ ခုချိန်ထိ ရည်းစား မရှိတာမို့လည်း ဒေါ်ဒေစိုက ကျေနပ်ရပါသည်။

သားပဲ၊ သားငယ်ထင်စော တစ်ယောက်ပဲ ခြေ ထောက်မွေပေါက်ပြီး ဓွေဟောက်နေတော့တာ ...။ ကောင်မလေး တွေနှင့် အရောဝင်လှတဲ့ သားကို တစ်နေ့ကျ လတ် စိတ်ပျက် သွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။

“အန်တီ ... လတ် ဝပြီ၊ အန်တီကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ လတ် ပြန်တော့မယ်”

လတ်က စားပြီးပြီးချင်း ထရပ်ရင်း ပြောလိုက် သည်။ ထင်စောကလည်း ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“မာမိ ... သား ဝပြီ၊ မာမိကို ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူး နော်၊ မာမိက သူ့ဖို့ချက်တာကို သားက ကပ်စားရလို့ လေ ...”

နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မဲ့ရှဲ့ ဈေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး လတ်ကလည်း

အိမ်ပြင်ဘက်သို့၊ ထင်စောကလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ထွက်သွား ကြတာမို့ ဒေါ်ဒေစိုက မျက်ခုံးလေးပင့်၊ ပခုံးလေးတွန့်၊ လက်ဝါး လေးပြန့်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့ သည်။

မီးပွိုင့်မီးနေလို့ပါ၊ ခဏလေးပဲစောင့်ပါ၊ ရောက်တော့မှာပါ၊
ကျွတ် ... မီးပွိုင့်ကလည်း စိမ်းခဲလိုက်တာကွာ ... ”

ထင်စောသည် ကိုယ့်ရှေ့က ကားတန်းကြီးကို
စိတ်မရှည်နိုင်တော့တာမို့ ကိုရီးယားကားတွေထဲက မင်းသားလို
တားကိုရပ်ပစ်ခဲ့ပြီး မင်းသမီးရှိရာသို့ ဆင်းပြေးသွားလိုက်ချင်
ပါသည်။

(၅)

ထင်စောသည် နီမြန်းနေသော မီးပွိုင့်ကို စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာပါသည်။ ရွှေပုံတိုင်မီးပွိုင့်
မှာမို့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကားတန်းကြီးက ပိတ်ဆီးနေသည်။ နာရီ
တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ မီးပွိုင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ဖြင့် စိတ်လှုပ်
ရှား ဗျာများနေဆဲမှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာပါသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်း
မိမိမိုးဆီက ဖုန်းပင်။ ဖုန်းပွင့်ပွင့်ချင်း ဒေါသတကြီး အသံက
ဆောင့်ထွက်လာသည်။

“ကိုစော ... ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ ဒီလောက်တောင်ကြာနေ
တာ၊ ပြောတော့ဖြင့် ရောက်တောင် ရောက်တော့မယ်ဆို
ဒီမှာဆောင့်ရတာစိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဗိုက်လည်းဆာနေပြီ”
“အေးပါ ... အေးပါ ... ကိုယ်သိပါတယ် မိုးရယ်၊ ဒီမှာ

ဒီနေ့မှာ မိမိမိုးကို သင်တန်းအပြန်မှာ ကြိုပေးဖို့
တာဝန်ကျပါသည်။ မိမိမိုးက အင်မတန် အပြစ်ပြောသန်သူမို့
အပြစ်ပြောမခံရအောင် အိမ်ကနေ စောစောစီးစီး ထွက်လာခဲ့
ပေမယ့် မီးပွိုင့်တွေ ဆက်တိုက်မီးနေတော့လည်း သူ ဘာမှမတတ်
နိုင်ပါ။ ဟိုဘက်က မိမိမိုးတို့ကလည်း အရွယ်ကလေးနဲ့မမျှ
အောင် ဒေါသကြီးလှလေပြီ ... ။

ဒီညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ဆယျာဝစ္စတွေဟာ ကိုယ့်
ခေါင်းပေါ်ကို ပုံကျလာရတာကတော့ဖြင့် ရှေးရေစက်ကြောင့်ဟု
ဝင် ယူဆရလေမလား ... ။ သုံးယောက်လုံးဟာ ကိုယ့်ကိုပဲ
အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်း၊ ကိုယ့်ကိုပဲ အဖော်ပြုသွား
လာနေခဲ့ကြတာပင်။

သူတို့ကိစ္စတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ပေးရ၊
လုပ်ပေးရ သူတို့လေးတွေရဲ့ မြူးကြွလန်းဆန်းသော ဟန်ပန်

ကလေးတွေ၊ ခွဲနဲ့၊ ချိုသာသော စကားသံလေးတွေကြောင့် ထင်စောရဲ့အာရုံတွေ လန်းဆန်းရတာလည်း အမှန်ပင် ...။

ရွှေလတ်နဲ့ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ကတော့ တခြား စီပါပင်။ ရွှေလတ် ထင်စောကို ငြိစွစိတ်ဆိုးတဲ့ပုံက လုံးဝချစ်စရာမကောင်းတဲ့အပြင် အမြင်ကတ်စရာကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်မိသည်။ ရွှေလတ် ရယ်လျှင် ဟိုးဟိုးဟားဟား နားကြားမြင်းကတ်စရာကောင်းပြီး ကောင်မလေးတွေရယ်လျှင်တော့ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ချစ်စရာကလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ ငယ်တဲ့အရွယ်လေးတွေမို့ ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်နေသလိုပင်။

ဟော ... စိမ်းပြီ။

မီးပွိုင့်က စိမ်းသွားသည်နှင့် ထင်စောရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ တုန်ခါပျော်ရွှင်သွားကာ ကလပ်ကိုလွှတ်ပြီး လီဇာကို နင်းလိုက်သည်။ ဘီးလိုမိရုံကလေးမောင်း၍ ရှေ့ကကားတွေ ထွက်ခွာနေတာကို စောင့်ဆိုင်းနေဆဲမှာပဲ မီးပွိုင့်က ဖတ်ခနဲ ဝါပြီး ချက်ချင်း ပြန်နီသွားလေရာ ထင်စောမှာ ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်၊ တောက်ခနဲ တောက်ခတ်လိုက်မိသည်။ အဲ ... ဖုန်းက မြည်လာပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ မိုးရယ် ...။

“ကိုစော ... ဘယ်လိုလဲ၊ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မီးပွိုင့် ဆက်မိနေလို့ပါ မိုးရယ်”

“မီးပွိုင့်တွေ ဆက်ဆက်မိတယ်ဆိုတာ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဒီလိုဖြစ်တတ်မှန်းသိသိနဲ့ စောပြီးထွက်မလာတာကိုက ကိုစော မိုးကို အလေးမထားတာပဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မိုးရယ်၊ ကိုယ် အစောကြီး ကြိုထွက်လာပါတယ်၊ လမ်းဆုံတစ်ခုမှာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကားတွေပိတ်ဆို့နေတာကို စောင့်နေရလို့ ကြာသွားတာပါ”

“လမ်းရိုးလမ်းဖြောင့်က သွားလို့ အဆင်မပြေရင် လမ်းတွေ လမ်းကောက် ဖြတ်လမ်းမျိုးကို ရှာပြီး လာတတ်ရမှာပေါ့၊ ကိုစောမှာ ဉာဏ်မရှိဘူးလား ...”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိုးရယ်၊ ခဏစောင့်ပါ၊ ခဏဆို ရောက်တော့မှာပါ”

“ခဏဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပါ”

“အိုး ... အကြာကြီးပဲ၊ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ မိုးဘာသာပဲ သွားနှင့်တော့မယ်”

“မသွားပါနဲ့ မိုးရယ်၊ ခဏတော့စောင့်ပါ ...”

“မိုးစောင့်နေရတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်မှတ်သလဲ၊ ဟိုကောင်လေးက ရည်းစားစကား ပြောချင်

သလိုလို မိုးနားကို ကပ်လာလိုက်၊ ဒီကောင်လေးက အထင်သေးချင်တဲ့ မျက်စိနဲ့ လာကြည့်လိုက်နဲ့ မိုး အရမ်း သိက္ခာကျနေပြီ၊ မိုးကို ဣန္ဒြေဖျက်ပြားအောင် ကိုစော ဖန်တီးနေတာ...”

“အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခဏ လေးပါ၊ ခုပဲရောက်တော့မှာပါ၊ ယော ... မီးစိမ်းပြီ၊ ဒါပဲ နော် ... မိုး ... ”

ထင်စောက် ဒီတစ်ခါ မီးစိမ်းကိုတော့ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် မောင်းထွက်လာနိုင်ပါသည်။

မိုးတို့ သင်တန်းကျွေးမှာ ထင်စောက် ကားရပ်လိုက် ချိန်မှာတော့ မိုးကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ထင်စောက် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အနားပါးနီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေကြည့်တော့မှ သင်တန်း အဆောက်အဦအား လမ်းကြားလေးထဲသို့ ကွေ့လျှောက်သွား သော မိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“မိုး ... မိုး ခဏနေဦးလေ ... ”

ထင်စောက် လှမ်းဆော်ခေါ်သော်လည်း မိုးက လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။ မိုး လျှောက်ဝင်သွားသော လမ်းသွယ်ထဲ ကို ကားမောင်းဝင်လိုက်ဖို့ ခက်ခဲတာမို့ ကားထားခဲ့ပြီး ခပ် သွက်သွက်လေး လိုက်လာရင်း မိုးနားမည့်ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်လာ

သော်လည်း မိုးက လှည့်မကြည့်ပါ။ ထင်စောက်သာ မိအောင် ဆိုက်လာကာ မိုးရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“မိုးရာ စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ ... ”

“ကောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပေါ့”

“ဆိတ်က မကောင်းဘူးလား၊ ဆိတ်သားက စား မကောင်းရင် ကြက်သားနဲ့ပဲ စားလိုက်ပါ ... ”

“ကိုယ်တော့၊ ဘာမှမစားချင်ဘူး၊ မိုးစားချင်တာပဲ လိုက် ကျွေးမယ်၊ အဲဒါဆို စိတ်ကောက်ပြေမယ်မဟုတ်လား”

“စဉ်းစားဦးမယ်၊ ခုတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ကိုရီးယားစာ လိုက်ကျွေး ... ”

“ကျွေးမှာ ... ကျွေးမှာ၊ လာ ... ကားက ဟိုဘက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်”

ထင်စောက် ခုမှပဲ စိတ်ထဲပေါ်သွားကာ မိုးကိုခေါ် ငြိ မိုးကိုရီးယားဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ လိုက်ကျွေးရပါသည်။ ဒီညီအစ်မ သုံးယောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ကတည်းက ဘတ်ဂျက်လည်း တော်တော်ထိခိုက်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်ရပါသည်။

စားပြီး သောက်ပြီး စိတ်ကောက်လည်း ပြေအပြီး
ပိုက်ဆံလည်း ကုန်အပြီးမှာတော့ ဆီကိုဆက်အကုန်ခဲပြီး မိုးကို
ပြန်ခေါ်လာရပါသည်။

လမ်းခုလတ်မှာပဲ အငယ်မ မိမိတိုးဆီက ဖုန်းဝင်

လာကာ ...

“အစ်ကို့...”

“ဆေ ...၊ တိုးလား”

“ဟုတ်၊ အစ်ကို အခု မမမိုးကို ကြိုပြီး ပြန်လာနေတာ
လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တိုး ဘာမှာချင်လို့လဲ”

“ပြောင်းဖူးပြုတ် မှာချင်လို့...”

“ပြောင်းဖူးပြုတ်-! ...”

“ဟုတ် ... တိုးက ပြောင်းဖူးပြုတ်ဆို အရမ်းကြိုက်၊ အခု
အရမ်းစားချင်နေတာ၊ အစ်ကို ရောက်ရာအရပ်မှာ ဆင်
ရှာပြီး ပါအောင်ဝယ်ခဲ့နော်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... စိတ်ချ ...”

“ဝယ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

ထင်စောက် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး မိုးကိုလှည့်ကြည့်

ကာ ...

“မိုး ... ကိုယ် ရှေ့နားမှာ ကားခဏရပ်ပြီး တိုးမှာတဲ့
ပြောင်းဖူးပြုတ် ဆင်းရှာဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးက အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ သက်သက်
ခရီးဖင့်အောင် ...”

မိုးက ကျေနပ်ပုံမရသော်လည်း တိုး ကျေနပ်အောင်
သေသွားပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာမို့ ကားရပ်ပြီး ပြောင်းဖူးပြုတ်
ဆင်းရှာဝယ်ရသည်။

ပြောင်းဖူးပြုတ် ဝယ်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ
ဆင်းထွက်လာပြီး မကြာခင် မိမိစိုးဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်သော
အခါ ...

“ဟဲလို ... ကိုစော”

“ပြော ... စိုး”

“ကိုစော အခု ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းပေါ်မှာ၊ မိုးကို ကြိုပြီး ပြန်လာနေတာ”

“ဒါဆို စိုးကိုပါ လှည့်ကြိုလိုက်တော့ ...”

“စိုးက ဘယ်မှာလဲ ...”

“မင်္ဂလာဒုံမှာ ...”

“ဟမ် ... မင်္ဂလာဒုံ ! ...”

ထင်စော နည်းနည်းတော့လန့်သွားပါသည်။ ကိုယ့်

ကားက လှည်းတန်းနားမှာ၊ သူက မင်္ဂလာဒုံမှာ၊ အဆေးကြီး
သွားနေရဦးမှာ။ အိမ်က ချာတိတ်မကလည်း မြန်မြန် ပြန်လာရုံ
ချည်း မှာနေတာ။ ကားပေါ်က မိမိမိုးကလည်း ခရီးဖင့်ရင်
ကိုယ်ကိုပဲ ငြူစုအပြစ်ပြောချင်ဦးမှာ။ သူတို့ ညီအစ်မချင်းက
လည်း သိပ်တည့်လှတာမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်မှာသာ ပဲလှော်ကြာ
ကို ဆားညပ်သလို ဖြစ်ရဦးမှာ။

“စိုးက မင်္ဂလာဒုံကို ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်သွား
တာလဲ”

“စိုး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီ လာလည်တာလေ
အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လာရမှာလေးလို့ မကြံချင်ဘူးလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြိုပါ့မယ်၊ ကြိုပါ့မယ်”

“ကြိုမယ်ဆိုလည်း ချက်ချင်းလာလိုက်တော့၊ မင်္ဂလာဒုံ
စစ်ဆေးရုံရှေ့နားလောက်က စောင့်နေမယ်၊ ဒါပဲ ...”

စိုးက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောပြီး ဖုန်းချသွား
သည်။

“ကိုစော ... မမစိုးက မင်္ဂလာဒုံထိ လာကြိုခိုင်းနေတာ
လား”

မိုးက မေးတာမို့ ထင်စောက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ရသည်။ မိုးက ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းစုထောင်လာကာ ...

“မမစိုးတို့က အမြဲ အဲလိုပဲ ... သူသွားချင်ရာသွားပြီး
ရောက်ရာအရပ်က လာကြိုခိုင်းနေတာ၊ သူသွားကြိုတော့
မိုးက လိုက်ရဦးမှာပေါ့၊ အိမ်ကို တော်တော်နဲ့ပြန်မရောက်
ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီမှာ တစ်နေ့လုံး သင်တန်းတက်နေရ
တာ နားချင်လှပြီ။

“ခဏလေးပါ မိုးရယ်၊ မြို့ပြင်ဘက် ခဏထွက်ပြီး လေ
ကောင်းလေသန့် ရွာတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

ထင်စောက မိုးကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျပြီး စိုးကို
ကြိုဖို့ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။
မင်္ဂလာဒုံမရောက်ခင် တစ်လမ်းလုံးမှာ မိုးက ဗျစ်တောက် ဗျစ်
တောက် ပူညံ့ပူညံ့ စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောလာသည်။
ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို ရွှေ့လတ်လို လူကပြောလျှင်တော့ နားငြီး
ချင်စရာပေါ့။ မိမိမိုးလိုအရွယ်ကလေးက ပြောတော့ နားမငြီးတဲ့
အပြင် သာယာစရာလေးဖြစ်လို့နေသည်။ အခါတွေက ချိုလာ
သည်။

“မိုးရေ ... စိုးက ဒီနားမှာ စောင့်မယ်ပြောတယ်၊ ရှာပါ
ဦး”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...၊ စိတ်မရှည်တဲ့ပုံနဲ့ စုပုပ်ပုပ်ရပ်နေ
တာ တွေ့လား”

“ဪ... တွေပြီ”

ထင်စောက စိုးရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ရင်း...

“စိုး... လာ... တက်...”

“ကိုစော အရင်ဆင်း...”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

စိုးက ထင်စော ထိုင်သည့်ဘက်မှာ လာရပ်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ထင်စောက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ စိုးက စိတ်မရှည်သည့် ပုံစံနှင့်...

“ကိုစော နောက်မှာပြောင်းထိုင်ပေး၊ စိုး မောင်းမလို့”

“ကိုယ့်ပဲ မောင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ စိုး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို မယုံလို့လား... နင့်ကား လောက်တော့ ငါ အေးအေးဆေးဆေးမောင်းနိုင်ပါတယ်”

စိုးက နင်တွေ ငါတွေ သုံးလာတော့ ထင်စော ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားသလိုပင်...။ ဂ္ဂယ်တူလို သဘောထားတာ ကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်အသက်အမှန်ကို ကိုယ်သာသိတာမို့ ဒီလို သုံးနှုန်းပြောဆိုလာတော့လည်း မခံချင်သလို အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်ရပါသည်။

“ကဲ... ဖယ်စမ်းပါ ကိုစောရယ်၊ နင်မောင်းရင် နှေးတဲ့ နှေးတဲ့နဲ့မို့လို့ စိတ်မရှည်လွန်းလို့ပါ”

ခပ်ထက်ထက် ခပ်ဟော့ဟော့ စိုးက ခုချိန် ထင်စော ဆင်းမပေးလျှင် ချက်ချင်းပဲ ကားပေါ်က ဆွဲချတော့မယ့် ပုံစံမျိုး ပြူးပြူးပြီပြီ ဖြစ်လာတာမို့ ထင်စောက မောင်းသူ နေရာမှ ထွာထွာသလဲ ဆင်းပေးလိုက်ရသည်။ ထင်စော ကား မောင်းခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လို့မှ နေရာတကျ မဖြစ်မီမှာ ကားကို နှာနဲ့ ဆောင်မောင်းထွက်လိုက်တာမို့ လေထဲမှာ ကျန်နေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို အမြန်ဆွဲတင်ပြီး ကားတံခါးကို အလန် ဘကြား ပိတ်လိုက်ရသည်။

စိုးကတော့ ကားကို အတင်းနင်းဖြိုကာ အကြမ်း ခုတ်ခတ်မောင်းနေလေပြီ။ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါလို့လည်း မပြောရဲဘဲ ထင်စောမှာ အဖေလုပ်စာ ကိုယ့်ကားကလေးထဲမှာ ရှေ့ဆိုင်ခုံ နောက်မှိုကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် ရှေ့လမ်းမဆီက အန္တရာယ်ကို စူးစိုက်ရှာဖွေကြည့်ရင်း သတိအနေထား လိုက်ပါရသည်။ စိုးကလည်း ကားအမြန်မောင်းတာကို ကြိုက်သူမို့ သူ့အစစ်ကို အပြစ်မပြောဘဲ ကျေကျေနပ်နပ် ပါးစပ်ပိတ် လိုက်ပါလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

“ဟာ ... ရှေ့မှာ လူ ... လူ ... လူ ...”

“ကျွန်း ...”

“ဒုတ် ...”

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာစဉ်မှာ ကားရှေ့ကနေ အပြေးအလွှား လမ်းဖြတ်ကူးလာသော လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ရင်း ကားက လမ်းဘေးသစ်ပင်ကို ဒုတ်ခနဲ ပြေးဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။

ထင်စောရဲ့ ဆံပင်မွေးတွေအားလုံး ဖျင်းခနဲ ထောင်ထသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ...

မိမိစိုးတို့ကတော့ လုံးဝ တုန်လှုပ်ပုံ မပြဘဲ ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့် ...

“ပါးပါးလေးပါ၊ ထိမိတဲ့ အရှိန်က မပြင်းပါဘူး၊ စိုးလောင်းရဲတယ်၊ မီးခွက်လေး ကွဲမယ်၊ ရှေ့ဘန်ပါတစ်ခြမ်း ပါးပါးထိမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ ...၊ မယုံရင် ကိုစော ဆင်းကြည့်လိုက်”

စိုးက မတုန်လှုပ်သော်ငြား ထင်စောက ကားပေါ်မှ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဆင်းသွားပြီး တိုက်မိသည့်နေရာကိုကြည့်တော့ စိုးပြောတဲ့အတိုင်း ကွက်တိပင်။

တော်လိုက်တဲ့ မိမိစိုး။ တိုက်နေကျမို့လို့ ခန့်မှန်းတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ကိုစော၊ စိုး ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ်၊ ကွက်တိပင်”

စိုးက ကားပြတင်းကနေ ခေါင်းထွက်ပြီး မေးတာမို့ သူက ပြန်ပြောရင်း ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိုးက ကားကိုနောက်ပြန်ဆုပ်ပြီး လမ်းပေါ်ဦးတည်တာ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထင်စောသည် စိုးရဲ့ လှပသော ဆံပင်ခွေလိန်ကလေးများ၊ စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်း နှုတ်အိမ်ကလေးများ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ဘေးဘက်ကို ငဲ့ကြည့်စဉ်မှာ မြင်နေရသော ပါးသား နားသား နုနုဖြူဖြူကလေးများနှင့် စိုးဆီက ရနေသော မွှေးရနံ့လေးတွေကို ကြည့်နူးစွာခံစားရင်း ကားရှေ့ဆီက ပိုက်ဆံဖြုန်းမည့် ဒဏ်ရာ အနာတရတွေကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါလာရပါသည်။

စိုးကတော့ ကားမောင်းနေရင်းက မိုးကိုလှည့်ကြည့်တာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ ပြောလိုက်သေးသည်မှာ ...

၈၈ ♦ ပုညသင်

“တွေ့လား ... မိုး၊ ငါ့ ဘယ်လောက် ကားမောင်းကြမ်း
ကြမ်း ထိလိုက်ရင် အဖျင်းပြေရုံ ပါးပါးလေးလောက်ပဲ၊
ဘယ်တော့မှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ဘူး”

(၆)

“သွား ... မစားတော့ဘူး၊ မစားတော့ဘူး၊ သွား ... သွား
ကဲ ... ကဲ ...”

“ဟာ ... တိုး ... တိုး၊ မလုပ်ပါနဲ့ ...”

တိုးက ခြေကို ဆောင့်ကာဆောင့်ကာဖြင့် ငြူစု
တော်ကောက်နေရင်းက ထင်စော ဝယ်လာသည့် ပြောင်းဖူးတွေ
တို့ တစ်ဖူးပြီးတစ်ဖူး နှိုက်ယူလွှင့်ပစ်နေတာမို့ ထင်စောက
တိုးလက်ထဲက ပြောင်းဖူးပြုတ်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရ
ရင်း ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ဝိုးရယ်၊ တိုးပဲ ပြောင်းဖူးပြုတ် စားချင်တယ်
ဆိုလို့ ကိုယ် တပင်တပန်း ရှာဖွေဝယ်လာရတာပါ”

“ဝယ်ပြီး ဘာလို့ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်မလာတာလဲ၊

ပြောင်းဖူးပြုတ်ဆိုတာ ပူပူနွေးနွေးလေးမှ စားကောင်းတာ
ကို၊ ခုလို အေးနေတော့ ဘယ်လိုလုပ် စားကောင်းတော့
မှာလဲ၊ ပြီးတော့ တိုး စားချင်တဲ့အချိန်မှာ အရောက်ပြန်
မလာတော့ အခု တိုးမစားချင်တော့လို့ လွင့်ပစ်တာပေါ့”

တိုးရဲ့ လုပ်ရပ်က သိပ်တော့ မကောင်းပေမယ့်
တိုး အပြုအမူလေးက ချစ်စရာလေးမို့ ထင်စောက ငွေမယူရက်
ဘဲ ...

“စိုးကို သွားကြိုနေလို့ ကြာနေတာပါလို့ ကိုယ်ပြောပြီး
ပြီပဲ တိုးလေးရဲ့...”

“ဟင့် ... တိုးကို ပြောင်းဖူးပြုတ် လာပြန်ပို့ပြီးမှ သွား
ကြိုတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“စိုးက စောင့်ရတာ ကြာရင် စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“တိုးလည်း စောင့်ရတာ ကြာတော့ စိတ်ဆိုးမိတာပဲ”

ထင်စောမှာ ဒီညီအစ်မသုံးယောက်ကို လှည့်ပတ်
ချောမောနေရတာ ပါးစပ်မလည်နိုင်တော့ပါ။ မိုးကို ကြိုတုန်းက
လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြောဆိုအပြစ်တင်ခဲ့လာရသည်။
စိုးကိုကြိုတုန်းကလည်း ကားနဲ့ သစ်ပင်နဲ့ ဝင်အောင်းခဲ့လာရ
သည်။ စိုးတို့အိမ်ရောက်ပြန်တော့လည်း တိုးရဲ့ ဆီးကြိုငြူစိတ်
ကောက်ဆန္ဒပြမှုကို ခံရသည်။ သို့သော် ... သူ စိတ်မပျက်ပါ။

“စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့သာ အာရုံစူးစိုက်ထား
ဆိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... တိုး စိတ်ဆိုးပြေအောင် ကိုယ် အခု ဘာလုပ်ပေး
ရမလဲ ပြော၊ ပြောင်းဖူးပြုတ် ပြောင်းဝယ်ပေးရမယ်ဆိုလည်း
ဝယ်ပေးမယ်”

“ပြောင်းဖူးပြုတ် မစားချင်တော့ပါဘူးဆို ...”

“ဒါဆို ဘာစားမလဲ ...”

“မစားဘူး၊ သွားပဲသွားမယ်၊ ကစားကွင်း သွားမယ်၊
ရှော်ပင်သွားမယ်၊ အစ်ကို လိုက်ပို့ ...”

“အိုကေ ... ပို့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကားကတော့ ဝပ်ရှော့
ပို့ထားရမှာဆိုတော့ တက္ကဆီနဲ့ပဲ သွားမှဖြစ်မယ်”

“ရတယ်လေ၊ တက္ကဆီနဲ့ပဲ သွားမယ်”

ထင်စောက တိုး စိတ်ကောက်ပြေသွားတာကလေး
တို့ပဲ ကျေးဇူးတွေတင် စိတ်တွေကြည်နူးကာ တက္ကဆီငှားပြီး
ကစားကွင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

တိုး စိတ်ပျော်လာသည်အထိ တိုးနှင့်အတူ ကစား
နည်းမျိုးစုံ ကစားပြီးနောက် ရှော်ပင်ထွက်ဖို့ စိန်ဂေဟာ စုပါ
စင်တာသို့ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။

အတူဈေးလျှောက်ဝယ်ကြရင်း တိုးက သူ့ကိုယ်

လုံးထက်ကြီးသော မွေးပွရပ်ကြီး တစ်ရပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

“အစ်ကို ... တိုး ဒီအရပ်ယူမယ်၊ ဝယ်ပေး ...”

“အိုကေ ... အိုကေ”

ထင်စောက ငွေ လေးသောင်းကျော်အကုန်အကျ ခံကာ အနုအရွယ်ရှိ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ဝယ်ပြီးတော့ ထိုအရပ်ကို ထင်စောလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးကာ ...

“အစ်ကို ... ကိုင်ခဲ”

ဟု ပြောပြီး ရှေ့ကထွက်သွားသည်။ ထင်စောမှာ အရပ်ကြီးကို ပိုက်ပြီး သူမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမက ကုန်တိုက်ထဲမှာ လျှောက်သွားနေရင်း Buy one Get one ဟု ရေးထားသော ကောင်တာတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟယ် ... တစ်ထည်ဝယ်ရင် တစ်ထည် အလကားရမှာတဲ့၊ ဒီဦးထုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီကလည်း တစ်ခုဝယ်ရင် တစ်ခု အလကားရမှာပဲ၊ ဒါဝယ်ရအောင် အစ်ကို ...”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဘောင်းဘီတိုတို့ပွပွ ဆင်တူနှစ်ထည်၊ တီရှပ်ဆင်တူ နှစ်ထည်နှင့် လျှာထိုးဦးထုပ် ဆင်တူ နှစ်လုံးကို ရွေးယူလိုက်ပြီး ...

“ရော ... အစ်ကိုက ဒီတစ်စုံယူ၊ အခုဝတ်လိုက်၊ တိုးလည်း ဒါပဲ လဲဝတ်လိုက်မယ်၊ ဟိုမှာ အဝတ်လဲခန်းရှိတယ်၊ သွားလဲလိုက် ...”

“ဟာ ... အခုတစ်ခါတည်း လဲဝတ်သွားမှာလား၊ မိန်းကလေးနဲ့ ဆင်တူကြီး ဝတ်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ခပ်မိုက်မိုက်ပေါ့၊ ဝတ်မှာသာ ဝတ်စမ်းပါ အစ်ကိုရ၊ ဘာမှလျှောက်စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ ...၊ အစ်ကိုပြောတော့ အစ်ကိုအရွယ်က တိုးတို့အရွယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဆို၊ တိုးတို့အရွယ်ဆို တိုးလုပ်သလို လုပ်ရဲရမှာပေါ့၊ အိုကေနော် ...”

တိုးက လက်မလေးထောင်ပြီး အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားတာမို့ ထင်စောလည်း ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ အဝတ်လဲခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ပြီး လဲဖယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ရပါသည်။

နှစ်ယောက်လုံး အဝတ်လဲခန်းထဲက ကိုယ်စီထွက်လာကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။ တိုးက ထင်စောခေါင်းမှာ တည့်တည့်ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်လျှာကို ဆွဲပြီး နောက်ဘက်သို့လှည့်ပို့ကာ ...

“အဲလို ပြောင်းပြန်လေး ဆောင်းထားရင် ဂေါ်လီပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူမ၏ ဦးထုပ်ကိုလည်း နောက်ပြန် လှည့်ဆောင်းလိုက်သည်။

မှန်ချုပ်ကြီးတစ်ခုရှေ့ကနေ တိုးနှင့်အတူတွဲကာ လျှောက်လာရင်း မှန်ထဲသို့လှမ်းကြည့်မိတော့ ‘လိုက်ဖက်ညီသော စုံတွဲပဲ’ ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ‘ငါ တော်တော်နုပါလား’ ဟုလည်း သဘောကျ ကျေနပ်ရသည်။ စိတ်တွေကလည်း အရမ်းကို လန်းဆန်းနုပျိုနေရပါသည်။

ဈေးဝယ်ပြီး တက္ကဆိဌာပြီး အိမ်ပြန်လာကြတော့ ထင်စောတို့ လမ်းထိပ်နားအရောက်မှာ တိုးက လမ်းဘေးကို လှမ်းကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ဟိုမှာ ... ရေနဲ့ချောင်းသည်၊ တိုး ရေနဲ့ချောင်း ဝယ်စား ချင်လို့၊ ဟိုးထား ... ကားဆရာကြီး၊ ဒီကပဲ ဆင်းသွား လိုက်တော့မယ်”

တိုးက ကားရပ်ရပ်ချင်း ကားပေါ်က ပြေးဆင်း သွားသည်။ ထင်စောကလည်း ကားခ ကမန်းကတန်း ရှင်းပေး ပြီး လိုက်လာခဲ့ရပါသည်။ တိုးက ရေနဲ့ချောင်း နှစ်ချောင်းဝယ် လိုက်ပြီး ထင်စောကို တစ်ချောင်း လှမ်းပေးကာ ...

“ဆင့် ... စား”

“ဟင် ... လမ်းလျှောက်ရင်း စားရမှာလား”

“ဘာလဲ ... မစားရဲဘူးလား”

“စားရဲသားပဲ၊ ဘာလို့ မစားရဲရမှာလဲ၊ ကိုယ် လူကြီးမှ မဟုတ်သေးတာ”

ထင်စောက မစားချင်ပေမယ့်လည်း ဇွတ်အားတင်း တာ လမ်းလျှောက်ရင်း ရေနဲ့ချောင်း စားလာပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန် ...။ အသက် ၂၉ နှစ် အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ၁၆ နှစ်အရွယ် ချာတိတ် ဓလေးနှင့် အင်္ကျီဆင်တူ ဘောင်းဘီဆင်တူဝတ်ကာ ဦးထုပ် နောက်ပြန်ဆောင်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်က မွေးပွဲအရုပ်ကြီးကို ခါးထစ်ခွင်ထား၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေနဲ့ချောင်းစားရင်း လမ်းလျှောက်လာနေသော မြင်ကွင်းသည် ...

(၇)

“ဟိ...”

လတ်သည် ခြံရှေ့က ခုံတန်းကလေးမှာ ထွက်ထိုင်နေရင်း လတ်တို့ခြံတွေရှေ့ လမ်းသွယ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ခိုက်မှာ လတ် မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ကိုးရီးကာယား လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျိတ်ရယ်လိုက်ရပါသည်။

ထင်စောဆိုတဲ့ အဲဒီလူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အဖွယ်မှ သူ့အားမနာ ကလေးနှင့်အပြိုင် ဝတ်စားလျက်၊ အရုပ်ကို ပွေ့ပိုက်လျက်၊ နေချောင်းကို စားကာ စားကာ လျှောက်လာနေပုံက ဘယ်လိုမှကို အဆီအဆော် မတည့်ပါ။

လတ်သည် ထင်စောကို ကလီချင် ရီချင် လှောင်သရော်ချင်လှတာမို့ ထင်စောတို့ လတ်ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်မည့် အချိန်ကို အပြုံးမပျက်ဖြင့် ကြိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ထင်စောက လတ်ကို လှမ်းတွေ့သည်နှင့် ရှက်ကိုးစွက်ကန်း ဖြစ်သွားကာ သူ့လက်ထဲက ရေခဲချောင်းကို နောက်ခံ ဝှက်တော့မလို၊ လွတ်ပဲ ချတော့မလို လုပ်ပြီးမှ အားတင်းလိုက်ပုံဖြင့် ခပ်တည်တည် ဆက်စားနေလိုက်သည်။

လတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်ရင်း ...

“ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”

“ကစားကွင်းသွားရင်းနဲ့ ရှော်ပင်ထွက်ပြီး ပြန်လာကြတာလေ မမလတ် ...”

တိုးက သွက်သွက်လက်လက်ဖြေသည်။ ထင်စောကတော့ တည်သလို မကြည်သလို လုပ်နေသည်။

“ကစားကွင်းမှာ မောင်စောနဲ့အတူ သွားကစားကြတာလား”

“ဟုတ် ... ၊ တိုး ပျင်းရင် သူ့ပဲ အဖော်လုပ်နေရတာ”

“မောင်စောက ကားယူမသွားဘူးလား”

“သူ့ကားကလား ... အဟိ ... မမစိုး နှိပ်စက်လို့ ဝပ်ရှော့ပို့လိုက်ရတယ်လေ ... ၊ အဲဒါကြောင့် တက္ကဆိပဲ ငှားသွားလိုက်ရတာ၊ အယ် ... ခုမှ သတိရတယ်၊ တိုး အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ၊ ရောက်တောင်

နေပြီလား၊ မသိဘူး၊ တိုး သွားတော့မယ်၊ အစ်ကို ကျန်ခဲ့
တော့နော်၊ တကတော ...”

တိုးက သူ့ရဲ့ ဖလန်းဖလန်း ပုံစံလေးအတိုင်း
ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားသည်။ ထင်စောက ပြေးပဲလိုက်သွားရ
တော့မလို့၊ ဆော်ခေါ်လိုက်ရမလို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ
ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ လတ်သေးမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

လတ်က ပြုံးစိစိမျက်နှာထားဖြင့် ထင်စောကို ငဲ့
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာစော ...၊ အခု ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့
အိုကေနေပြီလဲ ...”

“အားလုံးနဲ့ အိုကေတယ်”

“လှေနဲ့ သုံးဘက်နင်းတော့မယ် ဆိုပါတော့၊ တော်ကြာ
ရေထဲကို ကားယားကြီး ပြုတ်ကျနေဦးမယ်”

“ပြုတ်ကျတော့လည်း လက်ကမ်းပေးမယ့် တစ်ယောက်
သောသူကို ရွေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“တစ်ယောက်မှ လက်မကမ်းရင်ရော ...”

“ကိုယ့်ဘာသာ လှေပေါ်ပြန်တွယ်တက်မှာပေါ့”

“တွယ်တက်လည်း တွန်းချခဲ့ရမှာပဲ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရေကူးပြန်တာပေါ့”

“ကမ်းစပ်မရောက်ခင် ကြွက်တက်ပြီး အသက်ထွက်မှာ
သေချာတယ်”

“နုနုငယ်ငယ် ကောင်မလေးတွေနဲ့ အတူတဲသွားရင်း
အသက်ထွက်ရမယ်ဆိုလည်း ထွက်ပျော်ပါတယ်၊ အရိုး
ရင့်နေတဲ့ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတွေနဲ့ မင်္ဂလာ
ဆောင်ရမယ်ဆိုရင်သာ မင်္ဂလာဦးညကတည်းက အသက်
ထွက်ချင်တာ ...”

“ငါ့ကို အရိုးရင့်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့ နင်အရိုးကရော
မရင့်လို့လား”

“ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်အရိုးရင့်
ရင့် အရိုးနုနုလေးတွေကို ကျွတ်ကျွတ်ဝါးလို့ရသေးတယ်”

“အေး ... ဝါး ... ဝါး၊ အဲ့ဒီလို ဝါးတဲ့လူမျိုးတွေပဲ အဝါး
ကောင်းလို့ သွားတွေကျွတ်ထွက်ပြီး ဒုက္ခတွေ အမျိုးမျိုး
ရောက်ရတာ ...”

“ငါ့ဘာသာ ဒုက္ခရောက်လည်း နင့်အပူ တစ်ပြားမှမပါ
ပါဘူး၊ နင်သာ ငါ့အမေကို ကပ်ထားပြီး ငါနဲ့ရဖို့ ကြံမနေ
နဲ့ ...”

“လုံးဝပဲ...၊ အန်တီဒေါက်တာ ငါ့ကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်လွန်း
နေလို့... ငါ့မှာ အားနာနာနဲ့ ရှောင်ရှားနေရတာ၊ အန်တီ
ဒေါက်တာမဟုတ်လည်း သနားပါတယ်၊ ခုနေ့ သူ့သားပုံကိုသာ
မြင်ရရင် ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးရှာမလဲ...၊ ချာတိတ်
မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အကျိုးဆင်တူ ဘောင်းဘီဆင်တူ
တွေ ဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ရေခဲချောင်းတွေစား
ပြီးတော့ ရေခဲချောင်း အရေတွေက လက်ပေါ်ကနေ
တံတောင်ဆစ်ထိ စီးလာပြီး ဘောင်းဘီပေါ်ကို တစ်စုံ
စက်ကျနေ...”

“ဘာ၊ ဟာ ... သွားပါပြီကွာ”

လတ် ပြောတော့မှ ထင်စောက်ထားသည့် ရေခဲ
ချောင်းက အရည်ပျော်ကျနေတာကို သိသွားကာ ပျာယာခတ်ခတ်
သွားပါသည်။

“ရွှေလတ် ... ညစ်စုတ်မ၊ မြင်ရက်သားနဲ့ စောစောထ
မပြောဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ငါမပြောလည်း ဒီလောက်အရည်ပျော်
ကျနေတာကို နင်သိသင့်တာပေါ့၊ နင့်ဘာသာ ငါ့ကို
နှိပ်ကွပ်ချင်တာတွေ ကပ်ပြီး အမေ့မေ့ အလျော့လျော့တွေ
ဖြစ်နေတာကိုး ...၊ ရော ... ဒီမှာ တစ်ခွက်နဲ့ သုတ်လိုက်”

လတ်က ရယ်မောနေရင်းကပင် လတ် ဝတ်ထား
သည့် ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးပွပွလေးရဲ့ အိတ်ထဲမှာရှိနေသည့် တစ်စုံ
လက်ကျန် နှစ်စ သုံးစကို နှိုက်ယူပြီး ထင်စောက်ကို လှမ်းပေး
ဆိုက်သည်။

ထင်စောက် ရေခဲချောင်းအရည်တွေကို လိုက်သုတ်
ချောင်းက ...

“လတ် ... နင် ငါ့ကို တော်တော်မျှော်လင့်နေလားဟင်”

“ဘာ ...”

“အားတော့နာပါတယ်ဟာ ... ငါကလည်း နင့်အရွယ်
လောက်ဆို ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့တာ၊
ငါက တိုးတို့လို အရွယ်လေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတော့
တာ၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက ငါချစ်တာသေချာတဲ့ တစ်
ယောက်ယောက်ကိုပဲ ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ...၊
အဲဒီတော့ နင်လည်း ငါ့ကိုမမျှော်လင့်တော့ဘဲ သင့်တော်
ရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို စဉ်းစားလိုက်ရင် ကောင်း
မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“နင် သေလိုက်ပါလား ထင်စုတ်ရဲ့၊ နင်ကိုယ်နင် သိပ်
အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဟိုသုံးယောက်လုံးက နင့်ကို ခေါက်
သွားမှ ငါ့ရှေ့မှာ လာအော်ညည်းမနေနဲ့...”

၁၀၂ ♦ ပုညဝင်

“ဘာလဲ ... နင်က ငါအသည်းကွဲမယ့်အချိန်ကို စောင့်
နှစ်သိမ့်ပေးတော့မယ်ပေါ့”

“သေလိုက် ... သေလိုက်၊ နင် သေလိုက်”

လတ်က ဒေါသဖြစ်လှတာမို့ မျက်စိစုံမှိတ်၍
ပစ်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ လှည့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

(၁)

ကားဝပ်ရှော့ထဲမှ ရင်ပူစွာ ထွက်လာခဲ့ရသော
ထင်စောသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထိုးထည့်လာသည့် ပိုက်ဆံ
အိတ်ပြားကလေးကို ဆွဲထုတ်ကာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိပါ
လိမ့်ဟု ရေတွက်ရင်း လေပူတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်
ရပါသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးလည်း ပါးနေပါပြီ ... ။

ထင်စောက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်
အခွံတို ခါချပစ်လိုက်တော့ ရှားပါးပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းထား
သော ကျပ်စေ့တစ်စေ့က ထွက်ကျလာပါသည်။

ပြုတ်ကျလိမ့်ထွက်သွားသော ကျပ်စေ့ဝိုင်းဝိုင်းလေး
ကို ထင်စောက ပြေးငုံကောက်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီနှင့် အပြန်ပြန်

အလှန်လှန် ပွတ်သုတ်ပြီးနောက် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းပိုင်းနေရာ လေးထဲသို့ တရိုတသေ ပြန်ထည့်ထားလိုက်မိပါသည်။

ဒီကျပ်စေ့လေးဟာ ထင်စောနဲ့ ရွှေလတ်တို့ လေးတန်းနှစ်တန်းက ထင်စော မွေးနေ့မှာ လတ်က မွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးထားသော ကျပ်စေ့လေးပင်...။ ရွှေလတ် က သူ့မုန့်ဖိုးလေးကို မစားရက် မသောက်ရက် စုကာ ထင်စော ကို ပေးခဲ့တာမို့ ထင်စောကလည်း မသုံးရက်ဘဲ အမှတ်တရ အဖြစ် သိမ်းလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါ။

အဲ့ဒီတုန်းကတော့ ထင်စောနဲ့ ရွှေလတ်ဟာ သိပ် ချစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ခုမှသာ ကြည့်လို့မရ ဘုဘောက်ကျနေခဲ့ရ တာ...။

ထင်စောက သက်ပြင်းချကာ အိမ်အပြန် ကားငှား ဖို့စောင့်ရင်း ဝပ်ရှောဆရာ တွက်ချက်ပြလိုက်သော ကုန်ကျစရိတ် ငွေကြေးကို တွေးကာ ရင်လေးပင့်သက်ချရတာလည်း အခါခါ ပင်။

ဒီကားကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ မိမိစိုး။ သို့သော် ... ကားပြင်ဆင်စရိတ်ငွေကို မိမိစိုးဆီက တောင်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ အမှတ်လျှော့ခံရမှာပေါ့။ ကိုယ် က သူ့ကိုမဟုတ်တောင် သူ့ညီအစ်မတွေထဲက တစ်ယောက်

သောက်ကိုတော့ မလွဲမသွေ ရွေးချယ်ဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား။ အစ်နေ့ကျ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အမျိုးတော်ရဦးမှာ ...။

ခုတလော ... တိတိကျကျပြောရရင် မိမိစိုးတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ဟိုဘက်ခြံကို ရောက်လာတဲ့တလောမှာမှ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်က ပါးသထက်ပါးလာခဲ့ရတာပင်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ခိုရတဲ့ ဆီဖိုး၊ ကစားကွင်းမှာသွားကဲကြတဲ့ အသုံးစရိတ်။ ရုပ်ရှင် ထက်မှတ်ဖိုး၊ စတိတ်ရှိုး လက်မှတ်ဖိုး၊ တစ်ခါတလေ နိုက် ကလပ်မှာ သွားကဲကြတဲ့အခါ ကုန်ကျတဲ့ငွေကြေး။ ကာရာ ခိုကာ သွားဆိုတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းက မနည်း၊ ငွေပေါင်းကလည်း မနည်း။ ဒီကြားထဲ 'မုန့်လိုက်ကျွေး' ဆိုတာတွေက ခဏခဏ။ ဟိုဟာဝယ်ပေး ဒီဟာဝယ်ပေးတွေကလည်း ရှိသေး...။ ကိုယ်က သောက်လေးမို့၊ ပြီးတော့ သူတို့ကိုလည်း ပိုးပန်းနေ ရသေးလို့ ဘယ်နေရာမဆို ကိုယ်ကပဲ ဒိုင်ခံရင်းရလေသောအခါ ...။

တကယ်တော့ ထင်စောကလည်း ချမ်းသာလှတာ မဟုတ်ပါ။ ချမ်းသာတဲ့ အမေက ကားပေး၊ အမေက မုန့်ဖိုးပေး သို့သော် ချောင်ချောင်ချိုချိုလေး သုံးစွဲသွားလာနေနိုင်တာပင် ...။

ထင်စောရော ရွှေလတ်ပါ အီကိုနဲ့ ကျောင်းပြီးထား သမယ ရွှေလတ်ကသာ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး ထင်စော က စိတ်မဝင်စားပါ။

လတ်က ကျောင်းပြီးကတည်းက သူ့မိတ်ဆွေတွေ
ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာရင်း ရှယ်ယာလေး နည်းနည်းပါးပါး
ထည့်။ သူ့အဖေ ဟိုကနေ လှမ်းခိုင်းတတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို
လိုက်လုပ်ပေးသဖြင့် အတွေ့အကြုံလည်းရ၊ ပိုက်ဆံလည်းရ...။
ခုလည်း ဖက်ရှင်ဆိုင်လိုမျိုး ဆိုင်တစ်ခုခုဖွင့်ဖို့ ကြံစည်ကြိုးစား
နေတာမို့ လတ်ရဲ့လက်ထဲမှာ ငွေ လုံးလုံးခဲခဲ ကိုင်ထားနိုင်သဖြင့်
လတ်က ထင်စောထက် ပိုပြီး ချမ်းသာသည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့မှာတော့ ‘ရ၊ သုံး၊ ကုန်’ သံသရာမှာပဲ လည်
နေကာ သူ့ စမ်းလုပ်မိသည့် စီးပွားရေးတွေကလည်း အစွဲသာ
ပြပြနေတာမို့ ဗေဗေက သူ့ကို သိပ်အယုံအကြည်မရှိပါ။ ဖေဗေ
ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း သူ ဝါသနာမပါ။ ဖာနီ
ရွှေဆိုင်မှာလည်း မထိုင်ချင်တာမို့ လောလောဆယ်မှာတော့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပုန်းဆိုင်ထဲမှာ ရှယ်ယာနည်းနည်း
ပါးပါး ထည့်ထားရုံသာ။ အဲဒီကရတဲ့ ငွေကြေးကလည်း သိပ်
များလှတာ မဟုတ်ပါ။

ခုလို အသုံးစရိတ်များနေတဲ့ကြားက လုံးခဲခဲ ခဲခဲ
ကုန်စရာပေါ်လာတဲ့အခါ အရင်လိုပဲ ရွှေလတ်ကို သတိရလိုက်
ပါသည်။

ထင်စောမှာ ပိုက်ဆံပြတ်တိုင်း ရွှေလတ်ဆီက

ချေးရတာဟာ ဘာမျှမထူးဆန်း။ သို့သော် ... ခုလို ရွှေလတ်နဲ့
တောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးဖြစ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ပိုက်ဆံချေးရမှာ
တော့ မျက်နှာပုံစရာ ကောင်းနေမလား။

စိုးကြောင့် ကားတိုက်မိတဲ့ကိစ္စကိုလည်း လတ်က
သိထားသည်။ ကိုယ်ကလည်း လတ်ကို မှီခိုမျှစံချိုး ပြောထား
မိသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ချေးလို့ရမည်မထင်။

ဒါပေမယ့်လည်း ခုချိန်မှာ ရွှေလတ်မှ မကယ်လျှင်
သူ ပိုက်ဆံကို ဘယ်ကရှာရမုန်းမသိ။ မာမိသိလျှင်လည်း ပေးမှာ
မဟုတ်တဲ့အပြင် အဆုခံရတာသာ အဖတ်တင်ပေမည်။

ထင်စောသည် လတ်ဆီပဲသွားတော့မည်ဟု ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချကာ လတ်ကြိုက်သည့် ကြေးအိုးတစ်ပွဲ ဝင်ဝယ်ပြီး
တက္ကဆီငှားကာ ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

ကြေးအိုးတစ်ပွဲ အရင်းပြုကာ လတ်ဆီက ပိုက်ဆံ
ချေးရတော့မည်လေ။

(၉)

“လတ်ရေ... ရွှေလတ်”

အောင်မယ်... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား...

ရန်ဖြစ်ထားတာ မကြာသေးဘဲ အိမ်ရှေ့ဆိက ထင်စောရဲ့ ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရတာမျိုး လတ် မျက်ခုံးပင့်သွား ရသည်။

လတ်က အိမ်ရှေ့သို့ ချက်ချင်း ထွက်မသွားသေး ဘဲ ခန်းဆီးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် အပိုးကျိုးကျိုးမျက်နှာဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေသော ထင်စောကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အဟမ်း... ဟမ်း”

လတ်က မျက်နှာမော့မော့နှင့် ချောင်းဟန်သံပေး ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ထင်စော...”

“အဟဲ... နင်စားဖို့ ကြေးအိုးဝယ်လာလို့ ဝင်ပို့တာပါ ရွှေလတ်ရဲ့...။ YKKO က ဝယ်လာတာလေ၊ နင့် အကြိုက်ပဲ”

“မရိုးသားဘူး”

“ဟမ်... ဘာမရိုးသားတာလဲ”

“နင် ဒီလိုလုပ်တာ မရိုးသားဘူးလို့ ငါ့စိတ်မှာထင်နေ တယ်”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း မရိုးမသားလုပ်စရာ ဘာ အကြောင်းရှိလို့လဲ ရွှေလတ်ရယ်...။ ဟို... မနေ့က ငါ စလိုက်တာ လွန်သွားလို့ နင် အရမ်းစိတ်ဆိုးသွား တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို လာချောရတာ ပါဟာ၊ လာ... လာ... ပူတုန်းလေး စားလိုက်ဦး...”

ထင်စောက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ တန်းဝင်သွားကာ နန်းကန်ယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးသည်။ ဒါ... ပုံမှန်မဟုတ်။ စားနေတာ အသိသာကြီးပဲ မဟုတ်လား။

“စား... ရွှေလတ်... စား၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ငါးဖယ်လုံးတွေ၊ အသားတွေ အများကြီးပဲ တွေ့လား၊ ငါ ပိုပိုသာသာလေး ထည့်ခိုင်းထားတာ”

“အပိုမပြောနဲ့ ထင်စော၊ နင်ပြောတိုင်း ဟိုကထည့်မလား၊ သူထည့်နေကျအတိုင်းပဲ ထည့်မှာပေါ့”

လတ်က စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ထင်စောက စားပွဲထိုးလေးလို စတိုင်လ်ဖြင့် ကြေးအိုးပန်းကန်ကို လတ်ရှေ့မှာ တရှိတသေ လာချပေးလိုက်သည်။ လတ်သည် လတ်ကြိုက်လှ သော ကြေးအိုးပန်းကန်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တံတွေးမျိုးချမိ မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ မွေးလိုက်တာ။ စားချင်လာပြီ ...။

လတ်သည် ကြေးအိုးအနံ့ကို မသိမသာ ခိုးရှုလိုက် ရင်း မျက်လွှာပင့်၍ ထင်စောကို သင်္ကာမကင်းစွာ ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“နင် သေချာလား...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ငါ့ကို ချောရုံပဲဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာတာပေါ့...”

“ဒါဆို နင် ငါ့ကို ကတိပေး၊ နင့်ဆီက ကတိရပြီးမှ ငါစားမယ်”

“ဘာကတိလဲ...”

“ကြေးအိုးတစ်ပွဲကျွေးပြီး ငါ့ဆီက အခွင့်အရေးတစ်ခု ပြန်မယူပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ...”

“အင်...”

ထင်စောက ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရပါသည်။

“ဒါ ... ဒါကတော့...”

“ဘာလဲ... မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ဟာ... အခွင့်အရေးယူတယ်လို့လည်း ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ အကူအညီတောင်းတာလောက်တော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့...”

“ရှိချင်ရှိမှာလို့ မပြောနဲ့၊ ရှိကိုရှိနေတာ မဟုတ်လား”

ထင်စောက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း...

“ငါ့ နင့်ဆီက ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းလောက် ချေးချင် လို့...”

“ဘာ...”

လတ်က မဒါသတကြီး အော်လိုက်ပြီးမှ တစ်ချက် မွဲလိုက်ရင်း...

“ငါ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဖားနေပြီဆိုကတည်းက တစ် ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုတာ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ပိုက်ဆံက ဘာကြောင့် လိုရတယ်ဆိုတာ...”

“ကားပြင်ခေါ်ဟာ ...”

“မိမိစိုးက နင့်ကားကို ဝင်မောင်းပြီး တွေ့ရာဝင်ကျုံးပဲ
လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ တမင်လုပ်
တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြိတ်နွေးပြီး ခွဲ
လွတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ဒါနဲ့ ကားက ဘယ်လောက်တောင့်
ထိသွားလို့လဲ”

“နည်းနည်းပါ”

“နည်းနည်းပဲထိရင် ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပဲကုန်မှာပေါ့
နင် ဒါလေးတောင် မတတ်နိုင်ဘူးလား”

“ခုတလော ကုန်ကျစရိတ်တွေ အရမ်းများနေလို့ပါဟာ”

“အေးပေါ့ ... ဓာတ်ဆီဖိုး၊ မုန့်ဖိုး၊ အရပ်ဖိုး၊ စတီတ်ဖိုး
ဖိုးတွေက နည်းတာမှမဟုတ်တာ”

“ငါ့ဘာသာ ဘာအတွက်ကုန်ကုန်ပေါ့ဟာ၊ နင်ချေးမှာ
လား မချေးဘူးလားပဲ ပြောပါ”

“အေး ... အေး ... ပြောမှာပါ၊ ခဏလေး ... ကြေးအံ့
သောက်ပြီးရင် ပြောမယ်၊ ခဏထိုင်စောင့် ...”

လတ်က ထင်စောက် ကေါသဖြစ်လှသော်လည်း
အချို့သပ်ထားလိုက်ပြီး ကိုယ်စားစရာရှိသည့် ကြေးအိုးကိုသာ
စားဖြစ်အောင် စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လတ်က ကြေးအိုးပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်တော့
ထင်စောက်က တူတစ်စုံကို ပျာခနဲထ၊ ယူကာ အသင့်ဖောက်ပေး
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... အချဉ်ပန်းကန်ရွှေပေး၊ ရေတစ်ခွက်
နဲ့ပေး၊ တစ်ရှူးဘောက်(စ်) ချပေး ... စသဖြင့် ပျာပျာသလဲ
လုပ်ပေးနေသည်။ လတ်ကလည်း ဇီမိကျကျ အရသာခံကာ
စားလိုက်သည်။ လတ် စားပြီးတော့ ပါးစပ်သုတ်ဖို့ လက်သုတ်
နဲ့ တစ်ရှူး လိုအပ်တာမို့ တစ်ရှူးဘောက်(စ်)ဆီ လက်ကမ်းလိုက်
ဆွဲမှာ သူက ဘောက်(စ်)ထဲက တစ်ရှူးစတွေကို အလျင်အမြန်
ဆွဲထုတ်ယူပြီး လတ်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

လတ်သည် ထင်စောက် ယူပေးသည့် တစ်ရှူးစများ
ဖြင့် ပါးစပ်လည်းသုတ်၊ လက်လည်းသုတ်လိုက်ပြီး သုံးပြီးသား
တစ်ရှူးစတွေကို လုံးထွေးလိုက်ချိန်မှာ ထင်စောက်က ပြန်ခနဲထ
ကာ ထမင်းစားခန်းထောင့်က ပလတ်စတစ်အမှိုက်ပုံးအသေး
လေးကို သွားယူပြီး လတ် အမှိုက်ပစ်တာကိုခံယူဖို့ အသင့်
မြှောက်ကိုင် ဖွင့်ပေးထားတာမို့ လတ်က တစ်ရှူးစတွေ ပစ်ထည့်
လိုက်သည်။

ထင်စောက် အမှိုက်ပုံးကို နေရာတကျသွားပြန်
ထားနေသည်။ လတ်က ရေဖန်ခွက်ကိုယူကာ ဇိမ်ဆွဲ၍ သောက်
နေရင်း မျက်လုံးမှူးစင်းလျက် ထင်စောက်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်း
ဒင်းကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေလိုက်
သည်။

“လတ် ... စားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ပြောတော့လေ ...”

ထင်စောက် လတ်ရှေ့မှာလာထိုင်ရင်း မေးလိုက်
သည်။ လတ်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...”

“ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ ...”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ ...”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ဟိုရောက်တော့ ပြောမှာ
ပေါ့။”

လတ်က ရှေ့ကနေ ထွက်သွားနှင့်တာမို့ ထင်စောက်
က နောက်မှလိုက်လာသည်။

လတ်ရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ ထင်စောက်တို့ခြံသို့ပင်။

“လတ် ... နင် ငါတို့အိမ်ကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ...”

လတ်က ထင်စောက် မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေ၊ လှည့်
လည်းမကြည့်ဘဲ ထင်စောက်တို့အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ ...

“အန်တီရေ ... အန်တီဆီရေ ...”

“လတ်ရေ ... အန်တီ ဒီမှာ ...”

အန်တီက ခြံထဲကနေ လှမ်းဆော်ပြောလိုက်တာမို့
ထင်စောက် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသော အန်တီဆီ လှစ်ခနဲ
ဆွဲသွားလိုက်ပြီးမှ ထင်စောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ လက်ရပ်ခေါ်
ဆိုက်ရင်း...

“ထင်စောက် ... လာလေ၊ ငါ နင့်ကို ပိုက်ဆံချေးသင့်၊
မချေးသင့် အန်တီဆီမှာ အကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်ပြီး
တော့ ပြောမှာပေါ့၊ အန်တီ ... ထင်စောက် ကားက ဟိုဘက်
ခြံက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ယူမောင်းလို့ ကားတိုက်
ပြီး ဝပ်ရှော့ပို့ထားရတာ၊ အဲ့ဒီအတွက် ပိုက်ဆံလိုလိုတဲ့
လတ်ဆီမှာ 'ပိုက်ဆံလာချေးတယ် အန်တီ၊ အဲ့ဒါ လတ်
သူ့ကို ချေးလိုက်ရမလား’

“လုံးဝ မချေးနဲ့ ...”

အန်တီဆီက မာမာထန်ထန်ကြီး ပြောလိုက်ပြီး
ထင်စောက်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေရင်းက လက်ထဲမှာ ရေပိုက်
တန်းလန်းကိုင်လျက်သားနှင့်ပင် ထင်စောက်ဆီသို့ လျှောက်သွား
နေသည်။

ထင်စောသည် မာမိ ပွဲကြမ်းတောမှာကိုသိလိုက်ပြီး လတ်ကို ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ကြောက်ဖူးတဆတ်ဆတ် တုန်ချင်လာသည်။

“နင် တော်တော် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ငယ်တယ်၊ နင့်ကားကိစ္စကို ငါတောင်မသိလိုက်ရပါလား၊ ဖခင်လုပ်စာနဲ့ ဝယ်ထားပေးတဲ့ ကားကို နင် ဒီလိုပဲ အနုပျော့မရှိ လူတကာကို ပေးမောင်နေတာပဲလား၊ သွား နင် အခု ကားယူမောင်တဲ့သူဆိုမှာ အလျော်သွားတောင်း လတ်ဆိုမှာ ပိုက်ဆံချေးဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ့ဆီက လည်း တစ်ပြားမှ ရမယ်မထင်နဲ့၊ သွား... အခုသွား တောင်း...”

“တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မာမိရယ်၊ သား အဆင့် နိမ့်သွားမှာပေါ့”

“ဟဲ့... နင်အဆင့်က အစကတည်းက နိမ့်ပြီးသား၊ ကိုယ့် အသက်အရွယ်နဲ့ကိုယ် လိုက်ဖက်အောင် မနေတတ်တဲ့ အပြင် နင်နဲ့ အရွယ်မတန်တာလေးတွေနဲ့ သွားလုံးနေ ကတည်းက စကျတဲ့ အဆင့်ဟာ နင် မယူချင်ပါဘူးလို့ ပို့ချီးမျှစ်ချီး ပြောငြင်းထားတဲ့ လတ်ဆိုမှာ ပိုက်ဆံလည်း သွားချေးရော အဖတ်ကို ဆယ်လို့မရတော့ဘူး...”

ထင်စောက အမေဖြစ်သူကို ခံမပြောရဲတာမို့ လတ် အဖတ်ကို စောင်းစွေကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင် တော်တော် ညစ်စုတ်တာပဲ ရွှေလတ်၊ နင် မချေး နိုင်ရင် အစကတည်းက မချေးနိုင်ဘူးပြောပါလား၊ ငါ ဝယ်ကျွေးတဲ့ ကြေးအိုးကိုလည်း ပါးဖြနားဖြ မျှီသောက် သေး၊ ငါ့ကိုလည်း တမင် ချောက်တွန်းသေး...”

“ဟဲ့... နင် လတ်ကို သွားမဲမနေနဲ့၊ လတ်လုပ်တာမှန် တယ်၊ လတ် နောက်တစ်ခါ ဒီကောင် မဟုတ်တရုတ် လုပ်တာမြင်ရင် အန်တီသာ လာပြော၊ ဟဲ့... ငယ်တယ် သွားလေ၊ အလျော်သွားတောင်းလေ...”

“မတောင်းချင်ပါဘူးဆိုမှ မာမိကဗျာ...”

“နင်မတောင်းဘူးလား...”

“ဟုတ်...”

“ကဲ... ကဲ... အဲ့ဒါ မတောင်းဦး”

“ဟာ... မာမိ၊ အား... မွန်းတယ်ဗျ”

ဒေါ်ဒေါ်စိက လက်ထဲက ပိုက်ဖြင့် ထင်စောရဲ့မျက် နှုတ်ကို ဆတ်ခနဲ ထိုးပက်လိုက်တာမို့ ထင်စောမှာ အချိန်အခါ မဟုတ် သင်္ကြန်ကျသွားသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ကြွက်စုတ် တလေး ရေမွန်းသလိုဖြစ်ရလျက် ရေခဲခဲစိုက်ကာ အိမ်နောက်ဘက်

၁၁၈ ♦ ပုညခင်

သို့ ဝင်ပြေးသွားရင်း လတ်ကိုတော့ လက်သီးထောင်ပြသွားသည်။

လတ်ကတော့ စိတ်ထဲကကျိတ်၍ ဩဘာပေးလိုက်သည်။

အားရတယ် ... သေမှ ... သေမှ ... ။

(၁၀)

“နင့်ကို ခြေငြိမ်သွားအောင် လတ်နဲ့ပေးစားပစ်မယ်”

“နင့်ကိုနှိပ်မိသွားသလိုလို့ လတ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“နင့်ဘဝက လတ်နဲ့သာ မညားရင် အကွပ်မဲ့ကြမ်းလို့ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ”

“တော်ကြပါတော့ဗျို့ ... ”

ထင်စောက ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေဝင်ချိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း မာတာမိခင်က ရေချိုးခန်းအပြင်ကနေ အဆက်မပြတ် လှမ်းပြောနေသေးတာမို့ ထင်စောက ရေပန်းအောက်ကနေ ပလုံးပထွေး အော်လိုက်မိသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လတ်နဲ့ယူဖို့ နားချခံနေရတာမို့

ထင်စောရဲ့ နားရွက်ကြီးဟာ ပုံရိပ်ကျတော့မတတ် ဖြစ်လာပြီဟု သာ တင်စားလိုက်ချင်သည်။

မာမိအသံကို မကြားရတော့သော်လည်း မာမိ အထပ်ထပ်ပြောလေ့ရှိသော စကားတွေက နားဝမှာ ပဲ့တင်ထပ် နေသေးတာမို့ ခေါင်းကို တအားခါပစ်လိုက်ပြီး ရေပန်းအောက် မှထွက်ကာ တဘက်ကြီးကို ဆွဲယူပတ်လိုက်ပါသည်။

ထင်စောသည် ကျန်တဘက်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူ ကာ ရေသုတ်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ရင်ဘတ်မှာ ရွှေစာလုံးတွေပါသော အနက်ရောင် တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် အနက်ကွက်ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည် ကောက် ဝတ်လိုက်ပြီး လိုက်ကာကို ဆွဲဖယ်ကာ လတ်တို့အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေသော လတ်ကို တွေ့လိုက် ရပါသည်။

ထင်စောက မဲ့ရဲ့လိုက်ရင်း လတ်ဆီ ပုန်းလှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

“ရန်သူငါးပါးထဲမှာ အင်မတန် ဆိုးဝါးလှတာ မညာတာ ဘယ်သူ့မှမထားကံညာ၊ သူခိုး ဓားပြထက်ဆိုးတဲ့ ရန်သူ ဟာ x x x x”

လတ်သည် ထင်စောရဲ့ phone call တွေအတွက် သိသိသိသိထားသော မီးသတိပြု သီချင်းသံကြောင့် ကုတ် ကျိပါးကလေးရဲ့ အိတ်ထဲက ပုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟဲ့ ... ရွှေလတ်”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ ...”

“ပြော ...”

“နင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလား”

“ဘာ ...”

“နင့် အိမ်ထောင်မကျသရွေ့ ငါ့မှာ အန္တရာယ်မကင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မာမိက နင့်နဲ့ငါ့ကို ပေးစားမယ် တကဲကဲ အမြဲဖြစ်နေတာ၊ နင့် အိမ်ထောင်ကျသွားမှ ငါလည်း နားအေးပါးအေး အန္တရာယ်ကင်းကင်း နေနိုင်မှာ ...”

“လဲသေလိုက် ... ထင်စုတ်”

“ညနေက နင့် ငါ့ကို ပညာပြတဲ့ကိစ္စ နင့်ကို ငါ လုံးဝ မကြည်ဘူး ရွှေလတ် ...”

“မကြည် ... လဲသေ ...”

“အေး... မသေခင် ရေဆွေးပုလင်းလေးတော့ လက်ဆွေးပေးပါရစေ...”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ... ဟဲ...”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့...”

တစ်ဖက်က ရယ်သံကြားရပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ လတ်က ဖုန်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ ထင်စောတို့အိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်စဉ်...

“ဖတ်... ဖတ်...”

“ဟယ်... ဘာကြီးလဲ၊ အမလေး... အီးစော်နဲ့လိုက်တာ”

လတ်သည် ကိုယ့်ခြေထောက်နားသို့ ပြုတ်ကျလာသော ပစ္စည်းလေးကို တအံ့တဩ ငဲ့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ထိုအလုံးလေးထဲက အနံ့တွေ လှိုက်တက်လာသည်။ အဲ့ဒါဟာ အီးနဲ့။ ထင်စောပစ်လိုက်တာဟာ ကလေးတွေ ဆော့တတ်သည့် အီးဝံ့...။

“ကြည့်စမ်း... ငါ့ကို အီးဝံ့နဲ့ပစ်တယ်၊ အယုတ်တမာ၊ အစုတ်ပလုတ် အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်”

လတ်က နှာခေါင်းပိတ်လျက် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်

တစ်ဝရံတာ တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထင်စောကို မေတ္တာပြုသလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ထင်စောသည် လတ်ကို ကလဲစားချေလို့ ပြီးပြီမို့ ချောကလက်ထုပ်လေးကို ယူ၍ စိုး စိုး တိုးတိုး ခြံဘက်က ဝရံတာလေးသို့ အပြေးကလေးသွားရပ်ကာ ရွှံ့ခနဲ လေတစ်ချက် ချန်လိုက်၏။ လေချွန်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကောင်မလေး သုံးယောက်က ဝရံတာမှာ ရပ်လာကြသည်။

ထင်စောက လက်ထဲက အထုပ်ကို မြှောက်ပြ ထိုက်ရင်း...

“ချောကလက် စားမလား”

ဟု လှမ်းဆော်မေးလိုက်တော့ ကောင်မလေး သုံးယောက်က ပြိုင်တူခေါင်းညှိတ်လိုက်ကြသည်။

“မိအောင်ဖမ်း...”

ထင်စောက ချောကလက်ထုပ်ကို လှမ်းပစ်ပေး ထိုက်သည်။ တိုးက ခပ်သွက်သွက် ခုန်ဖမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အထုပ်ကို အလှအယက် ခွင့်ဖောက်လိုက်ကြသည်။

၁၂၄ ♦ ပုညခင်

ထင်စောက ကောင်းမလေးတွေရဲ့ ချစ်စရာ မြူးရှင်
ဟန်ကလေးတွေကို ကြည့်နူးပီတိဖြစ်စွာ လေးကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ
စိတ်နှလုံး လန်းဆန်းစွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

(၁၁)

နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် ...

ထင်စောက ကိုးရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲတစ်တွဲကို
စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်လာတာမို့ တိတိထုံထုံ
အကြည့်မလွဲဘဲ ဘေးနားစားပွဲပေါ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းကာ စမ်းကာ
ဖုန်းကို ရှာလိုက်ပြီး ...

“ဟဲလို ...”

“ကိုစောလား၊ ကိုစော ... ဖို၊ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဖိုကို
လာကူပါဦး”

“ဟင် ... ဖို၊ ဖို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖို အခု ဘယ်မှာလဲ”

ဖိုအသံက စိတ်လှုပ်ရှား ကြောက်ရွံ့နေသောအသံ
မျိုးမို့ ထင်စောက ဖိုရိမ်တကြီး ပျာယာခတ်သွားသည်။

“စိုး... အခု ခရေပင်လမ်းခွဲနားမှာ”

“ဘယ်ကဘယ်လို အဲဒီကို ရောက်သွားတာလဲ”

“မင်္ဂလာဒုံက စိုးသူငယ်ချင်းဆီ လာရင်း ဒီကောင်တွေနဲ့ တွေ့လို့ ပြဿနာတက်နေတာ ...”

“ဘယ်ကောင်တွေလဲ ...”

“တွေ့မှပြောမယ်၊ အခုလာခဲ့နော် ကိုစော ...”

“စိတ်ချ ... ခု ထွက်လာမယ်”

ထင်စောသည် ကြည့်လက်စ တိတိကိုပင် မပိတ်တော့ဘဲ ကားသော့ဆွဲကာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ကားပေါ်တက်ကာ လီဇာနာနာနင်း၍ မြန်မြန်မောင်းလာသည်။ စိုးအတွက် စိတ်ပူသည်။ စိုးရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းခွင့်ရတော့မှာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ စိုးရဲ့ သူရဲကောင်းဖြစ်ခွင့်ရဖို့အတွက် ဒါဟာ အခွင့်အရေးဟုထင်သည်။ ကိုယ့်ကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ စိုး။

မကြာခင် ခရေပင်လမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး စိုးတို့ လေးယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ စိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံဖြင့် လမ်းဘေးသစ်ငှတ်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကျန် ယောက်ျားလေး သုံးယောက်က စိုးဘေးနားမှာ ဝိုင်းရံကာ

အစိုးမကျိုး ထောင့်မကျိုးသော မျက်ခွက်မျက်နှာများဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ သိပ်ကြည့်လို့မကောင်းပါ။

ထင်စောသည် သူတို့အနီးမှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ဘေးပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ မင်းအတွက် ကိုယ်လာပြီ စိုးရေ၊ ဆိုယ် အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးပါမယ်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးစာသည်။

“စိုး...”

“ကိုစော...”

“ဟော ... စိုးရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး လာပြီဟေ့ ...”

စိုးက ထင်စောဆီ ပြေးလာသည်။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စပစ်၍ အချက်ပြလိုက်ကြသည်။

“စိုး... ဒီကောင်တွေက ဘာကောင်တွေလဲ ...”

ထင်စောက မေးတစ်ချက် ဆတ်၍ မေးလိုက်တာမို့ မိမိစိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုလေ ... အဲဒါ စိုးရဲ့ အရင်ရည်းစားတွေ ...”

“အင် ...”

အားခဲလာသော ထင်စောမှာ ရုတ်တရက် အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်သွားကာ မျက်ခုံးပင့်မိရင်း ...

“သုံး ... သုံးယောက်လုံးလား ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုစော ... ဒါတွေက အရင်က ကိစ္စပဲ ပြီးနေပါပြီ၊ အဲဒါ ဖိုးကို ပြဿနာလာရှာနေလို့”

“အဲ ... အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...”

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကိုစောနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်း ဖိုက်လို့ ကိုစောနိုင်ရင် သူတို့က ဖိုးကို ပြဿနာ မရှာတော့ဘူးတဲ့ ...”

“ကိုယ်နဲ့ ! ကိုယ်နဲ့ ဖိုက်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“သူတို့က ဖိုးနဲ့ ကိုစော တွဲတွဲသွားတာကိုမြင်ပြီး ဖိုးကို ပြဿနာလာရှာနေတာ၊ ဖိုးကို ကိုစော လာလာကြိုနေတာကို သူတို့ သိတယ်လေ ...”

“ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်ရမှာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ် ဖိုးရယ် ကိုယ် တစ်ခါမှလည်း ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းလို့ မရဘူးလား၊ ကိုယ် ပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဒီမှာ ... ဟောလူတွေ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့က မိမိဖိုးကို ပြဿနာရှာချင်တယ်၊ မိမိဖိုးရော မိမိဖိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူကိုပါ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားအောင် ပညာပေးချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ချင်တာလဲကွာ”

“မိမိဖိုးက ကျုပ်တို့ကို ပညာပေးသွားလို့ ကျုပ်တို့က ပြန်ပေးရုံလေးပါ”

“သူက မင်းတို့ကို ဘယ်လို ပညာပေးသွားလို့လဲ ...”

“ကျုပ်တို့ သုံးယောက်က သူငယ်ချင်းတွေဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ သုံးယောက်လုံးနဲ့ တွဲပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်မပြောဖို့ ကတိတောင်းပြီး အရူးလုပ်တယ်ဗျာ”

ဪ...အာဂ မိမိဖိုးပါလား။ ထင်စောကပင် မိမိဖိုးကို ဖြိုချင်သွားသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ပွဲကြမ်းတာက မြန်လှသည်လား။

“အဲဒီဆိုလည်း သူနဲ့ ဆက်မပတ်သက်ရုံပေါ့ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြပါတော့ ...”

“ခင်ဗျားနဲ့ ချပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟာ ... ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲကွာ ...”

“ဆိုလို့ ဒီအထိလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မိမိဖိုးနဲ့ လည်း သဘောတူထားပြီးသား”

“ဘာ ... ဘာကို သဘောတူတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဖိုက်ဖို့လေ ...”

“ဟာ ... ဒါကတော့ကွာ”

“စိုး ... မင်းလူကြီးက အခြောက်ကြီးလား”

“လက်စသတ်တော့ မင်းက အခြောက်ကြီးနဲ့ တွဲနေတာကိုး”

“မင်းအတွက် သူက ဒီလောက်လေးတောင် မစွန့်စားဘူးတဲ့ကွာ၊ ဟား ... ဟား ...”

“ကိုစော ...”

ကောင်လေးတွေက စိုးကို ဝိုင်းဝန်းသရော်နေကြတာမို့ စိုး မျက်နှာက ရဲရဲတွတ်လာကာ ဒေါသတကြီး ဆော့အောင်သံဖြင့် ထင်စောကို အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထင်စောသည် စိုး ခေါ်သံကြောင့် တုန်လှုပ်သွားကာ ခြေကိုချဲ့၊ လက်သီးနှစ်ခုကို အသင့်အနေအထားပြင်ထားလိုက်ရင်း ...

“ကိုင်း ... ဒါဆိုလည်း လာကွာ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်စဉ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ထိုကောင်လေးရဲ့ လက်တွေ လှုပ်ရှားသွားသည့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ...

“ခွပ် ...”

“အ ...”

“ရော ...”

“အု ...”

“ကဲကွာ ...”

“အား ...”

ဟူသော အသံတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာပြီး ထင်စောရဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားခဲ့လေသည်။

(၁၂)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်သည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူးရောင်ညိုမည်း လျက် အိပ်ပျော်နေသော သားရဲ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း ကရုဏာ တသက်သက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ခဏချင်းမှာပဲ တန့်နဲ့ဒေါသထွက်လာကာ...

“မိုက်လုံးကိုကြီးတယ်၊ ဖြစ်တာတောင် နည်းသေးတယ်”

ဟု မချီတင်ကဲ ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်မိလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သား ဒီလိုဖြစ် တဲ့အတွက် ဒေါ်ဒေါ်ရင်မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရပါသည်။ သားကို ဒီလိုပုံနဲ့ မမြင်ချင်...။ လတ်လို သားအပေါ် ငယ်ငယ်ကတည်း က သံယောဇဉ်ထားလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ပြု

လိုက်စေချင်ပြီ။ လတ်လောက် သားအပေါ် နားလည်နိုင်မယ့် ခုမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာမရှိဟု ဒေါ်ဒေါ်က ယုံကြည်ထားပါသည်။

“အန်တီ...”

“ဪ... လတ်... လာ... သမီး”

အခန်းဝမှ လတ် ခေါ်သံကြားမှ ဒေါ်ဒေါ်က အဆွေးဆွယ်က လွတ်လာကာ လတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

လတ်က ထင်စောကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေး ချီးသွားရင်း...

“ထင်စော ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အန်တီ”

“ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြဿနာကို ဝင်ရှင်းရင်း ဖြစ်တာတဲ့ကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး... ပူးရောင် နေလိုက်တာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲနေလို့ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေး သောက်ပြီး ခုနလေးကမှ အိပ်သွားတာ”

လတ်က ထင်စောမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ် သွားသည်။ ခုနေ့ ထင်စောသာ နိုးနေလျှင် စိတ်ချင်ပေါက်ပေါက် နိုင်...

“အားရတယ် ... သေမှ ... သေမှ”

ဟု ကောင်းချီးပေးမိမှာ သေချာသည်။ ခုတော

ဒင်းက အိပ်မောကျနေတာမျိုးသူ့မျက်နှာကိုသာ ဆေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲဆိုလျက် မျက်ရည်ရစ်လည်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ဒင်းကို ကြည့်မရလွန်းလို့ ရန်တွေ တချိန်းချိန်း ဖြစ်ရင်းကပဲ သံယောဇဉ်တွေ ကြီးခဲ့ရတာ...။ ဒင်းရဲ့ ကောင်မလေးတွေအပေါ် သာယာတတ်သော စိတ်ကြီးကို သိထားလျက် နဲ့ပဲ တစ်နေ့မှာ သင်ခန်းစာတွေရပြီး ကိုယ့်ဘက်ကိုနည်းနည်း လောက်များ ငဲ့ကြည့်လာမလားဟု မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာ။ ခုလို ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အဖြစ်ဆိုးလှသော မျက်နှာဖူးဖူးကြီးနှင့် အိပ်မောကျနေပြန်တော့လည်း ဒေါသတွေထွက်ရင်းနဲ့ပဲ သနားလာရပြန်ပါသည်။

“လတ် ... သမီး”

“ရှင် ... အန်တီ”

ဒေါ်ဒေစီ ဒေါ်သံကြားမှ လတ်က ထင်စောက်စွာ ဆေးကြည့်နေရာက ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာသည်။

ဒေါ်ဒေစီကတော့ သားကို ဆေးကြည့်နေတဲ့ လတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ခိုက်မှာပင် လတ်ရဲ့ ဖုံးကွယ်ထားသော တိတ်တခိုး သံယောဇဉ်ကို မြင်လိုက်ရတာမျိုး အားရှိသွားရရင်း လတ်ရဲ့ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လျက်...

“လတ် ... သမီး၊ အန်တီသားကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလားဟင် ...”

လတ်က သက်ပြင်းလေးချလိုက်ရင်း...

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ အန်တီ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒနဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်သလို လတ် ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီ၊ လတ်ကတော့ ကာယကံရှင်တွေအချင်းချင်း အမှန်တကယ် ချစ်ခင်စုံမက်ကြပြီး မိတကွကလည်း သဘောတူကြည့်ဖူးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မျိုးကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ဒေစီက ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်ရင်း...

“လူ့စိတ်ဆိုတာ နားလည်ရခက်တယ် လတ်၊ တချို့လူတွေက ကိုယ့်အနားမှာ ဘယ်အချိန် ထစား ထစား အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ ရသာပေါင်း ထမင်းပွဲကြီးရှိနေရင် ချက်ချင်းမစားသေးဘဲ ဟိုနား ဒီနားက ပေါ်ချောင်ကောင်း မုန့်ပဲသွားရည်စာလေးတွေကို ဟိုဟာနည်းနည်း ဒီဟာနည်းနည်း လျှောက်မြည်းစမ်းချင်ကြတယ်၊ အဲ့ဒါတွေ လျှောက်စားပေမယ့် တကယ်တမ်း ဗိုက်မဝမှန်း သိတော့မှ အိမ်ပြန်လာပြီး အိမ်က ရသာပေါင်းစုံ ထမင်း

၁၃၆ ♦ ပုညသင်

ဝိုင်းကြီးကို အားရပါးရ စားရကောင်းမှန်း သိတတ်ကြ
တယ်လေ”

အန်တီဒေါ် ဥပမာကြောင့် လတ်က ပြုံးလိုက်မိ
ရင်း...

“အန်တီသားက သွားရည်စာပဲ ကြိုက်တာ အန်တီရဲ့၊
ထမင်းစားဖို့ဆို အီလို့-ဗိုက်လေးလို့ ဝိတ်တက်မှာစိုးလို့နဲ့
အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြချင်တဲ့ သူမျိုး၊ သူကြိုက်တဲ့ သွား
ရည်စာပဲ စားပါစေ အန်တီရယ်...”

အန်တီဒေါ်က သက်ပြင်းချရင်း...

“လတ်ရယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လတ် သူငယ်ချင်းက လတ်
အပေါ်တော့ သံဃာစဉ်ကြီးရှာပါတယ်၊ အန်တီ နားချ
လိုက်ရင် သူ လတ်ကို လက်ထပ်မှာပါ”

“အန်တီ... လတ် ဗိုက်ဆာလိုက်တာ၊ အန်တီ ဘာချက်
လဲဟင်”

“ဘဲအချို့ပေါင်းတယ်၊ ကိုက်လန်ကြော်တယ်၊ ပုစွန်ချဉ်
သုတ်တယ်၊ ပဲနီလေးဟင်းချို့ ချက်တယ်”

“ဟယ်... လတ်အကြိုက်တွေချည်းပဲ၊ လတ် ဒီမှာပဲ
ထမင်းစားလိုက်တော့မယ်နော်... အန်တီ”

အနုပညာရှင်များ၏ ... ♦ ၁၃၇

“ခွင့်တောင်းနေစရာ မလိုပါဘူး လတ်ရယ်၊ ကြိုက်တဲ့
အချိန် ဝင်သာစားသွား”

လတ်က စကားလွဲလိုက်ပြီး အန်တီဒေါ်နှင့်အတူ
အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားတော့မှ နီးနေသော
ဆင်တော်က နှုတ်ခမ်းကို သတိလက်လွှတ် မဲရွဲလိုက်ပြီး နာကျင်
သွားတာမို့ ‘အ’ခနဲ ဆော်ညည်းလိုက်ရလေသည်။

သော မျက်နှာထားဖြင့် ဒေါ်ရီချိုလက်ကို ဆွဲခေါ်လာကာ ဆိုတာမှာ အတူထိုင်စေလိုက်ရင်း ...

“မမချို ... ဒီတစ်ခါ ဒေစီပြောတဲ့ စကားက အရင်လို ခရီးသွားဟန်လွှဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောတဲ့ စကားမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒေစီ အတည်ပြောမှာ၊ လတ်နဲ့ ထင်စောကို အိမ်ထောင်ချဖို့ ဒေစီနဲ့ မမချို စိစဉ်ရအောင်”

ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ရီချို အလေးအနက် စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“တို့နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောနဲ့လုပ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ ဒေစီရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် သဘောက ပိုအဓိကကျပါတယ်”

“သူတို့ချင်းက သံယောဇဉ်ရှိပြီးသားပါ၊ ရှိပြီးသားအနှစ်တွေကို အကာကရုံးနေလို့သာ အနှစ်က ၎င်းတို့အဖို့ အနှစ်တွေပေါ်လာအောင် ဖော်ထုတ်ဖို့က ဒေစီတို့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ လတ်ကို မမချို နားချပေးပါ၊ ဒေစီလည်း သားကို နားချမှာပါ”

“ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေမှာက မာနတစ်မျိုးရှိတတ်တယ် ဒေစီရဲ့၊ မိဘပေးစားတာကို စောင့်ယူစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ကိုယ် ချစ်သူရှာပြီး ယူမယ်ဆိုတဲ့ မာနရဲ့”

(၁၃)

BURMESE CLASSIC

“မမချိုရေ ... ထင်စောကိုတော့ လတ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပေးလိုက်ချင်ပြီ”

“အေးပါဟယ် ... အေးပါ ... ချတာပေါ့၊ ငါလည်း ချပေးချင်ပါတယ်၊ ဒေစီလိုပဲ မမချိုကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူပြီးသားပါ”

အိမ်မှာ လတ်မရှိခိုက် ဒေါ်ဒေစီက လတ်တို့အိမ်ကို ရောက်လာပြီး ဒေါ်ရီချိုကို ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်ရီချိုကလည်း ပြောနေကျအတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုစကားမျိုးကို ကြားနေကျမို့ ရိုးတောင်နေပေါ့။

သို့သော် ... ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်ဒေစီက လေးနက်

၁၄၀ ♦ ပုညခင်

လေ...၊ အဲဒီတော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ချစ်ကြိုက် သွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။”

“အချိန်တွေ နှောင်းမသွားစေချင်ဘူး မမချို”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့က အဓိကပဲ မမချိုရဲ့၊ သံဃော ဇဉ်က အစကတည်းက ဂိုဏ်းသားဆိုတော့ ညားပြီး မကြာ ခင် ချစ်သွားကြမှာပဲ၊ တချို့ဆို ခင်တောင်မခင်တဲ့ တစိမ်း တွေကို မိဘချင်း သဘောတူပြီး ပေးစားလိုက်ပေမယ့် လည်း နောက်တော့ အချင်းချင်း သံဃောဇဉ်တွေဖြစ်ပြီး သာယာခိုင်မြဲသွားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး လတ်ကို မမချို နားချ၊ ဒေစီလည်း ထင်စောကို မရရအောင် နားချမယ်၊ သိပ်မကြာခင် မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

ဒေါ်ဒေစီက သူမရဲ့အစီအစဉ်တွေကို အားပါးတရ ပြောနေပြီး ဒေါ်ရီချိုကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စိတ်ပါ လက်ပါ နားထောင်လျက်ရှိပါသည်။

(၁၄)

ထင်စောသည် နားဝမှာ အထပ်ထပ်ကြားယောင်

နေသော မာမိအသံကို ထပ်မကြားယောင်မိအောင် ခဏခဏ ခေါင်းယမ်းကာ ခါထုတ်နေသော်လည်း မာမိအသံက နားထဲကို သံမှီနှင့် ရွှက်ထည့်ထားသလို စွဲမြဲနေပါသည်။

“မင်း... လတ်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

မာမိက မျက်နှာ အဖူးအရောင် ပျောက်ခါစ ထင်စောရဲ့ မျက်နှာကို ဆော့စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောခဲ့သည်မှာ...

“မင်း... လတ်ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒါ မာမိအမိန့်ပဲ၊

မင်း ငြင်းဖို့မလိုဘူး၊ မင်းဘဝက လတ်နဲ့ညားမှ အဖတ် ဆယ်လို့ရမယ်၊ မင်း သူ့ကို ယူကိုယူရမယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ မာမိရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချွေးမဟာ လယ်လယ်လင်ပဲ

ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒါ မာမိ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပဲ၊ သေချာမှတ်ထားလိုက်”

မာမိ စကားက တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းတာနဲ့ ထင်စောက ခေါင်းထဲကို လက်နှစ်ဖက်လုံး စုံသွင်းကာ ကုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“လတ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ရင်မခုန်လို့ပါ မာရာ...”

“မင်း ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေကို ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ငါတယ် ငါထင်၊ မင်း သေချာမှတ်ထားလိုက်၊ လောကမှာ ရင်တွေ ဖိုးသိုးဖတ်သပ် ခုန်တိုင်းလည်း အဲဒါ အချစ်ရဲ့ မထင်နဲ့၊ ရင်မခုန်ဘဲ တစ်မိမိနဲ့ နူးနူးညှဲညှဲ ဖြတ်ဖြတ် နီးနီး ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သေချာ လေ့လာလိုက်ဦးဟဲ့၊ ယောက်ျားတွေ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ နာဘူးထလို့ ခုန်တာလား၊ ချစ်လို့ခုန်တာလားဆိုတာ လောက်တောင် ခွဲခြားမသိတဲ့ ကောင်ရဲ့...”

မာမိက တစ်ချက်လွှတ် အာဏာပြင်းပြင်းချမှတ်သွားသည့်အပြင် ကားသော ပြန်သိမ်းခြင်း၊ မုန့်ဖိုးဖြတ်တောက်ခြင်း စသည့် အလုပ်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်ဆောင်သွား

သည်။ မာမိစကားကို နားမထောင်လိုကတော့ မကြာခင် မွဲကြော ဆိုက်တော့မှာ သေချာသည်။

ဒါ ... ဒင်းကြောင့်။

လယ်လယ်လတ်ကြောင့် ... ။

ထင်စောရဲ့ ဒေါသက လတ်ဆီ ပုံကျသွားသည်။

ခုကိစ္စမှာ သူငြင်းလျှင်လည်း အရာထင်မှာမဟုတ်။ လတ် ကိုယ်တိုင် ငြင်းမှသာ အဆင်ပြေမှာပင်။

လတ် ငြင်းအောင် ဘယ်လိုကြံရပါ့မလဲ ... ။

ရွှေလတ်ရာ... နှင့် ငါ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခြင်းတာ ငါ့ကိုပညာပြချင်လို့ မဟုတ်လား။

ထင်စောသည် ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာကိုယ် လက် နောက်ပစ်လျက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အကြံထုတ်နေသည်။

နာရီဝက်လောက် လျှောက်ပြီးချိန်မှာတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ အကြိတ်တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

(၁၅)

“လတ်ရယ်... ညည်းကိုယ်တိုင်က အဖြစ်မရှိတဲ့အတူတူ
လူကြီးတွေ စီမံတာကိုပဲ နာခံလိုက်တော့ မကောင်းဘူး
လား၊ မောင်ထင်စောနဲ့ဆို ညည်းအဖေကလည်း သဘော
တူပြီးသား၊ တကယ်ဆို ညည်းသာ နေ့တိုင်းတွေ့လာတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညည်း ရည်းစားဖြစ်အောင်
စွမ်းဆောင်နိုင်ရင် ဒါတွေ ကြီးကြီး လိုက်ပြောနေဖို့မလို
တော့ဘူးပေါ့၊ ညည်းကြည့်ရတာ ထင်စောကို ခပ်ယို
ယိုင်ပါအေး၊ မူမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့စီပြောရင်
ခေါင်းသာညှိတ်ပစ်လိုက်တော့ ...”

လတ်ရဲ့ နားတစ်ဖက်က မီးခိုးတွေအူထွက်လာ

အလားဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ နေ့နေညည ချိန်ခါမရွေး
ဆတ်ကို ကြီးကြီး နားချနေတာများ မမောနိုင် မပမ်းနိုင်ပါပင်။
ဆတ် ထမင်းစားလည်း ကြီးကြီးရဲ့ စကားလုံးတွေကို ဟင်းလုပ်
ပြီး စားနေရသည်။ လတ် ရေချိုးလည်း ကြီးကြီးရဲ့ စကားလုံး
တွေနှင့် ဆပ်ပြာတိုက်နေရသည်။ အိမ်သာတက်လည်း အိမ်သာ
အပြင်ကနေ လှမ်းပြောနေသော စကားတွေကို ဆက်ခါဆက်ခါ
ကြားနေရတာမို့ နားပိတ်ပြီး အိမ်သာတက်ရသည်။ တိမိကြည့်
လျှင် တိမိကအသံကို နားတစ်ဖက်တည်းကသာ နားထောင်ရ
ပြီး ကျန်နားတစ်ဖက်က ကြီးကြီးရဲ့ စကားလုံးတွေကို နားဆင်
ရသည်။ ‘နားချ’ တယ်ဆိုတာ ဒါမှ အစစ်။ နားရွက်တွေပင်
စကားလုံးပိသဖြင့် ပြုတ်ပြတ်ကျမလား ထင်ရသည်။

လတ်ကတော့ ကြီးကြီး ဘာပြောပြော တုံ့ဆိုတာ
မဆိတ်ဆိတ်နေနေသည်။

“ဟဲ့ ... လတ်၊ ကြီးကြီးပြောတာ ကြားရဲ့လား၊”
“ကြားပါတယ် ကြီးကြီး၊ ပြောတာက ကြီးကြီးအလုပ်၊
နားထောင်တာက လတ်အလုပ်ပါ၊ လတ် နားထောင်နေ
ပါတယ်၊ မှာပါ ...”

“နားထောင်နေတယ်ဆိုလည်း အကြောင်းလေးတော့ ပြန်

ဦးပေါ်ဟယ်၊ ဒီမှာ ပြောရတာလည်း အာပေါက်တော့
မယ်”

ကြီးကြီး ပြောနေချိန်မှာ လတ်ရဲ့ ဖုန်းသံ မြည်လာ
တာမို့ လတ်က ပျော်သွားကာ ...

“ကြီးကြီး ... လတ် ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဟု ပြုံးပြုံးလေး ခွင့်တောင်းပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်
သည်။

“ဟဲလို ...”

“မလား ...”

“ဪ ... သုတလား၊ ပြော ...”

လတ် နှုတ်ဖျားကနေ ကြားလိုက်ရသော နာမည်
ကြောင့် ကြီးကြီးဒေါ်ရီချိုက အာရုံတွေကို လတ်ဆီမှာ စူးစိုက်
ထားလိုက်ပါသည်။

“မ ... ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာလေ ... သုတ”

လတ်ကတော့ သုတကို ပြန်ဖြေရင်း ကြီးကြီးနား
နားစွင့်နေပုံကြီးကို သတိထားမိသွားကာ ရယ်ချင်လာသည်။
ထင်စောက်ချစ်ခင်သဘောကျလှတဲ့ ကြီးကြီးဟာ

သုတကိုတော့ သဘောမကျစွာ မျက်စိနောက်လွန်းလှပါသည်
ဟု ဆိုသည်။

အမှန်တော့ သုတဟာ လတ်ထက် အသက်ငယ်
ရွယ်ပေမယ့် ထင်စောလောက်တောင် ဖလန်းဖလန်းမဖြစ်လှပါ။
သူကောင်ကသာ ထွားကြိုင်းလှပေမယ့် သုတ အသက်က ၂၀
စွန်းရုံလေးပဲ ရှိဦးမည်။ ချာတိတ်ကလေးပေါ့။ လတ်ထက်
နုစပ်လောက် ငယ်ရွယ်လိမ့်မည်။

သုတက လတ်ကို ‘မ’ ဟုခေါ်ကာ ခင်ခင်မင်မင်
နှိုက်လှပါသည်။ လတ်ကလည်း သုတကို ရိုးသားစွာခင်မင်ပါသည်။
သုတတို့က လတ်တို့ အိမ်ရာဝန်းရဲ့ ဟိုဘက်အစွန်းကျကျ
လမ်းသွယ်ထဲမှာနေသည်။ သူတို့ခြံထဲက မြေပိုပေါ်မှာ နှင်းဆီ
ဆွေ ဖိုက်ထားပြီး သင်္ဃန်းတိုင်တွေလည်း ရှိတာမို့ လတ်က
ဝန်းသွားဝယ်ရင်း ခြံရှင်ရဲသားဖြစ်သူ သုတနှင့် ခင်မင်ခဲ့တာပင်။
သုတတို့က ငွေရေးကြေးရေးလည်း ချောင်လည်ပုံရပါသည်။
သုတအမေက ဝါသနာအလျောက် ပန်းဆွေဖိုက်ရင်း ပိုလျှံသော
ဝန်းတွေကို အလကားမဖြစ်အောင် ပြန်ရောင်းရသည့်သဘော
ပင်။

“မ ... ကျွန်တော် အခု မတို့ခြံရှေ့မှာ၊ ဒီတစ်ပတ်ပွင့်တဲ့
နှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေ လှလို့ မဖို့လာပေးတာ”

“အေး...အေး...အဲဒါဆို မအခုထွက်လာခဲ့မယ်၊ ခဏ
စောင့်နော် သုတ...”

“ဟုတ်ကဲ့...မ”

“ဒါက ဘယ်လဲ...”

လတ်က ပုန်းပိတ်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ပြင်တော့
ကြီးကြီးက လှမ်းမေးသည်။

“သုတ ခြံရှေ့မှာ ပန်းတွေလာပေးလို့ သွားယူလိုက်ဦး
မယ် ကြီးကြီး”

“အဲဒီကောင်လေး တစ်ယောက်ကလည်း ပိုကိုပိုလွန်
တယ်”

လတ်က ကြီးကြီးကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ
ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

သုတက စက်ဘီးလေးနှင့် လာနေကျမို့ စက်ဘီး
ဆားနားလေးမှာ ရပ်လျက် ဖက်စိမ်းဖြင့် သေသေချာချာ ထုတ်
ထားသော နှင်းဆီပန်းတစ်စည်းကို ပွေ့ပိုက်ရင်း လတ်ကို စောင့်
နေသည်။

“ဟယ်... ပန်းတွေက လှလိုက်တာ သုတရယ်၊ အတော်
ပဲ... ဘုရားပန်းလည်း ထိုးရမယ်၊ မ အခန်းစားပွဲထဲ
ပန်းအိုးမှာလည်း ထိုးရမယ်”

သုတက ပန်းစည်းကို လတ်ထံ ကမ်းပေးလိုက်

...
နိုး...

“ပန်းတွေရရင် မ ပျက်တတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင် ခူးလာတာ၊ ဆူးတောင်စူးပါတယ်ဗျာ”

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ...”

သုတက ဆွေးနည်းနည်းစို့နေသော လက်မတစ်
ချောင်းကို ထောင်ပြသည်။

“ဟဲ့... ခုထိ ဆွေးစို့နေတုန်းပါလား သုတရယ်၊ အရက်
ပြန်လေး ဘာလေးဆွတ်၊ ပလာစတာလေး ဘာလေး
ကပ်ထားရောပေါ့၊ နေဦး... အိမ်မှာ ပလာစတာရှိတယ်၊
တစ်ခါတည်း ကပ်ပေးလိုက်မယ်”

“လတ်ရေ... လတ်”

“ဟော... ကြီးကြီး ခေါ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့
မယ်၊ သင်တန်းသွားရင်း ဝင်လာပို့တာ၊ သင်တန်းချိန်
နီးနေပြီ၊ သွားတော့မယ်”

သုတက ပြောပြောဆိုဆို သူ့စက်ဘီးကို ခွလိုက်
သွားမို့ လတ်က အားနာသွားကာ...

“ခဏစောင့်ဦးလေ သုတ၊ မ ဆေးပလာစတာ သွားယူ
လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ... မ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝယ် ကပ်လိုက်ပါမယ်၊ သွားပြီ မ၊ တဲ့တာ ...”

“အေး ... အေး”

သုတက ခါးလေးကုန်းကာ သူ့ပြိုင်ဘီးလေးကို နင်းထွက်သွားရင်း လတ်ကို လက်ပြသွားသည်။

လတ်က ပန်းစည်းကိုဖွေကာ အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ကြီးကြီးရှေ့သို့ သွားရပ်ကာ ...

“ကြီးကြီး ... လတ်ကို ဘာလို့ အော်ခေါ်နေတာလဲ ...”

“ညည်းက ခြံမှာ ကြာနေလို့ အော်ခေါ်တာပေါ့”

“ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့လဲ ကြီးကြီးရယ်၊ ကိုယ့် ဆီ တကူးတက ပန်းလာပို့ပေးတာလေ၊ ပန်းစည်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ချာခနဲ လှည့်ပြန်လာလို့ ဖြစ်မလား၊ နည်းနည်းပါးပါး စကားစမြည်လေးတော့ ပြောရသေး တာပေါ့”

“အဲ့ဒီလို မနူးမနပ်အရွယ်လေးတွေနဲ့ အရောမဝင်စမ်းတဲ့ နဲ့ လတ်ရယ်၊ ဒီအရွယ်လေးတွေဆိုတာ မိုက်သွေးရဲတတ် တဲ့အရွယ်၊ ဘာမှ သိပ်ဆင်ခြင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ညည်းက အရောဝင်တော့ ဟိုက စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး

ကမ်းတက်လာမယ်၊ ဒီကောင်လေး ကြည်ရတာလည်း ညည်းကိုဆို အရာရာ လိုတာထက်ပိုလွန်းပါတယ်”

“ရန်သူငါးပါးထဲမှာ x x x x အန်မတန်ဆိုးဝါးလှတာထာ

မညာတာ ဘယ်သူမှ မထောက်ညှာ x x x x”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ် ... လန့်လိုက်တာဟယ်”

ကြီးကြီးပြောနေဆဲမှာ လတ်ရဲ့ဖုန်းသံက မြည်လာ တာမို့ ကြီးကြီးက လန့်ဖျပ်အော်လိုက်သည်။

“လတ် ဖုန်းသံပါ ကြီးကြီးရဲ့”

“ဒါ မီးသတိပြု သီချင်း မဟုတ်လား၊ ကြိတ်ဖန်ဖန် ဒီသီချင်းမှ ထည့်ထားရတယ်လို့ ချွေးနေလားမသိဘူး”

လတ်က ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို သွား ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ ... ပြော”

“ဟဲ့ ... လတ်၊ ဘယ်သူမို့လို့ ဒီလောက် ရင့်ရင့်သီးသီး ထူးနေတာလဲ”

ကြီးကြီး လှမ်းမေးတာမို့ လတ်က ဖုန်းကို လက် ဖြင့် ခဏအုပ်ထားလိုက်ရင်း ...

“ထင်စောလေ ... ကြီးကြီး”

ဟု လှမ်းပြောပြီးမှ ဖုန်းပေါ်အုပ်ထားသည့် လက်ကို ပြန်ဖယ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နင့်မျက်နှာက နူနာ ပျောက်ပြီလား”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ပြန်ရာ ကြီးကြီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် လတ်အနားမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထင်စောဘက်က လတ်မေးတာကို မဖြေဘဲ ခဏ အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

“လတ် ... ငါ နင့်ကို စကားအတည်ပြောမလို့ ...”

သူ့အသံက တည်ငြိမ်ယဉ်ကျေးနေတာမို့ လတ်က နည်းနည်း အံ့ဩသွားမိကာ ...

“ဘာပြောမလို့လဲ ...”

“နင့်နဲ့တွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တယ်ဟာ၊ မနက်ဖြန် နင်အားလား”

“အားပါတယ် ...”

“အားရင် (...)က ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ကော်ဖီဆောက်ရင်း စကားပြောရအောင်လေ ...”

“စကားပြောချင်တာများ အဆန်းလုပ်လို့၊ နင်ပြောချင် ငါ့အိမ်ဘက် ကူးလာပါလား ...”

“ကြီးကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါက နင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တာ”

လတ်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်လာသည်။ ဒင်္ဂါးအသံက သိပ်ကိုနူးညံ့နေပါလား။ ဘာပြောချင်လို့ပါလိမ့်။

လတ်သည် မျှော်လင့်မထားသော အရာတစ်ခုကို ခင် မျှော်လင့်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဘာအတွက်မှ ထင်စောကို မယုံချင် ...။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ညနေ ၅ နာရီလောက် အဲဒီမှာ တွေ့တာပေါ့၊ နင့်ကားနဲ့ ငါ့ကို လာခေါ်မလား၊ ငါ့ဘာသာ ကားမောင်းလာခဲ့ရမလား”

“နင့်ဘာသာ လာခဲ့ပါလား၊ ခုလောလောဆယ်မှာ နင်နဲ့ ငါ အပြင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်တာကိုလူကြီးတွေ သိရင် စစ်ဟယ် ဆေးဟယ်လုပ်နေမှာ စိုးလို့ ...”

“အေးလေ ... ပြီးရော၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

လတ်က ဖုန်းချလိုက်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ ဖိကိုက်လျက် ငြိမ်တွေ့သွားသည်။

ထင်စော ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင် လတ်ရင်ထဲမှာ မသိမသာ နွေးလာသည်။

၁၅၄ ♦ ပညာခင်

နင့်ကို ငါ အရမ်း အမြင်ကတ်တယ် ထင်တာ

ရယ် ...

ဒါပေမယ့်လည်း ... "

(၁၆)

“လတ် ... ငါတို့တွေ အသက် ဘယ်လောက်ထိ ရှည်ရှည်
နေနိုင်မယ်လို့ နှင်ထင်လဲ ...”

ထင်တာက ကော်ဖီကို တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင်း
ဆော်ဖီငွေ ပါးပါးလေးကြားမှ လတ်ကိုကြည့်ကာ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် မေးလိုက်သည်။ လတ်သည် မကြံဖူးသော သူ့ရုပ်သွင်
ကို အကဲခတ်ရင်း ဘာစကားများ ပြောမလိုပါလိမ့်ဟု ရင်ထိတ်
နေရရင်း ...

“အသက်ရှည်မယ်ဆိုရင်တော့ ၈၀၊ ၉၀ ထိ နေရမှာပေါ့၊
တိုရင်တော့လည်း ၅၀၊ ၆၀ လောက်ပဲပေါ့ ...၊ ဥပမာအား
ကဲပါရင်တော့ ဒီအရွယ်မှာပဲ ကားတိုက်ပြီး သေချင်သေ
မှာပေါ့ ...”

ထင်စောက် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ကော်ဖီ
ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်ရင်း ...

“မှန်တယ် ... ရွှေလတ်၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ အစိုးမရ
ဘူး၊ သေခြင်းတရားက တို့ဆီ ဘယ်တော့ရောက်လာ
မယ်ဆိုတာ မှန်းဆလို့မရဘူး၊ ခု နင်နဲ့ငါ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတုန်းလည်း နင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ငါပဲဖြစ်ဖြစ် ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး
ဖြုန်းခနဲ သေချင်သေသွားမှာပဲ၊ သေမင်းက တချို့လူတွေ
ကို ပြင်ဆင်ချိန်ပေးတယ်၊ တချို့ကိုတော့ ပြင်ဆင်ချိန်
မပေးဘူး၊ ငါသေတော့မှာပါလားလို့တောင် မသိလိုက်
ရဘဲ ရုတ်တရက် သေသွားတဲ့လူတွေလည်း အများကြီးပဲ
မဟုတ်လား”

“ထင်စော ... နင် ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မလို့လား”
“ငါ့ကို မလှောင်ပါနဲ့ လတ်၊ ငါ တကယ်အတည်ပြောနေ
တာပါ၊ တကယ် အသိတရား သံသဂနဲ့ ပြောနေတာပါ၊
နင်ကိုလည်း ငါ့လိုပဲ အသိတရား ရစေချင်လို့ပါ ...”
“ဪ ... ဪ”

လတ်သည် ထင်စောရဲ့ စကားလုံးကြီးတွေဟာ
အတည်ပေါက်လား၊ နောက်နေတာလား မခွဲခြားနိုင်တော့တာမို့

ထင်စောကို စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေမိသည်။ ကြည့်ရတာတော့
တကယ့် အတည်ပေါက်လိုပဲ။ ဒါပေမယ့် စကားလုံးတွေက
လည်း အကြောင်ကြောင်နဲ့ ... ။

ထင်စောက စကားဆက်ပြန်သည်။

“နေ့သေမလား၊ ညနေမလား မမှန်းဆနိုင်တဲ့ လူ့သက်
တမ်းလေးထဲမှာ လူတွေအားလုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ နင်နဲ့
ငါလည်း လူဖြစ်လာတာ အနှစ်သုံးဆယ်တောင် ရှိတော့
မယ်၊ ပုံမှန်သက်တမ်း နေရရင်တောင် ဘဝက တိုတို
လေးပဲကျန်တော့တာ၊ အဲဒီတော့ ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ ဘဝ
တိုတိုလေးထဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ခဏခဏ ရန်ဖြစ်မနေ
ဘဲ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းသွား
သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... လူကြီးတွေ
ကိုလည်း ငါတို့ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး ...”

ထင်စော ... ။ နင် ဘာပြောမလို့လဲ ... ။ လူကြီး
တွေ စိစဉ်တာကို လက်ခံလိုက်ကြပါစို့ ပြောတော့မှာလား။
ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမလို့လား။ နင် မာန်ချ
ဆော့မလား။

“လူဆိုတာ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ရင်တော့ အိမ်ထောင် ပြုရမှာပဲ ရွှေလတ်...”

ဘုရားလေ ... သေချာပါပြီ။ သူ ငါ့ကို လက်ထပ် ခွင့် ကောင်းတော့မှာ ...။

“အထူးသဖြင့် နင်တို့လို မိန်းကလေးတွေအတွက် အိမ် ထောင်ပြု နောက်မကျဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ခုဆို နင့် အသက်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အသင့်တော်ဆုံး အသက် ထက် နှစ်နှစ်လောက်တောင် ကြီးနေပြီ။ သုံးဆယ်ကျော် ရင် ဟိုင်းစာရင်းဝင်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ နင့်အနေနဲ့ ဒီအရွယ်မှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် နင့်အတွက်လည်း ကောင်းမယ်။ ငါ့အတွက် လည်း ကောင်းသွားမယ်။ လူကြီးတွေလည်း စိတ်မဆင်း ရဲရတော့ဘူး...”

ဟင် ... သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ...။ လတ် သည် ထင်စောရဲ့ စကားရှည်ရှည်ကို နားထောင်ရင်း နားရွပ် လာမိကာ ...

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ...”

“အိမ်ထောင်ပြုရမှာပေါ့။ နင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် မာမိလည်း ငါ့ကိုမဆွဲတော့ဘူး။ ငါလည်း နင့် ကြီးကြီးကို

အားနာမနေရတော့ဘူး။ နင်နဲ့ငါလည်း လူ့ဘဝတိုတိုလေး မှာ ရန်မဖြစ်ဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားလို့ရပြီ။ ဟဲ ဟဲ ... ပြီးတော့ ငါလည်း ကောင် မလေးတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပိုးပန်းလို့ ရပြီ...”

“ထင်စော ... နင် ...”

ရုတ်တရက် ဒေါသအလုံးကြီး တစ်လုံးက လတ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ပြေးဝင်ဆောင့်လိုက်တာမို့ လတ်နှလုံးသားတွေ အစိပ်စိပ်ကွဲကြေလွင့်စဉ်သွားပြီး ထိုနှလုံးသားရဲ့ နေရာမှာ မီး ဆောက်ကြီးတစ်ခု တဟုန်းဟုန်း ထတောက်နေသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

ဒင်းဟာ ... ငါ့ စေတနာ မေတ္တာနဲ့ မတန် ...။ ငါ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မတန် ...။ အလကား ချိုးထုပ်၊ အလကား နာဘူး။

လတ်သည် ရှက်လည်းရှက်၊ နာလည်းနာကာ ထင်စောကို ဒေါသအဟုန်ပြင်းစွာ စိုက်ကြည့်မိနေဆဲမှာ ထင်စော က အေးအေးဆေးဆေး လက်မဝါးလေး ထောင်ပြုရင်း...

“နင့်မှာ အိမ်ထောင်ပြုစရာ ရည်းစားမရှိမှန်း ငါသိပါ တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ စိစဉ်ပြီးသား ပါ။ အရမ်းပြည့်စုံတဲ့၊ နင်နဲ့လည်း သင့်တော်တဲ့ လူတစ်

၁၆၀ ♦ ပုညဝင်

ယောက်ဖဲ့ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ နင် တွေ့ကြည့်
လိုက်ပေါ့၊ ဒီလိုတွေ့ကြည့်တယ်ဆိုတာ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
ရှက်စရာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

လတ်ရဲ့ သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသွား
သည်။ ခုချက်ချင်း ထရပ်ကာ သူ့ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကိုရော
လတ်ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကိုပါ ဘယ်လက်ညှာလက်ဖြင့် ကောက်
ကိုင်ကာ သူ့ခေါင်းပေါ်ကို သွန်းလောင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော်... ခုချိန်မှာ လတ် ပေါက်ကွဲရင် လတ်ပဲ
အရူး၊ လတ်ပဲ အရူးဖြစ်တော့မှာမို့ လတ်က မျက်နှာကို ပြုံးပြုံး
ကလေး ထားကာ...

“အိုကေလေ ... တွေ့ကြည့်တာပေါ့၊ ငါ့အိမ်ထောင်ရေး
ကို စိတ်ပူပေးတဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ဒင်းလည်ပင်းကို
နုတ်နုတ်စင်းနေမိလေသည်။

(၁၇)

ကဲ... လာထား...။ နင် ငါ့အတွက် တွေ့ထား
တာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ ကြည့်ကြည့်ရသေးတာပဲ ...။

လတ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှဆုံးပြင်ဆင်လျက်
အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

လတ်က လတ်ရဲ့ စတိုင်လ်အတိုင်း ရိုးရှင်းသော်
လည်း အဆင့်မြင့် စမတ်ကျစွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာပါသည်။
အုတ်ရံ ရှည်သည့် အနက်ရောင် စကတ်အထူအကျပ်လေးနှင့်
အောက်လုံးပြားကြီးကြီး ကုတ်အင်္ကျီခါးတိုကို ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်လေး
အို ဝတ်ကာ ပုလဲပုတီးအတိုလေးကို ဆွဲထားသည်။ လတ်က
အရင်မြင့်ပေမယ့် ဒေါတ်ဖိနပ် ကြိုက်သူမို့ အနက်ရောင် လေဒီရှူး
အမြင့်လေး စီးထားပြီး တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ အမည်းရောင်

လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ချိပ်ထားသည်။ ဆံပင်အပြောင်
တွေကို အပူချောင်းနှင့် ခွေလိန်ကာ ချထားပြီး ရှေ့ဆံပင်တွေကို
ကော့ နဖူးအပြောင်ပင့်တင် လွန်သိမ်းကာ နောက်ဘက်မှာ
ပုလဲစိကလစ်လေးဖြင့် ညှပ်ထားသည်။ လတ်က ပုံမှန် ထသွား
ထလာဆိုရင် စတိုင်လ်ကောင်းဘီလေးတွေ ဝတ်တတ်ပြီး ပွဲလမ်း
သဘင် သွားမှသာ ပုံကျကျ စကတ်ချပ်ချပ်လေးတွေ ဝတ်တတ်
တာမို့ ကြီးကြီးက လတ်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားကာ ...

“ဟယ် ... လှလှချည်လား၊ ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ထင်စောနဲ့ အပြင်ခဏသွားမလို့ပါ ကြီးကြီး”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

ကြီးကြီးကဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားချိန်မှာ ထင်စော
ရဲ့ ကားက လတ်တို့ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာပါသည်။

“ဟော ... ထင်စော လာခေါ်ပြီ၊ လတ် သွားလိုက်ဦးမယ်
ကြီးကြီး”

“အေး ... အေး ... သွား ... သွား၊ ဒီလိုမှပေါ့”

ကြီးကြီးက ထင်ချင်သလို ထင်ကျန်ခဲ့ချိန်မှာ လတ်
က ထင်စောကားပေါ် လှမ်းတက်လာသည်။

ထင်စောက ကားမောင်းထွက်လိုက်ရင်းက လတ်
ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မလိုတမာ လေသံဖြင့်

“ရှိုင်းလှချည်လား”

“ရှိုင်းရတာပေါ့၊ ဖူးစာဖက်တွေ ရမှာဆိုတော့လေ ...”

“ဒီလောက်လည်း မလိုပါဘူးဟာ ...”

“လိုလို မလိုလို ငါ့ဘာသာ လှချင်လို့ပြင်တာ ဘာဖြစ်
လဲ”

“ပြင်ထားတဲ့ပုံကတော့ အဘွားကြီး စတိုင်လ်ပဲ၊ အေးလေ
အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဟိုလူနဲ့တော့ ကွက်တိပါပဲ ...”

လတ်က ထင်စောကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ
ထင်စောရဲ့ ကားကတ်ဆက် ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်ပြီး သီချင်း
လိုက်ညည်းနေလိုက်သည်။

ထင်စောက လတ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့
ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေသည်။

၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ထင်စောက ကော်ဖီ
ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရဲ့ ကားပါကင်ဆီ ကွေ့ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... သွားတော့ ရွှေလတ်၊ စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားပြီး
ဖိနပ်ကလည်း မြင့်၊ စကတ်ကလည်းတုပ်တော့ ခလုတ်
တိုက်ပြီး မှောက်ရက်လဲနေဦးမယ်၊ သိပ်ပဲမများနဲ့၊ ငါ
ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်...”

“နင့် မလိုက်ဘူးလား”

“ငါက ကြားထဲက ရွပ်နေရင် အလုပ်မဖြစ်ဘူးလေ၊ နင်
ဝင်သွားလိုက်ပါ။ ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ဝင်ဝင်
ချင်း ညာဘက်အစွန်စားပွဲမှာ ထိုင်နေလိမ့်မယ်၊ ပန်းရောင်
စပို့ရှပ်နဲ့ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အနက်ဝတ်ထားတယ်၊
နာမည်က နေမင်း တဲ့ ...”

“အိုကေလေ ...”

လတ်က ထိမထင်သည့် မျက်နှာကလေးဖြင့်
ထင်စောနားမှ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လတ်သည် ထင်စောကို အဆုံးစွန်ထိ အရှေ့တိုက်
အငေါ်တူးလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားကာ အလှပဆုံး ခြေလှမ်းများ
ဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာပါသည်။

ဝင်ဝရဲ့ ညာဘက်အစွန်မှာတဲ့၊ ဟော ... တွေ့ပြီ။
လတ်သည် ဟိုဒီဆဲဝဲရှာဖွေလိုက်ရာ ဝင်ဝကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေ
သော စပို့ရှပ် ပန်းနုရောင်ဝတ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ဒီလူပဲ ဖြစ်မှာပါဟု တွေးကာ လတ်က ထိုလူရှိရာ
စားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ...

“ဒီက ... ကိုနေမင်း ထင်တယ်နော် ... ဟင်”

လတ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုသူ့မျက်နှာကိုကြည့်
မိလေရာ ...

လတ်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အံ့အားသင့် ကြက်သေ
ဆာနေပြီးမှ ...

“ဟို ... အန်ကယ်လ်က ဦးနေမင်းလား ရှင့် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုကြီး နာမည်က နေမင်းပါ၊
ညီမလေးက လယ်လယ်လတ် ထင်တယ်”

လတ်သည် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ
ဆိုသူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကနေ ထင်စောကို ကျိန်ဆဲနေ
လိုက်သည်။ လတ်မှာရှိသမျှ ခေါ်သောတူသည် လတ်ရဲ့ ငယ်ထိပ်
ဆို ဆောင့်ကာပွင့်ထွက်သွားပြီး ဒီဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးကို လှိုင်းလုံး
လို ဖုံးအုပ်သွားတော့မတတ်ပင် ... ။

အဲဒီလူကြီးဟာ လတ်ထက် အသက် ၂၀ လောက်
ကြီးမည့် ရွယ်အိုရွတ်တွေကြီး ... ။ အသားဖြူသော်လည်း မျက်
ခေါက်မှေးကာ ပါးအရေပြား၊ နဖူးအရေပြားတွေ တွန့်ပျော့ပျော့
နေသော လူကြီး ... ။ အသားဖြူလိုသာ လူရည်သန့်ပြီး ပိုက်ဆံ
ရှိလိုသာ ရုပ်သိပ်မဆိုးပေမယ့် အသက်ကြီးတာကိုတော့ ဖုံးကွယ်
မို့ မရနိုင်သော လူကြီး။ နောက်ကကြည့်ရင်သာ ကျောပြင်က

ချပ်ရပ်သလိုထင်ရပေမယ့် ရှေ့တည့်တည့်ကကြည့်တော့မှ ဝမ်း
ဗိုက်အလုံးလိုက် စူထွက်ပုံအိနေသော လူကြီး ...။

ဒါကြီးနဲ့များ ... ငါ့ကို ...။ ထင်စောရယ် ... နင်
လုပ်ရက်လိုက်တာ ...။ ပက်စက်လိုက်တာ ...။

လတ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသစိတ်ဖြင့် တစ်
ချက်သွားတော့မတတ် တုန်ခိုက်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ဝမ်းနည်း
လာရပြန်သည်။ ထင်စောရယ် ... နင် ငါ့ကို ဒီလောက်တောင်
တန်ဖိုးထားဘူးပေါ့နော်။

“ညီမလေးက လယ်လယ်လတ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင် ... ဟို ... မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်
သုငယ်ချင်း လယ်လယ်လတ်က ခရီးထွက်သွားလို့ သူ
မလာဖြစ်တဲ့အကြောင်း လာအကြောင်းကြားပေးတာပါ
ကျွန်မက သူ့သုငယ်ချင်းပါ”

လတ်သည် ပြောပြီးတာနှင့် ထိုသူ့ရှေ့မှ ခပ်သွတ်
သွက် လှည့်ထွက်လာသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုင်လျှင်
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ စိတ်နှလုံး ပြိုကွဲလျက် ထင်စောနဲ့
ကားကို ရှောင်ကွင်းကာ ကားပါကင်ရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်
ထွက်လာပြီး တက္ကဆိတာလို့ရမည့် လမ်းမဘက်ဆီ ဆက်
လျှောက်လာသည်။

ထင်စောသည် ကိုယ့်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ
ကိုယ့်ကားရှေ့ကနေ လမ်းဘက်သို့ဖြတ်လျှောက်ထွက်သွားသော
ဆတ်နောက်သို့ ကားမောင်းလိုက်လာကာ ...

“လတ် ... ဟေ့ ... လတ်၊ နေဦးလေ၊ ဒါက ဘယ်ကိုလဲ၊
ဘာလို့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာတာလဲ ...”

လတ်သည် ကိုယ့်ဘေးကနေ ကားကို ဖြည်းဖြည်း
ဆောင်းကာ လိုက်မေးနေသော ထင်စောကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ
အတင်းတင်းကျိတ်လျက် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လျှောက်
နေဆဲ ...

“အ ... ကျွတ် ... ဒီဖိနပ်က တစ်မျိုး”

လတ် စီးထားသော လေဒီရှူးအမြင့်က မညီညာ
သော လမ်းဖုထစ်တစ်ခုကို နင်းမိကာ ခြေထောက်က လည်ထွက်
သွားတာမို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ဖိနပ်နှစ်ဖက်လုံးကို ချွတ်၍ ကောက်
တိုင်ပြီး ထင်စော ကားမောင်းလိုက်လာလို့မရသည့် လမ်းဘေး
အတွင်းပိုင်းကနေ လျှောက်နေသည်။

“လတ် ... လတ် ... နေဦးလေ”

ထင်စောက ကားကိုရပ်ခဲ့ပြီး လတ်နောက်သို့ ပြေး
လိုက်လာသည်။ ထင်စော လတ်ကို မှီလှမိခင်မှာ လတ်က
ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“သွား ... သွား ... နင်ထွက်သွား၊ ငါ့နောက်ကို လုံး
လိုက်မလာနဲ့၊ လိုက်လာရင် နင်အသေပဲ”

ဟု ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားရင်း သတ်လက်လွတ် အော်လိုက်လေသည်။

ထင်စောသည် ဘေးဘေးဘီဘီကို ကြည့်လိုက်ရင်
“လတ်ရာ ... ဘာလို့ ဒီလောက် စွပ်အော်နေတာလဲ
နင့်ပုံစံက ဖိနပ်အကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်
နေပြီ၊ လာ ... လာ ... ကားပေါ်သွားရအောင်၊ လာ ...
လိုက်ခဲ့ ...”

“မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး”

လတ်က ဆက်ကာဆက်ကာ အော်လိုက်တာနဲ့
ထင်စောက လတ်ရဲ့လက်တွေကိုလှမ်းဆွဲဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

“ဖယ် ... လွတ် ... လွတ်စမ်း ထင်စုတ်၊ အကျင့်ယုတ်
လူယုတ်မာ ...”

လတ်က ဇွတ်ရုန်းရင်း အကြိတ်ကြိမ်းဝါးနေသည်။
ထင်စောက လတ်ရဲ့လက်တွေကို လွှတ်ထွက်မသွားအောင် ချုပ်
ရင်း ကားပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

“လာ ... လာ ... နင် မကျေနပ်ရင် ကားပေါ်ကျမှ ကြိတ်

သလောက် ပြော၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ရှက်
စရာကောင်းလဲ၊ လာပါ ဆွဲလတ်ရယ်၊ လာစမ်းပါ ...”

ထင်စောက လတ်ကို ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်ပြီး
တံခါးအမြန်ပိတ်ကာ မောင်းသူနေရာသို့ အပြေးအလွှား သွား
ဆိုင်လိုက်ပြီး တံခါးကို လော့ခ်ချလိုက်ရသည်။ လတ် ဆင်းသွား
မှာစိုးလို့ပင်။

လတ်သည် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလျက် ဆတ်ဆတ်
တုန်နေကာ ထင်စောရဲ့ ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်းနှင့် လက်တွေကို
သက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုက်ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“နင် ... တော်တော် ယုတ်မာပါလား၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုလူ
ကြီးနဲ့မှ မိတ်ဆက်ပေးစရာလား၊ ငါက ရူးနေလို့ အဲဒီ
အရွယ်ကြီးကို ယူရမှာလား”

“စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ လတ်ရယ်၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပါ
ဦး၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“ဘာ ...၊ ဘာစေတနာလဲ ...”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူမျိုးကို
အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးမှ စိတ်ချမ်းသာရတာ၊ ကြီး
တော့ မှီရတာပေါ့ဟာ၊ သူက အသက်ကြီးတော့ နင့်ကို

သည်းခံမယ်၊ အလိုလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ... ဦးနေမင်းက နာမည်ပျက်မရှိတဲ့ လူကောင်းပါ။ ပိုက်ဆံလည်း အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ ပညာလည်းတတ်တယ်၊ သူ့ဇနီးက ဆုံးသွားတာကြာပြီ၊ လူပျိုမဟုတ်ပေမယ့် ခုခေတ် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း အပျော်အပါးများများ လူပျိုတွေထက် အများကြီး သာတယ်၊ အလုပ်ကိုပဲ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေတဲ့ မျိုးကောင်းရိုးကောင်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူက ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးဆိုတော့ သူ့အကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိပါတယ် ... ”

လတ်သည် ထင်စောကို စိုက်ကြည့်ကာ ထင်စောစကားတွေကို နားထောင်နေရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဆိုကျပ်လျက် မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည်စွတ်စိုလာရပါသည်။ “ ဘယ်လို အဖြစ်မျိုးကို ကြုံရပါလိမ့် ... ” ကိုယ် တိတ်တခိုး သံယောဇဉ်ကြီးမိသူက မထောက်ထား မညာတာ ဒီလိုလုပ်ရက်လေခြင်းဟု တွေးကာ ရင်နာသည်။

ထင်စောရယ် ... ငါ့သံယောဇဉ်ကို နင် လုံးဝမသိခဲ့တာလား၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဒီလောက်တောင်ပဲ ဝန်လေးသလား။

လတ်သည် ငယ်ကတည်းက ချစ်ခင် သံယောဇဉ်

ကြီးခဲ့မိသော သူငယ်ချင်းကလေးကို နာကျင်စွာ စိုက်ကြည့်မိရင်း...

“ နင့်အရွယ်ကတော့ ကောင်မလေးတွေနဲ့မှ သင့်တော်တဲ့ အရွယ်၊ ငါ့အရွယ်ကတော့ အဘိုးကြီးတွေနဲ့မှ သင့်တော်တဲ့ အရွယ် ... ဒီလိုမျိုးလား ထင်စော ”

“ ဒါကတော့ဟာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဆိုတာကတော့ မတူနိုင်ဘူးလေ၊ ငါတို့ ယောက်ျားတွေက ဘယ်လောက် အသက်ကြီးကြီး ငယ်တာလေးတွေကို ယူလို့ တင့်တယ်တယ်၊ နင်တို့ မိန်းမတွေက အသက်ကြီးရင် ငယ်တာလေးတွေကို ယူလို့ မတင့်တယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား ”

“ မတင့်တယ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ ”

“ ဘာ ... ”

“ နင် မသိ မမြင် မကြားမိဘူးလား၊ ဒီလောကမှာ ငယ်တာလေးတွေနဲ့ ယူပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေတဲ့ မိန်းမတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး၊ ကြီးတာတွေနဲ့ ယူပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ နင် ကြည့်နေ ထင်စော၊ လယ်လယ်လတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက နင် စပ်ဟပ်ပေးတဲ့ အဘိုးကြီးကိုယူစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ကိုယ် လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေး လာစိ

၁၇၂ ♦ ပုညဝင်

ယောက်ကို ချက်ချင်း ကောက်တွဲလို့ရတယ်ဟဲ့ သိရဲ့လား
တုန်းရဲ့”

လတ်က ထင်စောက်ကို ပြောပြီးတာနဲ့ သုတရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ကာ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့လို့ ... သုတလား၊ မ ပါ၊ သုတ ဘယ်မှာလဲ၊ ခြေ
ဒါဆို အတော်ပဲ၊ မ အခု (... ..) လမ်းထိပ်မှာ
ပြန်ဖို့အဆင်မပြေလို့ မ ကို လာခေါ်ပေးလို့ရမလား
ငါးမိနစ်အတွင်းနော်၊ အိုကေ ... မ စောင့်နေမယ်”

လတ်က ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးလှောင့်
လှမ်းဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။

ထင်စောက် ချက်ချင်း ထွက်မသွားသေးဘဲ လတ်
ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

သိပ်မကြာခင် သုတက သူ့ဂျစ်ကားလေးဖြင့်
ရောက်လာတာမို့ လတ်က မျက်နှာလေး မော့ချိုလျက် သုတ
ကားပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ကားဘေးမှာရပ်၍ လတ်တို့ကားကို လှမ်းကြည့်
ကျန်ခဲ့သော ထင်စောက်ကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ မြင်လိုက်သဖြင့်
လတ်က အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးလျက် မထိတရီ ပြေး
လိုက်ရင်း ...

အချစ်ထူးခြားခြင်း ... ♦ ၁၇၃

“သုတ ... မ ကို (xxx) ဗျူတီဆလွန်းကို ပို့ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မ”

(၁၇)

ထင်စောသည် ကားကို ပါကင်ဂင်ထိုးလိုက်ပြီး လမ်းမတစ်ဖက်ခြမ်းက စိုး သင်တန်းတက်နေသည့် အဆောင် အဦဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

စိုးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဆင်းဖို့က ၁၀ မိနစ် လောက်တော့ လိုသေးတာမို့ ကားထဲမှာပဲထိုင်ကာ စိုး ဆင်းလာ မည့် တိုက်လှေကားဘက်ကို မကြာခဏကြည့်ရင်း စိုးကို စောင့် နေမိသည်။

ဒီနေ့ လာကြိုမည်ဟုတော့ စိုးကို ပြောမထားခဲ့ပါ။ ဒီနားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏အိမ်ကိုလာရင်း လမ်းကြို နေတာမို့ စိုးကို ဖုန်းဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားပါကင် ဝင်ထိုးပြီး ကြိုစောင့်နေမိတာပင် ...။

ထင်စောသည် စိုးကို စောင့်နေရင်း စိုးတို့ညီအစ်မ တွေအကြောင်းကို တွေးမိနေပါသည်။ စိုးတို့သုံးယောက်လုံးဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ညဉ့်ဆိုကြသလို တစ်ယောက်တစ်မျိုး လည်း ချစ်စရာကောင်းကြပါသည်။

တိုးက ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စရာကောင်းသည်။ ခိုးက ယောက်ျားဆန်ဆန် ဂျစ်တစ်တစ်လေးမို့ တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းသည်။ စိုးကတော့ အားလုံးထက် ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ လှပပါသည်။ တိုးနဲ့ မိုးရဲ့အလှက သိပ်မပြည့်စုံသေးသလို ထင် ရပေမယ့် စိုးအလှက တော်တော်လေး ပြည့်စုံနေခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် လည်း စိုးကိုဆို ယောက်ျားလေးတွေက ပိုပြီး ပိုးပန်းကြတာ ဖြစ်မည်။ သူလည်း အပါအဝင်ပေါ့။

သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်လုံးနဲ့ အတူရှိနေချိန် တိုင်းမှာ သူ့အာရုံတွေ ပျော်မြူးလန်းဆန်းရပေမယ့် ခုနောက် မိုင်းမှာတော့ စိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် သူ့ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားရသည် ဟု ထင်သည်။ စိုးက တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူချင် ဆဲမယ့် သူက ကျေနပ်စွာ သည်းခံနေမိမြဲပင်။ စိုးကို ချစ်မိတာ ငါ့ဟု အတည်ပြုမည့်ဆဲဆဲမှာမှ စိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်းစုပ်ထားသည့် ထိခွဲလေးတွေထဲသို့ ဝင်ပါမိရင်း သူလည်း ဒဏ်ရာအနာတရတွေ

ဖြစ်၊ မာမိလည်း စိတ်တွေဆိုးကာ လတ်နဲ့ယူဖို့ အပူတပြင်း တိုက်တွန်း၊ သူ့မှာ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိ။

ခုတော့ ... လတ်ကလည်း သူ့ကိုလုံးဝမယူနိုင်ပါဘူးဟု ငြင်းခဲပြီမို့ သူ လွတ်လပ်သွားသည်။ သူ့စိတ်တွေဟာ စိုးဆိမှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ရစ်ဝဲခွင့်ရသွားသည်။

ခုနောက်ပိုင်းမှာ စိုးကလည်း သူ့အပေါ် အရင်က လောက် မဆိုးဘဲ ဂရုစိုက်လာသည်။ သူ့ကြောင့် ထင်စားမှာ အနာတဖြစ်ရသည့်အတွက် ထင်စားကို အထပ်ထပ်တောင်းပန်ရင်း ကရုဏာတွေ သက်ကာ 'နောက်ဆို ... ကောင်လေးတွေနဲ့ မရုပ်တော့ပါဘူး ကိုစောရယ်' ဟု ကတိပေးလာခဲ့သည်။

အဲဒီလို အသိတရား ရသွားသော စိုးရဲ့အပေါ်မှာ သူ့အာရုံတွေကို ပုံထားရင်း မကြာသောတစ်နေ့မှာ ချစ်ခွင့်ပန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။

ထင်စားသည် နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စိုးတို့ သင်တန်းလှကားရင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စိုးတို့အရွယ် လေးတွေ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

စိုးတို့ သင်တန်း ဆင်းပြီထင်ပါရဲ့။

ထင်စားက ကားအောက်သို့ဆင်းရန် ကားသော့ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးတွေကို လော့ခ်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်စားရှေ့မြင်ကွင်းထဲသို့ မြူးရွှင်ထန်းဆန်းနေသော စုံတွဲလေး တစ်တွဲဝင်ရောက်လာပါသည်။

မိမိစိုး ...

စိုးက သူ့နဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ချင်းတွဲကာ လှေကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ကောင်လေးက စိုးရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို စိုးထံမှ ဆွဲယူပြီး သူ့ပခုံးဆစ်ဖက်မှာ လွယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တွဲမဖြုတ်ဘဲ ထင်စား ကားရပ်ထားရာ လမ်း၏ဒီဘက်ခြမ်းသို့ အမြဲအလွှား ထူးလာကြရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြသေးသည်။

စိုးက သူ့ကားကို သတိမထားမိလောက်အောင် ခြေမြင် လေမြင်ဖြစ်နေကာ ကောင်လေးနှင့် လက်ချင်းတွဲရင်း သူ့ကားရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကားကိုတောင် မမြင်မှသာ ကားထဲမှာထိုင်၍ စတိယာရင်ကို တင်းတင်းကြီးဆုပ်ကာ နှုတ်လုံးပြူးပြီး စိုက်ကြည့်ကျန်ခဲ့သော ထင်စားကို မြင်စရာမကြောင်းမရှိပါ။

ထင်စားသည် ခုနေခါ စိုးကိုလိုက်ခေါ်လျှင် ကိုယ်

ပဲ အရှက်ကွဲရ၊ ကြကွဲရမှာကို သိသူမို့ ကားထဲမှာ ကျောက်ရုပ်
လို ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

စိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ ယှော်လင်ချက်မရှိနိုင်တော့
တာကို သိမြင်မိသောအခါ သက်ပြင်းကို အခါခါချရင်း လက်
လျှော့လိုက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ လုံးဝ မကောင်းပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ
ပက်ပင်းကြီးမြင်လိုက်ရတာ။

ထင်စော စိတ်ဓာတ်ကျမိပါသည်။

သို့သော် မကြာပါ။ စိုးနဲ့ တိုးကို မြင်ယောင်ကာ
အားပြန်တင်းလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်တောင် ကျန်သေးတာပဲ ...။ သူတို့
လေးတွေက စိုးထက်တောင် ပိုပြီး ဖြူစင်ကြသေးသည်။ ဒီနှစ်
ယောက်နဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်ခင်မင်ရင်း တစ်နေ့နေ့မှာတော့
တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိနိုင်သေးသည်လေ။ အချစ်ဆိုတာ
ကုန်ခန်းသွားနိုင်သော အရာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။

လောလောဆယ်မှာတော့ စိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်မှာ
ထိချက်ပြင်းစွာ ခံစားလိုက်ရတာမို့ ထင်စော စိတ်လေသွားသည်။

စိတ်လေလေနှင့်ပင် ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး လမ်း
တစ်ဖက်ခြမ်းက စုပါစင်တာကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကုန်တိုက်ထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်၊ လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်
နေလိုက်ရင် စိတ်ပြေပျောက်ကာ လန်းဆန်းလာမည်ဟု ထင်မိ
လို့ပင်။

ထင်စောက ကုန်တိုက်၏ ဒုတိယထပ်သို့ စက်
လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်
သည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ယောက်ျားဝတ် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီနှင့်
အသုံးအဆောင်တွေ ရောင်းသော ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အစ်ကို ... ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျ၊ ဒီခိုင်းအသစ်တွေ
က ဒီဘက်မှာပါ”

ထင်စောက ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေး ပြသည့် တီရှပ်တွေ
ခိုပ်ထားသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ရှေ့နား
လှမ်းမကမ်းက ဦးထုပ်တင်သည့် စင်လေးရှေ့မှာ ရပ်နေသော
အရံအလန်းလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ချစ်စရာလေး ...။

နောက်ကကြည့်တာတောင် ချစ်စရာလေးဟု မှတ်
ချက်ချမိလောက်အောင် အလှတရားက ပြီးပြည့်စုံနေသည်။
မျက်နှာမပါဘဲတောင် လှသည့် အလှမျိုး။

ကောင်းမလေးက ထင်စောဘက်ကို ကျောခိုင်းရပ်
ချက် ဦးထုပ်တွေ ရွေးနေသည်။

ရွှေဝါရောင် အသားပျော့ပျော့ ဂါဝန်လေးက ဒူးဖုံ ရုံလောက်အထိ ပျော့တွဲအိကျနေကာ ခါးအောက်ပိုင်း တင်းပါး အထက်နားလေးမှာ ခါးပတ်ကြိုး အနက်လေးကို လျော့လျော့ လျှဲလျှဲလေး ပတ်ထားသည်။ အသားဝါဝင်းကလေးနှင့် အဝါ ရောင်လေးက ဟပ်မိကာ ကောင်မလေးပုံစံက ဝင်းဖန့်ဖန့်လေး လှနေသည်။ ညိုရွှေရောင် ဆံပင်ခွေလိန်ကလေးတွေက ပခုံးနား တစ်ဝိုက်မှာ ပုံပုံအိအိလေးကျနေသည်။ ခြေထောက်မှာ ခြေကျင်း ဝတ်နားထိ ကြိုးတွေ ယှက်သိုင်းထားသော ဖိနပ်မြင့်မြင့်ကို စီးထားတာမို့ ရပ်နေပုံကလေးက မြင့်မြင့်မြောက်မြောက် ဝင့်ကြွားကြွားလေး ဖြစ်နေသည်။

ထင်စောသည် ထိုရွှေရုပ်သွင်ကလေးကို ခိုးခိုး ကြည့်ရင်း တိရုပ်တွေကို ရွေးနေမိသည်။

“အစ်ကို ... ဦးထုပ်ဒီခိုင်းအသစ်တွေလည်း ဒီဘက်မှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျ”

“အိုကေ ... ”

ထင်စောက ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားကာ ကောင်မလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ကောင်မလေးရှေ့က ဦးထုပ်တစ်ထပ်ကို ဆွဲယူခိုက်မှာ ကောင်မလေးရဲ့ လက်ထိ တိုက်မိပါသွားရပါသည်။

“အို ... ”

“ဆောရီး ညီမလေး၊ အစ်ကို ကောက်ပေးမယ်နော် ... ”

ထင်စောက ကောင်မလေး လက်ထဲက ပြုတ်ကျ သွားသည့် ဦးထုပ်ကို ငုံ့ကောက်ပြီး ကောင်မလေးကို ပြန်မော့ အကြည့် ...

“ဟင် ... ရွှေလတ် ... ”

ထင်စောသည် ကိုယ့်ကို အပေါ်စီးက ပြုံးငုံ့ကြည့် နေသော လတ်ကိုအတွေ့မှာ ကြက်သေသေသွားသည်။ ကျောက် ရုပ်ဖြစ်သွားသည်။ မတ်တတ်နေသွားသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားသလားပင် ထင်လိုက်ရ သည်။

ဒါ ... ရွှေလတ်တဲ့ ... ”

မျက်နှာကိုသာ မတွေ့ရလျှင် ဒါ ရွှေလတ်ပါဟု ချိန်တွယ်ပြောတောင် သူယုံမှားမဟုတ်ပါ။

ရုတ်တရက်ကြီး တခြားတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲ သွားပုံက မယုံနိုင်စရာ ... ”

လတ်ကတော့ ထင်စောရဲ့ ကြက်သေသေနေသော ရုပ်ကြီးကို ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ဟားနေ သည်။ ညီမလေးတဲ့လား ... အဟားဟား ... ” သူ့ကိုယ်သူ့

အနုတကကထိပ်ခေါင်လို့ ယူဆထားတဲ့ ထင်စောလို့လူကတောင် လတ်ကို ညှိမလေးလို့ ခေါ်နေရပြီလေ ...။

အဲဒီလို နင် အံ့သြဖို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြုပြင်ခဲ့ရတာ ...။ ခုခေတ်ကြီးမှာ ပိုက်ဆံများရှိရင် ငယ်နတ် အဆင်အသွေးရဖို့ ဘယ်လောက်ခက်မှာမို့လဲ။

လတ်သည် အံ့သြစွာစိုက်ကြည့်နေသော ထင်စော ရှေ့မှာ ‘ဟပ်ချလောင်း အံ့သြရောလဟယ်’ ဟု ပြောလိုက်သော မျက်လှည့်ဆရာလို့မျိုး ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလေး ရပ်ပြနေလိုက်ပြီးမှ

“ဘယ်သူများလဲလို့ ငါ့သူငယ်ချင်း ထင်စောကိုး ... ဈေးလာဝယ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲ ... ဟုတ်တယ်၊ နင် ... နင့်ကို ငါတောင် မမှတ်မိဘူး”

“မတွေ့တာကြာလို့ နေမှာပေါ့၊ အင်း ... ကြာဆို ဟို တစ်ခါ နင်နဲ့ငါ ရန်ဖြစ်ပြီးကတည်းကဆိုတော့ တစ်လ လောက်တောင် ရှိရောပေါ့၊ ခြံချင်းကပ်နေတာတောင် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ဘူးနော်၊ ငါလည်း ခုတလော အိမ် သိပ်မကပ်ဘူး၊ အပြင်ထွက် လည်ပတ်နေတာနဲ့ပဲ အချိန် ကုန်နေတာလေ ...၊ အန်တီဒေစီရော နေကောင်းရဲ့ လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“နင် ငါ့ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စတွေ အန်တီ ကို ငါသွားတိုင်ထားတော့ အန်တီလည်း ငါ့ကို အားနာ နေလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ငါတို့အိမ်ဘက်တောင် သိပ်ကူးမလာ တော့ဘူး၊ တကယ်တော့ ငါက ပိုပြီး အားနာရမှာပါ၊ အန်တီရှေ့မှာ နင်ကိုမယူနိုင်ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့မိတာကိုး ...၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒီလို ငြင်းလိုက်တာ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပိုကောင်းသွားတယ်၊ နင်လည်း အဆင်ပြေ၊ ငါလည်း အဆင်ပြေ၊ ခုတော့ တို့နှစ်ယောက် စလုံး အခင်အမင်မပျက်နေလို့ရသွားတာပေါ့၊ နင်အားရင် အိမ်လာလည်ဦးလေ၊ အန်တီဒေစီကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ၊ သတိပေါတယ်လို့ ...၊ တစ်ရက်လောက် အန်တီလက်ရာ လာစားဦးမယ်လို့ ...”

လတ်ပြောနေပုံက နှစ်ဦးကြားမှ ဘာအပြီးအတေး အယာတမှ ရှိမနေသလိုမျိုး။ ပုံစံကိုက ‘နင်နဲ့မတွေ့တဲ့အတော အတွင်းမှာ ငါ အရမ်းပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေပါတယ်’ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး။ ချိုချိုသာသာလေး အပေါ်စီးဆန်ဆန် ပြောနေပုံက ထင်စောကို အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်နေစေသည်။

“မ...”

“ဪ... သုတ၊ ကြိုက်တာတွေရဲ့လား၊ ဒီမှာ သုတရဲ့
မ ဦးထုပ်လေး ရွေးထားပေးတယ်၊ သုတကြိုက်ရဲ့လား
ကြည့်ပါဦး”

“ကြိုက်ပါတယ် မ၊ မ ရွေးထားတာပဲ၊ ကောင်းမှာပါ”

ရုတ်တရက် ကောင်လေးက လတ်ရှေ့ရောက်လာ
တာမို့ သူတို့ချင်း စကားပြောနေပုံကို ထင်စော ကြည့်နေမိရင်း
ဘာကိုမှန်းမသိ ဒေါသထွက်ချင်လာသည်။

မိစ္ဆေလတ်က ဒီကောင်လေးနဲ့ အတူလာတာပေါ့။

ဒီကောင်လေးဖို့ အဝတ်အစား လာဝယ်ပေးတာ
ပေါ့။ ဒီကောင်လေးနဲ့တွဲလို့ ဒီလောက်နဲ့အောင် ပြင်ဆင်သထား
တာပေါ့။

ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ... ကောင်လေးအရွယ်က နို့နဲ့
တောင် ကောင်းကောင်းမစင်ချင်သေးတဲ့အရွယ်လေး။ ဒီအရွယ်
နဲ့မျှား တွဲရသတဲ့ဗျာ။ တမမနဲ့ နားဝမှာ ကလေးကလား ရှက်
စရာကောင်းလိုက်တာ။

ထင်စောက ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့နေဆဲမှာ လတ်ထံ
ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ထင်စောဘက်သို့ လှည့်လာကာ...

“ထင်စောရေ... သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဟု မျက်ခုံးကလေးပင့်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ကောင်

လေးနှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထင်စောသည် လတ်တို့အတွဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
ရင်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်သည်။ တနဲ့နဲ့ ဒေါသထွက်သည်။

သူ့မှာတော့ အဆင်တွေ ပြေနေလိုက်တာ။

ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို ဘယ်ရင်ခွင်
မှာ အခြေချရမယ် မသိသေး။

ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး... မွှေလတ်က ဘာလို့ ဒီလောက်
အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ မိမိစိုးလောက်နီးနီး နှလုံးသွားရပါလိမ့်။

ဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စကို ကြီးကြီးက ဘာမှမပြောဆို မတားမြစ်
ဘူးလား။ နိုင်ငံခြားက ရွှေလတ်ရဲ့ ဒက်ဒီဆီ လှမ်းအကြောင်း
ကြားရင် ကောင်းမလား။ အင်း ... ဒါပေမယ့် ဖုန်းနံပါတ်နဲ့
ဆီစာကို သိမှမသိဘဲ ခက်တော့တာပဲ ...။ ဟူး ... (သက်ပြင်း
ဆယ်)။

(၁၈)

ထင်စောသည် လတ်တို့ အတွဲနဲ့ ပက်ပင်းတွေ
ပြီးနောက်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်
ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေရပါ၏။

ရွှေလတ်က ဒါ ဘာသဘောလဲ ...။

ငါ့ကို မခံချင်လို့ လက်စားပြန်ချေနေတာလား။

သူ့ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်တောင် ငယ်နေ
နိုင်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ တွဲနေတာဟာ အပျင်းပြေအပျော်သက်
သက်ပဲလား။ အတည်တကျ ချစ်သူအဖြစ်နဲ့လား။ လက်ထပ်ဖို့
အထိတောင် ရည်ရွယ်ထားလား ...။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်
လက်ထပ်တော့ရော အဆင်ပြေမှာမို့လို့လား။ ဟိုက သူ့ကို
နောက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြာရင် အဘွားကြီးဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့မှာပဲ

ထင်စောသည် လားပေါင်းများစွာသော အတွေး

များကို တွေးရင်း ဝရန်တာဘက်သို့ထွက်လာကာ လတ်တို့ခြံ
ထဲသို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်လေရာ ...

ဟင် ... ဟိုကောင်လေး ရောက်နေတာပါလား။

ထင်စောတို့ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကနေ လှမ်း
ကြည့်လျှင် လတ်တို့ခြံထဲမှာ ချထားသည့် ခုံဖြူဖြူလေးတွေနှင့်
စားပွဲဝိုင်းဖြူဖြူလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လတ်နဲ့ ဟိုကောင်လေးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်
နေပြီး အလယ်က စားပွဲပေါ်မှာ အဖြူရောင်နှင့်ဆီပန်း တစ်စည်း
ဆင်ထားသည်။ ဟို ချာတီတ်လေး ပန်းလာပေးတာပဲနေမှာပေါ့။
အာစောစီးစီး ဝိရိယကလည်း ကောင်းပါ့ဗျာ ...။

ထင်စောသည် ဝရန်တာမှာပင် ခေါက်တုံ့ခေါက်
ဖြန် လျှောက်လိုက်၊ လတ်တို့ခြံထဲသို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်ဖြင့် ယူ
ဆောင်ခတ်နေပါသည်။

ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်
တာလေးနဲ့ ခုထိ အဆင်မပြေနိုင်သေးချိန်မှာ သူကတော့ သူ
ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်တာလေးနဲ့ အဆင်တွေပြေနေတာနဲ့
လတ်ကို ထင်စောက် မနာလိုပါ၊ မရွံစိမ့်ပါ။ ကိုယ့်ကို တစ်
ကြောနေတာဟုသာ ထင်မြင်စွပ်စွဲလိုသည်။

ထို့အပြင် ဒီအရွယ်လေးနှင့် တွဲနေသော လတ်
အတွက် စိုးရိမ်သည်။ မသင့်တော်ကြောင်း တားမြစ်လိုသည်။
ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဟု ကရုဏာဒေါသဖြင့် ဆူ
ချင်သည်။ ပြီးတော့ လတ်ရဲ့ ဟတ်ချလောင်းဆို ပြောင်းသွား
သော ငယ်နုသည် အသွင်အပြင်ကလေးကို အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြ
ရင်းက မြင်ယောင်ပြီးရင်း မြင်ယောင်လို့လည်း နေပါသည်။

ထင်စောသည် စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေမှန်းမသိ မျိုး
မွေ့နောက်ယောက်ယက်ခတ်နေပြီးမှ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်
လာကာ လတ်တို့ခြံဘက်သို့ ကူးလာပါသည်။

လတ်က ထင်စောကိုတွေ့တော့ မျက်ခုံးလေးတင့်
သွားကာ ...

“ဪ ... မောင်ထင်စောပါလား၊ လာလေ ... လာ”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်တာသို့ ထင်စောမှာ ကိုယ့်စကား
နှင့်ကိုယ် အဓိကမိကော ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“လာ ... ထိုင် မောင်ထင်စော”

လတ်က ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်
သည်။ သူဝင်ထိုင်လိုက်တာနှင့် ရွှေလတ်က သူ့ကောင်လေး
ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်လေ၊
အဲ့ဒီတုန်းက သုတနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးလိုက်မိဘူး၊ သူ့
နာမည်က ကျော်ထင်စော တဲ့ ...၊ ဟိုဘက်ခြံကလေ၊
သုတက ဒီနားကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတော့
သူ့ကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မတို့ကတော့ ခြံနီးချင်းတွေဆို
တော့ ခင်ခင်မင်မင် နေလာကြတာကြာပြီ၊ မောင်ထင်
စောက သုတနဲ့ဆိုရင်တော့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း
လောက်ပဲ၊ မောင်ထင်စောက အရမ်းသဘောကောင်းတာ
သုတရဲ့၊ ဟိုးဘက်ခြံက ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့
ကောင်မလေးတွေနဲ့တောင် ဘော်ဒါတွေဖြစ်နေကြပြီ၊
ကောင်မလေးတွေကလည်း သူနဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်း
မယိမ်းပဲလေ”

လတ်က တစ်ဖန် ထင်စောဘက်သို့ လှည့်လာ

တာ ...

“မောင်ထင်စော... သူ့နာမည်က သုတကျော် တဲ့...
ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေတယ်၊ သူတို့ခြံမှာ ပန်းတွေစိုက်ထား
လို့ မမလတ်အတွက် လာဖို့ပေးတာလေ ...”

“ဪ... အဟင်း”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဪ... အင်း... ဝမ်းသာပါတယ်”

ထင်စောက ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်ချင်းမိသည့်အပြစ်ကြောင့်
ကိုယ့်ထက်ငယ်တာလေးကို ရွယ်တူလိုသဘောထားကာ စိတ်
မပါ လက်မပါ ခေါင်းဆတ်ပြရသည်။

သို့သော် ... ဒါနဲ့လည်းမပြီး။ ကောင်လေးထဲ
နောက်တစ်ဆင့်တက်လာကာ...

“ငါလည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းမရှိလို့
ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ တစ်ရက်လောက် ဒီနားထဲ
ကွင်းမှာ မင်းနဲ့ငါ ဘောလုံးချိန်းကန်ရအောင်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ထင်စောမှာ အောင်သက်
သက်နှင့် အခံရခက်လျက်...

“ငါ ဘောလုံး မကန်တတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်လား... သွားပါပြီကွာ၊ ငါ ဘောလုံးအရမ်းကန်
ချင်နေတာ ... ခုထိ လုံးဝ အဖော်မရသေးဘူး”

ထင်စော မျက်နှာကြီး အောင်သီးအောင်သက်
ဖြစ်နေပုံကို လတ်က စိမ်မြောက်ပြေ ကြည့်နေသည်။

ထင်စောဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ငယ်နုချင်လို့ ဘယ်
ဆီပင် နှုတ်ဆောင်ဆင်ပေမယ့် ခုလို ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်
ငယ်တဲ့ ချာတိတ်ကလေးက မင်း ငါတွေသုံးပြီး ပြောတာကို
တော့ လုံးဝ မခံချင်။ ကိုယ်အသက်ကြီးတာ ကိုယ်သိနေတာ
ကြီးကို ...။

ထင်စော ငယ်နုချင်တာဟာ ကောင်မလေးတွေ
အတွက် သက်သက်ပင်။

ထင်စောသည် လတ် သူ့အပေါ် တမင် ပညာပြ
နိုင်ကွပ်နေတာကို သိသည်မှီ ဒေါသတွေ ထွက်လာနေဆဲ ကောင်
လေးဆီက ပုန်းသံမြည်လာသည်။

“ဟဲ့လို ... မေမေ၊ သား ခုပဲ လာပြီ မေမေ၊ ခဏလေး
စောင့်နော်၊ မ ... မေမေကို လိုက်ပို့ပေးစရာလေးရှိလို့
ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟောကောင် ... ငါသွားပြီ၊
နောက်မှတွေ့မယ်”

သုတက ပြောပြောဆိုဆို ထင်စော ပခုံးကို ဖတ်
နေ လှမ်းပုတ်သွားတာမျိုး လတ်က ကျိတ်ရယ်နေသည်။ ထင်စော

က ကောင်လေး ပုတ်သွားသည့် ကိုယ့်ပခုံးစွန်းကို လက်ဖြင့် ခါချလိုက်ရင်း ...”

“တောက် ... ငါ့ကိုများ မထိပေစား ...”

“ဪ ... ထင်စောရယ်၊ နင်နဲ့ သူနဲ့က ရွယ်တူတွေဆို တော့ ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံမှာပေါ့ ...”

“ရွှေလတ် ... နင် ငါ့ကို ပညာပြမနေနဲ့၊ အဲဒီချာတိတ် က နင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြော”

“ချာတိတ်လို့ မပြောနဲ့လေ၊ နင်နဲ့ရွယ်တူပဲဟာ”

“လတ် ... နင် ငါ့ကို ရွဲ့မနေနဲ့”

“ဘုရားရေ... မရွဲ့ရပါလား၊ ငါက အကောင်း စေတနာ နဲ့ နင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အရွယ်မျိုးဖြစ်အောင် အသိအမှတ်ပြု လေးတာပါ”

“လတ် ... ငါစကားအကောင်းပြောမယ်”

“ပြောလေ ... ပြော”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ချာတိတ်လေးနဲ့ တွဲနေတာလဲ”

“တွဲချင်လို့ တွဲတာပေါ့၊ ထင်စောရဲ့”

“ဘာလို့ တွဲချင်တာလဲ ...”

“ငါ သဘောကျလို့ပေါ့ ...”

“နင်နဲ့ သူနဲ့က ဘာလဲ ...”

“ဒါ ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ၊ နင်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုလည်း ငါ လိုတာထက်ပိုပြီး မသိချင်ဘူး၊ နင်လည်း ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို သိဖို့မလိုပါဘူး”

“လတ် ... နင် ... မမိုက်စမ်းနဲ့ဟာ ...”

“ဟမ် ... ငါက ဘာတွေမိုက်နေလို့လဲ”

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တွဲနေတာ နင်စူးမိုက်လို့ပေါ့ ...”

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တွဲတယ်ဆိုတာ နင် စပ်ဟပ်လေးတဲ့ ဟိုအရွယ်ကြီးနဲ့ မတူတာထက်တော့ အများကြီး သင့်တော် တယ်လေ ...”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမမှာ ယောက်ျားက အသက်ကြီးတာ က ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမ အသက်ကြီးတာကမှ ပြဿနာ ...”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပြဿနာစုံတဲ့ တွေ ဒုနဲ့ဒေး ရှိနေတာပေါ့နော်၊ ကျွတ် ... ကျွတ်”

လတ်က အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်တွန့်၊ မျက်ခုံး လေး ချုံ့ချုံ့ဖြင့် ညည်းညူစုတ်သပ်လိုက်လေရာ ပုံသွင်း ဆေးဆိုး ဘေးသော လတ်ရဲ့ ပန်းရောင်စိစိ နှုတ်ခမ်းလေးက ရှေ့သို့

စုတော်လာသည်။ ပုံသွင်းရိတ်သင်ထားသော မျက်ခုံးမွေး မဲမဲခဲခဲလေးက ပို၍ ထင်ရှားလာသည်။ လတ်ရဲ့ မျက်နှာကို အနားသပ် ဝိုင်းရံထားသည့် ရွှေသိုရောင် ဆံပင်ဖွာကောက်ကောက်လေးတွေက လတ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်သို့ တချို့တစ်ဝက် ဖွာကျနေတာစို့ မျက်နှာလေးက နုနယ်၍ ငယ်ရုပ်ဆင်နေသည်။ သူ့မတွေ့တဲ့ တလောလေးမှာ မျက်နှာကို ပေါင်းသွားတင်ထားသလား၊ skin care တွေ လုပ်နေသလား မသိ၊ မျက်နှာအသားအရေက မွတ်စင်ပြောင်ချောနေသည်။ ဘုရားရှေ့... ရွှေလတ်တော်တော်ကို လှလာပါလား။

ထင်စောသည် လတ်မျက်နှာကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ သေချာကြည့်မိတာမို့ လတ်ရဲ့ အလှအပတွေကို ငြိမ်သတိထားမိကာ ဟို ချာတိတ်ရဲ့ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရန် နှစ်မြောစရာကြီးဟု ထင်လာသည်။ ဒီလောက် နုနယ်လှပလန်းမန်းသိရင် သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးလို အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးတောင် စပ်မပေးခဲ့ပါဘူး။

“ဒီမှာ ထင်စော ... ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင် ...”

လတ်က ကိုယ့်အလှမှာ တမေ့တမော မျှောသော ထင်စော ရှေ့သို့ လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း

ပြောတော့မှ ထင်စောက သတိဝင်လာကာ ခေါင်းကိုထောင်၍ ခိုယ့်ကိုမတ်လိုက်သည်။

“ငါက ရူးမိုက်လို့ သုတကို သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးနှောက်က ကောင်းကောင်းတွေးခေါ်မျှော်မြင်တတ်လို့ သုတလို အညွန့်တလူလူနဲ့ လူငယ်လေးကိုမှ ရွေးပြီး သဘောကျတာ ...”

“နင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေ၊ ငါ့ထက် အသက်ကြီးတာကြီးကို ယူလိုက်ရင် ငါက မမိုရတဲ့အပြင် ပြန်တောင် ချီနေရဦးမှာ ...၊ အသက်ကထောက်လာတော့ ကျန်းမာရေးတွေက မကောင်း၊ မျက်လုံးတွေက မှန်၊ ခူးတွေက တုန်၊ သတိတွေကမေ့ ...၊ အဲဒီလိုလူကြီးကို ငါပဲ တွဲရတူရ၊ ပြုစုရ ယုယရ၊ ဆေးယူဝစွတွေ အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ရ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါမို့စရာအကွက်၊ ကြီးရင် မို၊ ငယ်ရင်ချီဆိုတဲ့ စကားက အလကားပဲ၊ လက်တွေ့မကျဘူး၊ တကယ်တမ်းက ကိုယ့်ထက် ငယ်တာလေးက မှ ကိုယ့်ကိုချီနိုင်တာ၊ ကိုယ်က မှီနိုင်တာ၊ အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေဆိုတာ မကြာခင် ရိုးရင့်ညှာကြွေတော့မယ့် သစ်ရွက်ခြောက်နဲ့ တူတယ်၊ အသက်ငယ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ နှမ ထွက်ပြုစ ရွက်သစ်ကလေးတွေလိုပဲ၊ သစ်ပင်

ပေါ်မှာ အကြာကြီး ခေပေဆာဆာ စိမ်းစိမ်းစိုစို နေခဲ့ရဦးမှာ၊ သူတို့အရိပ်ကို ကိုယ်က ခိုရဦးမှာ၊ နင် သဘောတူတဲ့ လူကြီးက ငါတောင် အရိပ်မခိုရသေးခင် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျပြီး အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျသွားတော့မယ် သိပင်ကြီးလို့ပဲ။ အဲဒီတော့ သုတလို လူငယ်လေးကို ငါလက်ထပ်လည်း အဲဒါ စူးမိုက်မှုမဟုတ်ဘူး ထင်စောသုတက ငါအိုရင်ကူလို့ရမယ် အိုတောင်ဆေးကလေးပေးပါဟယ် ...”

“အေး... အဲဒီအိုတောင်ဆေးက နင်မအိုခင် နင့်ကို ထားပစ်ခဲ့တော့မှ ကူကယ်ရာမဲ့နေမယ်၊ သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မျှော်ကိုးမနေနဲ့ ...”

“ငါဘာသာ မျှော်ကိုးတော့ရော နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ဘာလဲ နင်က နင့်အဘိုးကြီးကို ငါယူမှ ကျေနပ်မှာလား ...”

“နင်က အဲဒီကိစ္စကို နာကြည်းနေတာလား၊ ငါက နင့်တော့ ခိုင်းတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒါလည်း နင်က တွေ့မယ်ဆိုလို့သာ တွေ့ဖို့စီစဉ်ပေးတာ၊ ဘယ်သူကမှ နင့်ကို ဇွတ်အတင်း မတွေ့ခိုင်းဘူး၊ ရိုက်ပြီးတော့လည်း ဇွတ်မပေးစားဘူး၊ နင် မယူချင်လည်း ငြင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါမျိုးကို ငါမကြိုက်မှန်း ငါမငြင်းခင်ကတည်းက နင် သိရမှာလေ၊ ငါ့ကို ဒါမျိုးနဲ့မှ သင့်တော်တယ်လို့ ယူဆလိုက်တာကိုက ငါ့ကို စော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ထင်စော”

လတ်သည် ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာကာ ပါးစာလေးတွေပင် ရဲတွတ်လာပါသည်။

ထင်စောကလည်း ပြောရခက်လှသော လတ်ကို စိတ်တိုလာကာ လေသံမာလာလျက် ...

“လတ်... နင် သုတနဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေတာကို ကြီးကြီးက မသိဘူးလား”

“အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ လာမေးနေတာလဲ၊ နင့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပါတော့ ထင်စောရာ၊ ငါ နင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

“ငါ ကြီးကြီးနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

“တိုင်ပေါ့ ... တိုင်လည်း ဘာမှအကြောင်းမထူးဘူး”

“ကြီးကြီးရေ... ကြီးကြီး”

ထင်စောက လတ်ရှေ့မှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာရင်း ကြီးကြီးကို ဆော်ဆော်လာသည်။

၁၉၈ ♦ ပုညဝင်

“ကြီးကြီးရေ...”

“ဟဲ့... တာတုန်း၊ ခြောက်... ဟဲ့... ငါ့ကို တိုက်မိတာမှာပဲ”

ကြီးကြီးက အိမ်ထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်လာတာမို့ ပြေးလာသော ထင်စောနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကြီးကြီး...၊ ရွှေလတ်ကို ကြည့်ပြောဦး”

“ငါက ဘာကိုပြောရမှာတုန်း”

“သူ... ဟိုချာတိတ်လေးနဲ့ တွဲနေတာ ကြီးကြီးမသိဘူးလား”

“ခြောက်... သူတဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီး၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ လတ်နဲ့ လုံးမရိုးဘူး၊ သူ-နုအောင် လှအောင် ပြင်နေတာလည်း အဲဒီကောင်လေးကြောင့်ပဲ”

“နုအောင်ပြင်လည်း ပြင်ပစေပေါ့ကွယ်၊ ရင်အောင်နေရင်လည်း မင်းက အဘိုးကြီးအရွယ်နဲ့ စပ်ဟပ်ပေးနေဦးမှာမဟုတ်လား၊ မင်းကလည်း လတ်ကို မယူချင်ဘူး၊ လတ်ကလည်း မင်းကိုမယူဘူးလို့ ငြင်းပြီးမှပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ တွဲတွဲပါ၊ သူလည်း သူငယ်နှစ်စားမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့နာ

အချစ်ခံထူးခြားဖြစ်စဉ်... ♦ ၁၉၉

အမှားအမှန် ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိတရားရှိတယ်၊ ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... မင်း ဆော်ခေါ်နေလို့ ငါ့မှာ လုပ်လက်စအလုပ်တွေဖြတ်ပြီး အမောတကော ထွက်လာရတာ၊ သွားမယ်၊ မအားဘူး”

ကြီးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲသို့ ချာခနဲ ထည့်ဝင်သွားတာမို့ ထင်စောက ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်ရင်း အိမ်ထဲခါးဝမှာ အူကြောင်ကြောင် ရပ်ကျန်နေသည်။

လတ်ကတော့ ခနိုးခန့် အပြုံးကလေးဖြင့် ခေါင်းတိုတော့ကာ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

(၁၉)

“အစ်ကို ... အစ်ကိုက မမမိုးကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

တိုးက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၍ ထင်စောထုံကြည့်ရင်း မေးလိုက်တာမို့ ထင်စောက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ...”

“တိုး သိပါတယ်နော်၊ မညာပါနဲ့”

တိုးက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေး တိုးလိုက်ရင်း ...

“မမမိုးကို ကြိုက်လို့သာ တိုးကိုဖူးပြီး မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေးနေတာမဟုတ်လား၊ တိုးကို အလိုလိုက်နေတာလည်း မမမိုး မျက်နှာကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ရော် ... ခက်တော့တာပဲ၊ တိုးကို အလိုလိုက်တာ တိုးမျက်နှာကြောင့်ပဲပေါ့၊ တိုးကို ခင်လိုပေါ့ ...”

“ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ ...”

“အစ်ကို ညာတာပါ၊ အစ်ကိုက တိုးကို သူငယ်နှစ်စားကလေး ပိစိကျွေးလေးလိုပဲ သဘောထားတာပါ၊ လူကြီးအရာ မသွင်းပါဘူး ...”

“လူကြီးအရာ မသွင်းတာက ပိုမကောင်းဘူးလား၊ လူကြီးမဖြစ်ချင်ပါနဲ့၊ တိုးလေးရာ၊ လူကြီးတွေက တိုးလေးလောက် မဖြူစင်ပါဘူး၊ တိုးလေးလောက်လည်း ချစ်စရာမကောင်းဘူး၊ ကိုယ်က လူကြီးတွေကို မခင်တတ်ဘူး”

“ဟွန့် ... ဟုတ်လို့လား၊ တိုးက တကယ်ချစ်စရာကောင်းလို့လား”

“အဟုတ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာပါကွာ”

“ဒါဆို တိုးကို မုန့်ဝယ်ကျွေး ...”

“တိုးမပြောလည်း ဝယ်ကျွေးနေကျပါကွာ”

“အစ်ကိုက အဲ့ဒါလေးတွေ ချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ အရမ်းသဘောကောင်းလို့ အချိုးတော်ချင်တာ”

တိုးက ချစ်စဖွယ် ဆေါင်းလေးငဲ့၍ ပြောလိုက်တာ မို့ ထင်စောက် တိုးကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ကြည်နူးလာပါသည်။

ခုတော့လည်း တိုးကမှ သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေသလိုပင်။ စိုးနဲ့ပတ်သက်၍ လက်လျှော့လိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ့စိတ်ထဲ မိုးဆီမှာ စေ့ဝသာယာနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် မိုးက ဆတ်ဆတ်ကြီးလေး ...။ တစ်ဖက်သားကို အပြစ်စကားဆိုတတ် သူလေးမို့ သူ မကြာခဏ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပင်။ သူ စိတ်ရှုပ်ရချိန်မှာ တိတိတာတာစကားလေးတွေဖြင့် သူ့စိတ် ကို ပြေပျောက်စေခဲ့တာကတော့ တိုးပင်။

တိုးနဲ့အတူ ရှိနေချိန်များမှာ သူ ပျော်ရွှင်လာရလေ မယ့် တိုးကတော့ ထင်စောက်ဟာ မိုးကိုကြိုက်လို့သာ သူ့ကိုတော့ သည်ဟု ယူဆနေတော့လည်း အခက်သားပင်။

လောလောဆယ်တော့ အလိုက်သင့်ကလေး နေနေ ကာ သူ့နှလုံးသားရဲ့အဖြေကိုသာ စောင့်ရတော့မှာပင်။

နှလုံးသားဆိုလို့ ရွှေလတ်ရဲ့ နှလုံးသားကရော ခုလောက်ဆို သုတဆီကို အပြည့်အဝ ယိမ်းယိုင်သွားလောက် ပြီပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းတွေမိတိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါသ+ သောက+မနာလို+မခံချင်သည့် စိတ်မျိုးတွေ တဖွားဖွား ပေါက်အုံကျင်းဖွဲ့နေသည်။

“ဪ... အစ်ကို့ကို ထူးဆန်းတာတစ်ခု ပြောရဦးမယ် သိလား၊ မမလတ်လေ အခု အရမ်းပြောင်းလဲနေတာ တိုးတောင် အံ့သြတယ်”

လတ်အကြောင်း တွေးတုန်းမှာ တိုးက လတ် အကြောင်း ပြောလာတာမို့ ထင်စောက် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မနေ့က တိုး အပြင်ကနေ ပြန်လာတော့ မမလတ်ကို တွေ့လိုက်တာ၊ ဆံပင်ပုံစံရော အဝတ်အစား ဒီဇိုင်းတွေ ပါ ပြောင်းထားတော့ ဒီဇိုင်းက အရမ်းလန်းသွားတယ်၊ သူ့ကောင်လေးကလည်း အရမ်းလန်းတယ်ဆရာ၊ တိုးတို့ အရွယ်သာသာလေးပဲ ရှိဦးမှာ ...။ စက်ဘီးတစ်ယောက် တစ်စီး ယှဉ်နင်းပြီး ပြန်လာတာ တိုးတွေ့လိုက်တယ်၊ မမလတ်က နဲ့တော့ ငယ်တဲ့ကောင်လေးနဲ့လည်း လိုက် ဖက်တာပဲ”

တောက် ... မကြီးမငယ်နဲ့ လမ်းထဲမှာ စက်ဘီး အတူယှဉ်စီးရသတဲ့ကွာ ...။ နားကြားမတော်လိုက်တာ ...။ ထင်စောက် တိုး မရိပ်မိအောင် အံ့ခိုးကြိတ်ရင်း စိတ်ထဲမှသာ ဆောက်ခတ်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို့ကို ... တိုး မုန့်တီစားချင်တယ်”

တိုးက သူပြောချင်တာပြောပြီး မုန့်စားဖို့ ပူဆာ
ပြန်တာမို့ ထင်စောက် သက်ပြင်းချကာ ...

“စားလေ တိုး၊ ဘယ်မှာ စားမလဲ ...”

“လမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာပဲ သွားစားမယ်၊ နီးနီးလေးပဲ
လမ်းလျှောက်သွားမယ်လေ”

“သွားလေ ...”

ထင်စောက် တိုးနှင့်အတူတွဲကာ တိုးတို့ခြံထဲမှ
လမ်းလျှောက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

လတ်တို့ခြံရှေ့ကို ကျော်လွန်ကာ ခပ်ဆေးဆေးထိ
လျှောက်မိချိန်မှာ ...

“တိ ... တိ ...”

နောက်ဘက်မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ထင်စောက်
တိုးလက်ကို ကမန်းကတန်းလှမ်းဆွဲကာ လမ်းဘေးသို့ ဆွဲခေါ်
လိုက်သည်။

သို့သော် ကားက ထင်စောက်တိုးဘေးမှာ ရပ်လိုက်
ရင်း ...

“ဟိုင်း ... မောင်စော ...”

“ဟာ ... အန်ကယ်လ် ကျော်”

လတ် စီးနေကျ ကားထဲမှ လတ်အဖေက ခေါင်း
မြဲ လက်ပြဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တာမို့ ထင်စော ဆုံသြသွားရသည်။
အန်ကယ်လ်က ကားမောင်းလာပြီး လတ်က ဘေးမှထိုင်လိုက်
လာတာပင်။

“အန်ကယ်လ် ... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့ကပဲ ပြန်ရောက်တာကွ”

“အန်ကယ်လ်ကြည့်ရတာ အရင်ကထက်တောင် ပိုနုလာ
သလိုပဲ”

“မင်းလည်း နုလာပါတယ်ကွာ၊ မင်းနုရတဲ့အကြောင်း
ရင်းတော့ ရှိမှာပါ၊ ဟဲ ဟဲ ...”

အန်ကယ်လ်က ထင်စောဘေးက တိုးကို မသိ
သော ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

လတ်ရဲ့အဖေ အန်ကယ်လ် ဦးကျော်လတ်ဇော်ဟာ
မယ့်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ နုပျိုလှသူ
ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ငါးဆယ်ကျော်သည့်တိုင်အောင် လုံးဝ
ခိုက်မထွက်အောင် ထိန်းထားနိုင်သည်။ အရပ်ကလည်း ၆ ပေ
ကျော် မြင့်မားသေးသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား နေအောင်နှင့် မသိ
သော ဆင်သည်။ အသားအရည်က ဖြူဖွေးစိုပြေကာ ဟန်ပန်
ဓမ္မအရာ စတိုင်လ်ကျကျ၊ အသံကလည်း အလွန်ကောင်းသူ

လူလွတ်တစ်ယောက်မို့ ခုချိန်ထိ သွားလေရာမှာ စွဲနေဆဲဟု လတ် ပြောပြလို သူသိထားပါသည်။

အန်ကယ်လ်က တစ်နှစ်တစ်ခါတော့ မြန်မာပြည် ကို ပြန်လာတတ်သည်။

လတ်ကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်တဲ့ အန်ကယ်လ်ကျော်ဟာ ထင်စားကိုဆိုလည်း ဘုတ်ဒါတွေချင်း လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆက်ဆံလေ့ရှိသူပင်။

ထင်စားက အန်ကယ်လ်ကျော်နှင့် နှုတ်ဆက်နေ ဆဲမှာပင် အန်ကယ်လ်ကျော်ကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးလေးတွေ တလက်လက်တောက်ပလာသူကတော့ တိုး ဖြစ်ပါသည်။

“မမလတ်ရယ်... မမလတ် အဖေက ချောလိုက်တာ... ခင်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ တိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး မမလတ်ရဲ့...”

တိုးက လတ်ကိုငုံကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ လတ်က ထင်စားကိုလှမ်းကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါလေး ဖြစ် လိုက်ရင်း...

“ဒက်ဒီရေ... သူလေးက လတ်တို့ ဟိုဘက်တစ်ခြံကျော် ကို ပြောင်းလာတဲ့ ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံး လေး မိမိတိုးတဲ့...”

“ဟုတ်လား... သမီးက ချစ်စရာလေးပဲ”

“အဟင်း... အန်ကယ်လ်ကလည်း အရမ်းခင်စရာကောင်း တယ်၊ သမီးတို့ ညီအစ်မတွေ အိမ်လာလည်မှာနော် အန်ကယ်လ်”

“လာပါဗျာ... လာပါ၊ တံခါးမရှိ ဓားမရှိပါ၊ ငြိမ်း... လတ်ရေ မနက်ဖြန် အိမ်မှာ ပွဲလေးလုပ်မှာ၊ သူတို့ကိုပါ ဖိတ်လိုက်ရအောင်”

“ဖိတ်လေ... ဒက်ဒီ”

“မနက်ဖြန် ညနေကျရင် အန်ကယ်လ်တို့ ခြံထဲမှာပဲ ဂဲသားရင်းပွဲလေး တစ်ပွဲလုပ်မှာ၊ အန်ကယ်လ် ပြန်ရောက် တိုင်း မတွေ့တာကြာတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး ကျွေးမွေးညှိခံ လေပေါတဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပွဲလေး ပါပဲ၊ သမီးတို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ကြနော်...”

“စိတ်ချ အန်ကယ်လ်၊ ဆက်ဆက်လာမှာ”

“မောင်ထင်စောလည်း လာခဲ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကာရာအိုကော ဟဲဖို့ပါ၊ စီစဉ်ထားတာ ကွ”

“ဟယ်... ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ကောင်းလိုက်တာ”

၂၀၀ ♦ ပုညဝင်

တိုး ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ ထင်စောက နည်းနည်း
အမြင်ကတ်သွားသည်။ အနားမှာ ထင်စောရှိနေတာကိုတော့
မေ့လျော့နေကာ တအန်ကယ်တည်း အန်ကယ်လ်နေပုံက သည်း
လွန်းသည်ဟုထင်သည်။

“အိုကေနော်... အန်ကယ်လ်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“တာတာ... အန်ကယ်လ်”

ကားထွက်သွားတော့ လတ်က ဘာအဓိပ္ပာယ်
ဆောင်မှန်းမသိသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ထင်စောကို ပြုံးကြည့်သွား
သည်။

တိုးက ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနှင့် ထွန်ထွန်လူး လက်ဖြင့်
ကျန်ခဲ့သည်။

ထင်စောက ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်တိုကာ တိုးထံ
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တိုး... တာတာပြတာ လက်မညောင်းသေးဘူးလား
ကားက အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပြီ၊ တိုး လက်ပြတာ
မမြင်တော့ဘူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်မိလေသည်။

(၂၀)

အို... အသင်လောက ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရ
ပါသနည်း။

ထင်စောသည် အန်ကယ်လ်ကျော်နှင့် သံပြိုင် ကာ
ရာအိုကေဆိုနေကြသော တိုးတို့ ညီအစ်မတွေကို အံ့သြမင်သက်
နောလိုစိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ကြည့်နေရင်း လက်မှိုင်ချ ငြိမ်သက်
နေရပါသည်။

အန်ကယ်လ်ကျော်နဲ့ တွေ့ကတည်းက သူတို့သုံး
ယောက်ရဲ့ အာရုံဟာ အန်ကယ်လ်ကျော်ဆီကိုသာ စုပြုံရောက်
ရှိသွားကြသည်။ အန်ကယ်လ်ကျော်ကလည်း အပြောကောင်း၊
သဘောကောင်း၊ အသံကလည်းကောင်းတာမို့ ဧည့်သည်တွေနှင့်
အတူ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဟဲနေသည်။

ဧည့်သည်တွေ တဖွဲဖွဲ ပြန်သွားကြတော့ ထင်စား
နှင့် တိုးတိုးသုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်မလေး သုံးယောက်ဟာ
ထင်စောဘက်ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မလာကြတော့ပါ။
အန်ကယ်လ်ကျော် ပြောပြနေသည့် နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံတွေ
ကို နားထောင်ရင်း တဟိဟိ တခီခီ ပွဲကျနေသည်။ ပြီးတော့
အန်ကယ်လ်ကျော်က...

“မြန်မာသီချင်းတွေ မဟဲရတာကြာပြီ၊ အန်ကယ်လ်
ဟဲလိုက်ဦးမယ်၊ သမီးတို့ အားပေးကြမှာလား။”

ဟု မေးလိုက်တာနှင့် တိုးတိုးသုံးယောက်က မြဲ
ကြွလာကာ ...

“အားပေးမှာပေါ့၊ အန်ကယ်လ်ရဲ့။”

“အန်ကယ်လ်အသံက အရမ်းကောင်းတာ၊ အဆိုတော်
တွေတောင် လက်မှိုင်ချရမယ့် အသံမျိုး...”

“အန်ကယ်လ် ဒီမှာ မိုက်ကရိုဖုန်း...”

“ဟဲ့ ... တိုး အန်ကယ်လ် သီချင်းဆိုရင်း အာခြောက်လာ
ရင် သောက်ရအောင် ရေတစ်ဘူးလောက် သွားယူထား
လိုက်ဦး။”

သုံးယောက်လုံးက အန်ကယ်လ်ကျော် နားကပ်

တာ လက်ခုပ်တွေတီးပြီး သဲသဲလှုပ် အားပေးနေကြသည်။
အန်ကယ်လ်ကလည်း တွံတေးသိန်းတန်၊ စန္ဒရားချစ်သွေ၊
မန္တလေးသိန်းဇော် သီချင်းက စလို့ ခုခေတ် လေးဖြူသီချင်း
အဆုံး ... လုံးဝ အမှားအယွင်းမရှိ သီဆိုနိုင်တာမို့ ထင်စောကပင်
ဆက်မှိုင်ချကာ ကြည့်နေရပါသည်။ ကိုယ်တောင် သူ့လောက်
သီဆိုနိုင်။

ထင်စောသည် မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက် စားပွဲလေး
တစ်လုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ လက်ဖဝါးပေါ် မေးတင်
ထောက်ထားရင်း အန်ကယ်လ်ကျော်နှင့် တိုးတိုးတစ်သိုက်ကို
ဆင်မှိုင်မှိုင်လေး ငေးကြည့်နေမိဆဲ လတ်က အနားရောက်လာ
တာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ငြိမ်လှချည်လား၊ အဆင်မပြေဘူးလား။”

ဟု မေးရင်း ထင်စောရှေ့က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ ထင်စောက လတ်ကိုမကြည့်ဘဲ အန်ကယ်လ်ကျော်တို့
အုပ်စုဆီ ဆက်ငေးနေရင်း ...

“ငါ ... နင့် အဖေကို တော်တော် အံ့သြနေတာ”

“ဘာလို့လဲ ...”

“ဪ ... နင့်အဖေထက် နုတ်သူတွေတောင် နင့်အဖေ
လောက် နုနိုင်ပါ့မလားလို့ပါ။”

လတ်က ထင်စောရဲ့ တိတ်တခိုး မချီတင်ကဲဖြဲ
နေသော ပုံကြီးကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒက်ဒီက စိတ်အရမ်းပျိုတော့ လူလည်းနုတာပေါ့၊ ဒက်ဒီ
အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်က လူပေါ့
ချည်းပဲ၊ အဲဒီ လူငယ်တွေထဲကမှ လေးပုံသုံးပုံလောက်
က မိန်းကလေးတွေချည်းပဲလေ၊ ဒက်ဒီက အမြဲနုပျိုပျို
လတ်ပြီး ခေတ်မီတက်ကြွတော့ ကောင်မလေးတွေဆိုတာ
ဒက်ဒီကို ခင်မိရင် သူတို့နဲ့ ရွယ်တူ ကောင်လေးတွေ
တောင် သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ ဒက်ဒီက လူလွတ်
လည်း လူလွတ်ဆိုတော့ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ
တောင် စွဲနေသလိုပဲ၊ ဟိုမှာဆိုလည်း လူငယ်တွေ
သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေ
တာပဲ ...”

“နင့်ဒက်ဒီ ဒီလိုနေနေတဲ့ပုံကို ကြည့်ပြီး နင့်စိတ်
ဘယ်လိုမှမနေဘူးလား”

“ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး၊ ရိုးတောင်နေပါပြီ၊ ဒက်ဒီပေး
နေရင် ပြီးတာပဲလေ ...”

လတ်က အပူအပင်မရှိသလို ခပ်အေးအေးဖြူ
လိုက်တာမို့ ထင်စောက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာတွန့်လိုက်ပြီ

ဆတ်ကို တစ်ချက်မျှကြည့်မိပြီးမှ ရှေ့ကမြင်ကွင်းကို ဆက်လေး
မူလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... မိန်းကလေးတွေကလည်း ခက်ပါတယ်လေ၊
ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူဆို အိုနာကျိုးကန်းဆိုလည်း ကပ်ချင်ကြ
တာကိုး”

ထင်စောက ကောင်မလေးတွေကို အပြစ်ပြော
ဆဲလိုလိုနှင့် လတ် ဒက်ဒီကို မသိမသာ နှိပ်ကွပ်လိုက်သည်။
ဆတ်ကလည်း မခေါ်ချေ။

“ပိုက်ဆံရှိတာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့လည်း ကပ်မှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ဒက်ဒီက အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးဘူး
လေ၊ ပုံစံက အရမ်း gentleman ဆန်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ
တော့ အသက်ငယ်ပြီး အလုပ်အကိုင် အသုံးမကျတဲ့
ပေါကြောင်ကြောင် လူမျိုးကို ကပ်မယ့်အစား ဒက်ဒီလို
လူကိုပဲ ကပ်တော့မှာပေါ့”

လတ် ‘ဒီပီပြီ’ ဆိုတာကို သိလိုက်တာမို့ ထင်စော
လတ်ကို စိတ်ထဲကနေ ‘လဒမ’ (လင်းတမ) ဟု ရေရွတ်
ဆိုက်သည်။

လတ်ကလည်း အပြုံးမပျက်။

ကိုယ့်ရှေ့ကပွဲကလည်း စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

“မင်းမှမင်းပဲ xxx မင်းမှမင်းပဲ xxx တစ်ယောက်တည်း မင်းပဲ xxx”

လေးဖြူသီချင်းကို မူ(ဒ်)အပြည့်ဖြင့် ဟစ်နေသော အန်ကယ်လ်ကျော်အသံက ထင်စော နားဝကို လာလာကလိမည်။ ပြီးတော့ သံပြိုင်လိုက်ဆိုနေတဲ့ တိုးတို့ရဲ့အသံ ... ငါ့ကွာ ... ကျွတ်။ အဲဒီစက်ကို ချက်ချင်း ပြေးပိတ်လိုက်ခဲ့တော့တာပဲ ...။

ထင်စောသည် လတ်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ရုံးနိမ့်မှ ပေါက်ကွဲပြလျှင် ကိုယ့်အရုံးကို သိသာသွားစေမှာမို့ တိတ်တိတ်ကျိတ်မြိုရင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ငေးကြည့်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မနာလိုမှုတွေဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ သို့သော် ဒီအရွယ်ကို ဒီအရွယ်က မနာလိုဖြစ်ရလျှင် ကိုယ်ပဲ သိက္ခာထူဖို့သာရှိသည်။ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဟူသော ပုံစံမျိုးကို ချိုးထားမှဖြစ်ပေမည်။

ထင်စောသည် မေးထောက်လျက် အန်ကယ်လ်ကျော်တို့ အုပ်စုကို ငေးကြည့်နေရင်း လတ်ကို သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ဖို့ အကြံရလာသည်။ အရေးကြီးဆုံးက လတ်စိတ်မှာ တိုးတို့

ညီအစ်မတွေကို ကြည့်မရဖြစ်လာပြီး သူ့အဖေနဲ့ ခင်မင်မှုကို ဝိတ်ပင်တားဆီး ပြဿနာလုပ်လာဖို့ပင်။

ထင်စောသည် ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် တက်ကြွလာတာ လတ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လတ် ...”

“အင်ဟင် ...”

“နင် ... မိတ္တူငယ်ငယ်လေးရမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလားဟင်”

“မစိုးရိမ်ပါဘူး ...”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ ငါ့အဖေ ပျော်ရင် ငါကျေနပ်ပါတယ် ဆို၊ ဒက်ဒီ ချစ်လို့ယူရင် ဘယ်သူမဆို ငါကြည်ဖြူတယ်”

လတ်အဖြေက ထင်စောထင်သလိုမဟုတ်တာမို့ ထင်စောက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ‘စူးနေလားလည်း မသိဘူး’ ဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံ ရေရွတ်ဆဲမှာ လတ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီက အရမ်းအသက်ကွာတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ဆင်ခြင်တဲ့တရားမရှိ လက်ထပ်ယူမယ့် နလပိန်းတုံး ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ငါယုံတယ်၊ ဒက်ဒီက ပျော်တတ်ပေမယ့် ဦးနှောက်ရှိတဲ့ လူစားမျိုး”

‘ဆော်ဟဟ’ဟု သိလိုက်သည်။ လတ်ရဲ့စကားလုံး

မှာ အချွန်ပါမှန်း သိလေမယ့် အနာပေါ်တုတ်ကျသည်ဟု အပြော
မခံရအောင် ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်သလောက် ဟန်ဆောင်နေလိုက်
ပြီးမှ ...

“အဲ့ဒီကောင်မလေးတွေက တကယ်မလွယ်ကြောလေး
တွေ ဆရာ၊ ငါက သူတို့နဲ့နေတိုင်းတွေ့နေတော့ သူတို့
အကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲ၊ နင့်အဖေကို နှစ်ပတ် သုံးပတ်
လောက် ရှေ့ယမ်းပြီး လှည့်စား ညာဖိန့်သွားရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ ...”

“ချာတိတ်မလေးတွေ လှည့်စားတာကို ဘုမသိ ဘမသိ
ခံရလောက်အောင်လည်း ငါ့အဖေက မအဘူး”

ထင်စောက အချွန်နှင့် ဘယ်လောက်တွန်းတွန်း
လတ်က နားမဝင်ဘဲ ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ပြောနေဆဲမှာ အန်ကယ်လ်
ကျော်က ထင်စောတို့ ထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
ရင်း ...

“ကဲ ... ပွဲသိမ်းအနေနဲ့ မြန်နွာသီချင်း ဆိုမယ်၊ ဟိုနှစ်
ယောက် မပျင်းဘူးလား၊ လာခဲ့ ... အားလုံးဝိုင်းဆိုရ
အောင်”

“သမီးတို့ ကမယ် အန်ကယ်လ်”

“အိုကေ ... ဂွတ်ဒ် ...”

“မြန်နွာ နေညိုညိုရစ်ကာသမ်းတော့xxxရွှေမန်းတောင်ရိပ်
တူတူခိုမယ် ဝျိုဖြူမေရယ်xxxဟော ... မြန်နွာ”

အန်ကယ်လ်ကျော်က မိုက်ခံကို ချထားလိုက်ပြီး
အက်ခပ်တီးကာ သီချင်းဆိုရင်း ထင်စောတို့ဘက်သို့ လျှောက်
လာသည်။ ထို့နောက် ထင်စောနှင့်လတ်ရဲ့လက်တွေကို တစ်ဖက်
တစ်ချက်မှ တွဲကာ မြှောက်လိုက်ရင်း ဆိုလည်းဆို၊ ခြေထောက်
တွေ ရွှေ့ရင်းလည်း က၊ တိုးတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်ကလည်း
ညီညီညာညာ ကနေတာမို့ ထင်စောမှာ မချီသွားပြီ မျက်နှာလေး
ဖြင့် အလိုက်သင့်ကရင်း ရင်ထဲမှာတော့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေရ
ဆဲသည်။

(၂၁)

“ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ ...”

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ထင်စောက တိုးတို့ခြံဘယ်
သို့သွားရန် ခြံတံခါးဝမှထွက်လာဆဲ ခြံရှေ့ကနေ ကျောကွေး
မော့မော့ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ညီအစ်မသုံးဖော်ကို တွေ့လိုက်
ရတာမို့ ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

သုံးယောက်လုံးက ထင်စောဘက်သို့ လှည့်လာ
ရင်း ...

“သွားမှာကတော့ အစုံပဲ၊ shopping centerတွေ သွား
မယ်၊ ကစားကွင်းသွားမယ်၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စား
မယ်”

“အဲဒီနေရာတွေကို ကိုယ်လိုက်မပို့ဘဲ ဘယ်လိုသွားမလဲ

ကိုယ်ပိုနေကျပဲ၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုမခေါ်လဲ၊ ဘာလဲ ကိုယ့်
ကို အားနာလို့ တက္ကဆီငှားသွားကြမလို့လား”

“မငှားပါဘူး၊ အန်ကယ်လ်ကျော် လိုက်ပို့မှာ”

“ဟင် ...”

ထင်စော ရင်ထဲမှာ အောင်းနေသည့် အပူလုံးက
ဗြန်းခနဲ ဆူထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် စကားတောင် မပြော
နိုင်တော့ဘဲ ဆိုနစ်သွားတာမို့ တံတွေးမျိုးချလိုက်မိပြီးမှ ...

“တိုးတို့ကလည်းကွာ၊ လူကြီးကို ဘာတွေ ဒုက္ခသွားပေး
ဦးမလို့လဲ၊ အားနာစရာ၊ သူ့ခမျာ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်
တုန်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါစေ”

“တိုးတို့က တမင်ဒုက္ခပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်လ်
ကိုယ်တိုင်က သူမရောက်ဖြစ်တာကြာတဲ့ နေရာတွေကို
လူငယ်တွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွား
ချင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဪ ... လူကြီးဆိုတော့ တိုးတို့ အားမနာရအောင်
ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့ကွာ၊ တိုးတို့က အလိုက်သိရမှာပေါ့၊
ပြီးတော့ သူ့သမီးလည်းရှိတယ်လေ၊ တိုးတို့နဲ့ အဲဒီလို
သွားတော့ သူ့သမီးက ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ ...”

၂၂၀ ♦ ပုညဝံ

“ဘာလို့မကြိုက်ရမှာလဲ၊ မမလတ်လည်း အတူလိုက်
မှာ...”

“ဟင်...”

ထင်စောသည် စိတ်ထဲကနေ တဟင်ဟင် ဖြစ်ရ
ရင်း ရင်ဝမှာ တပူပူ ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်... ဘယ်ကားနဲ့ သွားကြမှာလဲ...”

“အန်ကယ်လ်ကျော် လင်ခရူဆာနဲ့လေ...”

“လူကြီးက မောင်းပို့ရတာ အားနာစရာ၊ ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့
ပြီး ကားမောင်းပေးမယ်လေ”

“အန်ကယ်လ်ကျော်က ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းရတာ
ကြိုက်လို့ အန်ကယ်လ်ကျော်နဲ့ သွားရင် မမလတ်တောင်
မမောင်းရဘူးတဲ့...”

“ကဲ... ကားမမောင်းရလည်း ကိုယ် အဖော်အဖြစ် လိုက်
ခဲ့ပေးမယ်”

“အဖော်!... အဖော်မှမလိုတာ... မိုးတို့ လူများသားပဲ”

ထင်စောသည် သက်ပြင်းခိုးလေး ချလိုက်မိရင်း

“ကိုယ်လည်း အိမ်မှာပျင်းနေလို့ တိုးတို့နဲ့အတူ လျှောက်
လည်ချင်လို့ပါကွာ”

အချစ်ထဲထူးခြားခြင်းစဉ် ... ♦ ၂၂၁

“ဒါဆိုလည်း အစကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
ရောပေါ့၊ ဟင်... ဒါပေမယ့် ကိုစောလိုက်ရင် ကားကြပ်
မှာ၊ စိုးတို့သုံးယောက်နဲ့တင် နောက်ခန်းက ပြည်နေပြီ၊
ရှေ့မှာ မမလတ်နဲ့ အန်ကယ်လ်ကျော်နဲ့ ထိုင်မှာလေ၊
ကိုစောက ဘယ်နားသွားထိုင်မလဲ...”

“နောက်ဘက် အဖုံးထဲမှာ ထိုင်လိုက်မယ်လေ”

“ဟင်... ကိုစော တစ်ယောက်တည်း နောက်မှ ငုတ်
တုတ်ကလေး ထိုင်နေရမှာပေါ့... ဟီဟီ...”

“ကိုစော ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် တိုးတို့ကားနောက်က မောင်း
လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တိုးတို့ကားနဲ့ပဲ လိုက်မယ်၊ တစုတစည်းတည်းသွားတော့
ပို့ပြီး ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့”

“ကိုစောကလည်း ဇွတ်ပဲ၊ ကဲ... လာ... လာ...”

“လိုက်မယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်သွားရအောင်၊ အန်ကယ်လ်
ကျော် စောင့်နေရမှာ အားနာစရာ...”

စိုးက စိတ်မရှည်သလိုလေး ခေါ်ပြီး ရှေ့ကထွက်
သွားနှင်သည်။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတုန်းကတော့ ပီစီလေးတောင်
အားနာဖော်မရဘဲ ခုကျမှ အန်ကယ်လ်ကျော်ကို အားနာနေကြ

သည်။ အေးလေ ... ဟိုက လင်ခရုဆာနဲ့ကိုး။ ကိုယ့်မှာတော့
ရိုးရိုး စူပါဆလွန်းလေးပဲဆိုတော့ ဘယ်အားနာကြပါ့မလဲ ...

ထင်စောသည်။ မျက်နှာကို ပြောင်ပြောင်ထားကာ
ကောင်မလေးတွေနောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်လာသည်။ သူတို့
ခြေလှမ်းတွေကို မျက်ခြည်မပြတ်ချင်တာမို့ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်
နောက်ကလိုက်မို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးပါ။

လတ်တိုခြယ် ဝင်လာတော့ အန်ကယ်လ်ကျော်က
နွေးထွေးပျူငှာစွာဖြင့် ...

“ဟော ... လူနံ့တက်စုံပါလား၊ အတော်ပဲ ... အန်ကယ်လ်
တောင် လတ်ကို မောင်ရင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ခိုင်းတော့
မလို့၊ သမီးရေ ... လတ် ... ဒီမှာ မောင်ထင်စောလည်း
ပါတယ်၊ သွားကြရအောင်”

ဟု အိမ်ဘက်သို့လှည့်ကာ လတ်ကို လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။ လတ်က အိမ်ထဲမှထွက်လာရင်း ထင်စောကို မချီ
မချဉ်ပြီးနှင့် ကြည့်သည်။ ထင်စောကလည်း မတတ်သာတော့
ပြီမို့ မျက်နှာကိုပြောင်ပြောင်ထားကာ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနေ
လိုက်သည်။ တိုးတို့သုံးယောက်ကတော့ အန်ကယ်လ်ကျော်မှာ
သို့ ဝိုင်းသွားကာ ...

“အန်ကယ်လ်ကျော် စတိုင်လ်က အမိုက်စားပဲ ... အမှတ်
တမဲ့ကြည့်ရင် ကိုစောထက်တောင်ငယ်တယ်ထင်ရတယ်”

“ဟ ... ဒီလိုတော့ မပြောကြပါနဲ့ ကလေးမတို့ရယ်၊
တော်ကြာ မောင်ထင်စောက ဦးကို မကြည်ဘဲနေပါဦး
မယ်၊ ဟား ... ဟား ... အန်ကယ်လ် နောက်တာနော်
မောင်ထင်စော ...”

အန်ကယ်လ်ကျော်က မြူးကြွရွှင်လန်းနေသည်။
နီနပ် နက်ပြောင်ပြောင်၊ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ ခရမ်းရောင်ပွပွ
နှင့် ဆော်လ်တာရှပ် ခရမ်းရောင်အပွင့် ကိုယ်တီကျပ်ကလေးကို
ဆတ်ထားပုံက တကယ်လည်း လန်းလှပါသည်။ ကောင်းသို့
ထုပ်လို့ ဦးထုပ်ဖြူလေးကိုဆောင်းပြီး နေကာမျက်မှန်အညို
ဆေး တပ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးတွေက ပိုသဘောကျသွား
တာ ...

“လန်းတယ်ဟေ့ ... အန်ကယ်လ်ကျော်က ဖက်ရှင်အမြင်
ရှိတယ်”

“အန်ကယ်လ် မိုးတို့ကို နိုင်ငံခြားက လက်ဆောင်လေး
ဘာလေး ဝေငှဖို့ရော အစီအစဉ်မရှိဘူးလား”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခေးရုမှာပေါ့၊ ခေးရုမှာပေါ့၊ သမီး

“ရေ...လတ်၊ ဒက်ဒီ ပါလာတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းလေးတွေ သွားယူလာခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒက်ဒီ”

“ရေမွှေးတဲ့ဟော၊ အိုကေပဲ...”

ခိုင်းတဲ့ အဖေကလည်း ခိုင်းသည်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း အပြီးမကျ အိမ်ထဲသို့လှည့်ဝင်သွားပြီး ရေမွှေးပုလင်းသုံးပုလင်း ယူလာသည်။ ကောင်မလေးတွေကလည်း ထွန်ထွန်လူး သဘောကျနေသည်။

“ဒီမှာ ဒက်ဒီ...သုံးပုလင်း ယူခဲ့တယ်”

အိုကေ... ကဲ... ဒီမှာ တစ်ယောက် တစ်ပုလင်းလောက်ကြ”

“ဟယ်... အန်ကယ်လ်က ရက်ရောတယ်တော့...”

“ယောက်ျားဆိုတာ အဲလို ကပ်စေးမနဲ့မှ ဆွဲဆောင်မှုပို ပိုရှိလိမ့်တာ...”

ဦးက ထင်စောတာကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမှီ ထင်စော အသည်းနာသွားသည်။ ကိုယ်တယ်လောက်တောင် ကပ်စေးနေလို့ပါနည်း။ သူတို့သွားချင်ရာကလည်း ဆီမနုမျောဘဲပို့ခဲ့ရသည်။ သူတို့စားချင်တာကိုလည်း

ရက်ရက်ရောရောဝယ်ကျွေးခဲ့ရပါသည်။ သို့ပါလျက် အန်ကယ်လ်ကျော်လို လက်ဆောင်မပေးနိုင်တာနဲ့ပဲ ကပ်စေးနှဲတယ်ရယ်လို့ ဘာကြောင့်များ စောင်းမြောင်းပြောရက်ကြပါသနည်း။ အန်ကယ်လ်ကျော်ကရော ဘာကြောင့်များ ခုမှတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေအတွက် လက်ဆောင်ကို သမီးဖြစ်သူရှေ့မှာ ပေးရဲရပါသနည်း။

ထင်စောသည် ရုတ်တရက် ကူကယ်ရာမဲ့သလို ခမ်းနည်းအားငယ်သွားပြီးမှ လတ် အနားသို့ မသိမသာ တိုးရွှေ့တပ်လာကာ လတ်ကို တံတောင်နှင့် တွတ်လိုက်ရင်း...

“လတ်... နင်မပြောတော့ဘူးလား”

“ငါက ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“နင့်ဒက်ဒီ ဒီလောက် ပေးကမ်းရက်ရောနေတာ မလွန်ဘူးလား”

“ဪ... ရေမွှေးပုလင်းဆိုတာ ဒက်ဒီမှာ ဒီလောက် ပေါလောနေတာ၊ လက်ဆောင်ရတာတွေရော... ဝယ်ပြီးမှ မကြိုက်လို့ မဆွတ်ဘဲ ပစ်ထားတာတွေရော အများကြီးပဲလေ၊ အဲဒီထဲက သုံးပုလင်းလောက် လျော့သွားတော့လည်း အိမ်မှာ အမှိုက်ရုပ်သက်သာတာပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ ပိုနေတဲ့ပစ္စည်းကို လိုနေတဲ့သူတွေအတွက် ပေးလိုက်တာ

ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ နင်ရော လိုချင်လို့လား၊ လိုချင်ရင်
ငါ တစ်ပုလင်း သွားယူပေးမယ်လေ”

“မလိုပါဘူး၊ မလိုပါဘူး၊ (ဟွန်း)”

ထင်စောက်က တစ်ဖက်လှည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်
ပါသည်။ သွေးအေးကြည်ဖြူလွန်းတဲ့ လတ်ကိုလည်း လုံ့လ
မကျေနပ်ပါ။ တကယ်ဆို ဒက်ဒီ ဒီလိုမနေသင့်ဘူး။ ဒီလောက်
အရာမဝင်ပါနဲ့ ဘာညာဆိုတာမျိုး ပြောသင့်တာ မဟုတ်လား။
ထင်စောသည် မကျေနပ်ချက်တွေကို ရင်မှာပိုက်
လျက်ပင် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

တိုးတိုး သုံးယောက်ကတော့ ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ
ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်လိုက်လာသော ထင်စောက်ကို ပါတယ်လို့
ကို မထင်ဘဲ အန်ကယ်လ်ကျော်ကိုသာ စကားတွေ လှမ်းပြော
နေကြသည်။ လတ်ကတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မချိုမချင်အပြု
မျိုး ပြုံးလျက် ထင်စောက်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်ပါသည်။ လတ်နဲ့
အပြုံးဟာ ကလေးစားချေသော အပြုံးလား။ တစ်ခါပြုံးတိုင်း
‘မှတ်ပလား’ ဟု အသံထွက်လာသည်ဟုပင် ကယောင်ချောက်
ရား ထင်မြင်ချင်မိသည်။

ကစားကွင်း၊ ရှေ့ပင်းစင်တာ၊ ကန်တော်ကြီးထဲ

သည့်နေရာ တစ်နေရာရာမှာ ကားရပ်၍ လျှောက်သွားကြတိုင်း
အန်ကယ်လ်ကျော်က ကောင်မလေး သုံးယောက်နှင့်တွဲလျက်မို့
အိတ်နှင့် ထင်စောက်က တစ်တွဲလိုဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လတ်
ကလည်း ထင်စောက်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်။ သူ့ဘာသာ ငေးချင်ရာ
ငေး၊ ဝယ်ချင်တာဝယ် ...။

ကောင်မလေးတွေက သူတို့ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ပြီး
အာနှင့် လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ထင်စောလက်ထဲသို့ လာလာထိုး
ပေးသွားကြသည်။

“ကိုစော ... ရော ... ကူညီပါဦး”

“ကိုစော ... ဒါလေး ကိုင်ခဲ့ပေး”

“အစ်ကို ... ဒါတွေ သယ်လာခဲ့တော့ ...”

စသဖြင့် စသဖြင့် အသီးသီး အပ်နှံသွားကြသည့်
အိတ်တွေကို ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ဆွဲ၍ လျှောက်နေရင်း ရွံ့ခွက်လာ
သော ထင်စော၏ မျက်နှာကို အရသာခံကြည့်သူက လယ်လယ်
အိတ် ...။

ရှေ့ဆုံးကနေ ဒီဇိုင်းအလန်းကြီးဖြင့် အောင်ပွဲခံနေ
သူက ဦးကျော်လတ်ဇော် ...။

ကစားကွင်းတွေရောက်သောအခါ မိုးမမြင် လေ
မမြင် ပျော်မြူးနေကြသူများကား စိုး မိုး တိုး ...။

၂၂၈ ♦ ပုညခင်

ထင်စော၏ စိတ်ဓာတ်တွေသည် ဟိုးအောက်ဆုံး
သို့ နိမ့်၍ ... နိမ့်၍ ... ■

(၂၂)

ထို့နောက် ...

မကြာသော တစ်နေ့တွင် ...

ထင်စောက် တိုးတိုးခြံထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း
ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေသည့် ဒေါ်နန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ဒေါ်နန်း ... တိုး ရှိလား”

“ရှိပါတော်၊ သုံးယောက်လုံး ရှိပါ၊ ချောင်းသာသွားမလို

ဆိုလား ... အလုပ်တွေရှုပ်နေကြရဲ့ ...”

ဒေါ်နန်း၏ သတင်းစကားကြောင့် ထင်စောက်
သိချင်စိတ်စောစွာ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာသည်။
သူ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ အတွင်းခန်းဘက်မှ တိုးတိုး ညီအစ်မ
သုံးယောက်၏ ဆူညံငြင်းခုံသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... တိုး ... အဲဒီမျက်မှန်က ငါဝယ်ထားတာနော် နင်က အငယ်ဆိုပြီး ဘိုမကျနဲ့ ...”

“မမကျတော့ တိုး ဦးထုပ်ကို ဘာလို့ ယူထားသေးလဲ တိုးက ကမ်းခြေမှာဆောင်းဖို့ ရှာဝယ်ထားရတာ ...”

“ဟိတ် ... ဒီမှာကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီဂါဝန်အဖြူလေးနဲ့ ဒီ အပြာရောင် ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီး ဆောင်းပြီး နေကာမျက်မှန် အကြီးကြီး တပ်လိုက်ရင် ဒီခိုင်းက အရမ်းလန်းသွားမှာ နော်”

“အဟမ်း ... ဟမ်း ... ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

ထင်စောက် လှမ်းအော်ပြောတော့ တိုးတို့ဘက်က ခဏအသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ရောက်နေလည်း အဲဒီမှာ ခဏထိုင်စောင့်နေလိုက်ဦး၊ ဒီမှာ အလုပ်စုပ်နေလို့ ...”

ဟု အတွင်းကနေ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ထင်စောက်လည်း သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့တာနဲ့ ပြန်အော် မေးလိုက်သည်။

“ဘာအလုပ်တွေ စုပ်နေတာလဲ”

“ချောင်းသာသွားမလို့ ပြင်ဆင်နေတာ”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ ...”

“အန်ကယ်လ်ကျော်နဲ့ ...”

“ဟင် ...”

ထင်စော အံ့သြသည်။ ထိတ်လန့်သည်။ စိတ်တို သည်။ တို့ကြောင့် ကျွတ် ... တောက် ... ဟင်း ... အသံမျိုးစုံ ထွက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း သူတို့ထွက်အလာကို စောင့်နေရသည်။

တော်တော်ကြာမှ သုံးယောက်လုံး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခင်လာကြတာမို့ ထင်စောက် သူတို့အနီးသို့ ပြေးကပ်သွားကာ

“ချောင်းသာ သွားချင်တာများ ကိုယ့်ကိုပြောလည်း ဖြစ် သားနဲ့ကွာ၊ တိုးတို့သွားချင်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ကိုစောပို့တာက အန်ကယ်လ်ပို့တာလောက်တော့ ဘယ် ဇိမ်ကျမလဲ ...”

“ဘာလို့လဲ ...”

“ကိုစောက် ကပ်စေးနဲ့တော့ သိပ်ဈေးမကြီးတဲ့ ဟိုတယ် မှာပဲ တိုးတို့ကို တည်းခိုင်းမှာ၊ ဟိုတယ်စာတွေ ဈေးကြီး လို့ဆိုပြီး ကမ်းခြေက ဈေးသည်လေးတွေဆီမှာပဲ ဝယ် ကျွေးမှာ မဟုတ်လား ...၊ အန်ကယ်လ်ကျော်ကတော့ ကိုစောလို မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုမှာ သူ့ကျောရိုးမကင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဟိုတယ်ကြီးရှိတော့ အားလုံးဖရီးပဲ၊ တိုးတို့

၂၃၂ ♦ ပုညဝင်

ဘယ်နှရက်ပဲနေနေ စိတ်ကြိုက်နေ စိတ်ကြိုက်စား အလုံး တာဝန်ယူတယ်”

“ကဲ ... သွားချင်လည်း သွားကြ၊ ဒါပေမယ့် တိုးတို့ကိုယ် စိတ်မချဘူး၊ ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“စိတ်မချမဖြစ်ပါနဲ့၊ မမလတ်လည်း ပါမှာ၊ အန်ကယ်က သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသွားရင် မမလတ်ပျင်းနေမှာစိုးလို့ တိုးတို့ကိုပါ ခေါ်တာ”

“ဘယ် ... ဘယ်တော့ သွားကြမှာလဲ ...”

“မသိသေးဘူး၊ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းတော့ဖြစ်မယ်ဟိုတယ်ဘွတ်ကင်က မသေချာသေးလို့ စောင့်နေရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတာ”

ထင်တာသည် စိတ်ပျက် လက်မှိုင်ချလျက် တိုးတို့အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

သူတို့နဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ရဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လတ်ကို သွားပြောရမလား။

လတ်ရဲ့ လှောင်သရော် အပြုံးကလေးကိုတော့

ထင်တာက ဖြူချင်သလိုလိုပင် ... ။

ငယ်တာလေးတွေကို မျှော်ကိုးမိလို့ ‘ပျာ’ နေရာပီလိုလည်း အထင်သေးမခံချင်။

အချစ်ထဲတုန်းဖြစ်စဉ် ... ♦ ၂၃၃

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ခံစားနေရတာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လှပါသည်။

(၂၃)

မနက်စောစော ...။

ထင်စော အိပ်နေသည်။

ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။

ထင်စော အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်

သည်။

“ဟဲလို ... ကျော်ထင်စော ပြောနေပါတယ်”

“ဟဲလို ... လယ်လယ်လတ် ပြောနေပါတယ်၊ အခုခန့်က စပြီး ငါတို့ရဲ့ ကားကြီးဟာ နှင့်ကောင်မလေးတွေကို သယ်ဆောင်ပြီး ချောင်းသာကမ်းခြေကို စတင်ထွက်ခွာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ နှင့် အခုချက်ချင်း ထထွက်လာမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကားကို မိနိုင်းပါသေးတယ်”

“ဟင် ...”

“ဝုန်း ...”

“ဗြဲန်း ...”

“ဒုန်း ...”

“ကလောက်၊ ကလောက် ... တောက်တောက်”

အံ့သြတကြီး အာမေဇွိတ်သံပြုရင်း အိပ်ရာပေါ်က နေ့ဝုန်းခနဲ ခုန်အထမှာ လူကဟန်ချက်ပျက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဗြဲန်းခနဲလိမ့်ကျ၊ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အနားက စားပွဲတစ်လုံးနှင့် နီးခနဲ ဆောင့်မိ၊ စောင်းယိုင်သွားသော စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပြုတ်ကျပြီး ကလောက်တောက်တောက် အသံတွေ မြည် ...။

“ဟဲ ... ထင်စော အခန်းထဲက အရပ်ပျက်နေသလား၊ သူ့ခိုးဝင်နေသလား ...၊ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသလား ...”

မာမိက အပြင်ကနေ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။ ထင်စောက ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ဗီရိုကိုဖွင့်ကာ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်၍ ဗီရိုရှေ့အောက်နားမှာ ခံထားပြီး အိတ်ထဲက အဝတ်အစားတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးသွန်ချကာ ဗီရိုထဲက အဝတ်အစားတွေက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ဝရောခနဲ သွန်ချသွားသည်။

“အိုကော ... ဒါပဲပေါ့ ...”

ထင်စောက ခရီးဆောင်အိတ်ပေါ် မောက်လျှံနေသည့် အဝတ်ပုံကြီးပေါ်သို့ တစ်ချက် နှစ်ချက် ဖိဆောင်ထိုင်လိုက်တော့ အဝတ်တွေက အဆင်တပြေ ပိပြားသွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဇစ်ဆွဲပိတ်၊ အဝတ်အစား အမြန်လဲပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကို အရှိန်ဖြင့် လှိမ့်တွန်းပြေးလွှားကာ အခန်းတံခါးကို ဝှန်ခနဲ တွန်းဖွင့်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်လဲ”

“ချောင်းသာ မာမိ၊ ချောင်းသာ၊ လတ်တို့ သားအဖတွေ သွားမှာ၊ ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ...”

ထင်စောက အမောတကောလည်း ပြော၊ အိတ်ကို တွန်းပြေးလာရင်း မာမိကို ပြေးနှမ်းလိုက်ပြီးမှ အိတ်ကြီးကို အားပါပါဆွဲမ၍ ပနဲပေါ်တင်ထမ်းလိုက်ပြီး ခြဝန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟော ... ကားက ထွက်တောင်နေပြီ”

“နေပါဦး ... ခဏနေကြပါဦးဗျို့ ...”

ထင်စောသည် မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ ကားမိဖို့အရေးကိုသာ စိတ်စောကာ ပါးစပ်က တကြော်ကြော် အော်ရင်း ပြေးလိုက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ကောင်မလေးတွေက ထင်စောပုံကို ကြည့်ရင်း ခိုးခိုးခိုခို ရယ်ကြသည်။

အန်ကယ်လ်ကျော်က ဘရိတ်အုပ် တုံ့ရပ်ပေးလိုက်တော့ ထင်စော ခန္ဓာကိုယ်က ကားနောက်ပိုင်းကို အရှိန်နှင့် ပြေးကပ်မိသည်။

“လာ ... လာ ... မောင်ထင်စော၊ အန်ကယ်လ်က မင်းလိုက်ချင်မှန်း မသိလို့ပါ၊ သိရင် စောစောကတည်းက ခေါ်ပါတယ်၊ လတ် ... သမီးက မောင်ထင်စောကို ချောင်းသာသွားမယ့်အကြောင်း စောစောက ပြောမထားဘူးလား”

“ပြောမထားမိဘူး ဒက်ဒီ၊ ထွက်ခါနီးမှ သတိရလို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ ...”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ခဏ မောနေရှာမယ်၊ ရော့ရော့ ... ရေလေး သောက်လိုက်ဦး”

အန်ကယ်လ်ကျော်က ထင်စော လိုက်ဖို့ ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ရေတစ်ဘူး လှမ်းယူပေးလိုက်သည်။

ကားထွက်လာသည်အထိ ထင်စောမှာ အမောမပြနိုင်သေးဘဲ လတ်ကို အညှိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

၂၃၀ ♦ ပုညသင်

လတ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်
ရင်း မချိုမချင် ပြုံးနေပါသည်။

(၂၄)

ချောင်းသာသို့ ရောက်သောအခါ ထင်စောသည်
အထီးကျန်ခြင်း ရသကို ပြင်းပြင်းရှရှ ခံစားလာရလေသည်။

ထင်စောနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိချေ။

တစ်ချိန်က သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည် သဲသဲလှုပ်
ခဲ့ကြသော ကောင်မလေးတွေသည် ခုတော့ လူကြီး လူကောင်း
မိသသော၊ ခေတ်မီလန်းဆန်းသော၊ စိတ်ပျိုကိုယ်နုသော၊ ရက်
ရောချိုသာသော အန်ကယ်လ်ကျော် နံနားတွင်သာ ဝိုင်းဝိုင်း
ထည်နေတာကို အဝေးမှမျှော်ငေးရင်း စိတ်ဓာတ်ကျမိလေ၏။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လတ်ကလည်း အရင်လို ကိုယ့်
အပေါ် မနွေးထွေးတော့ဘဲ အချိန်ရှိတိုင်း ဖုန်းပြော၍သာ နေ
ဆဲသည်။

လတ် နေသည့် ဘန်ဂလိုနှင့် ထင်စော တည်းမ
သည် ဘန်ဂလိုက ဘေးချင်းယှဉ်ရက်မို့ ဝရန်တာသို့ထွက်ရန်
လိုက်တိုင်း သူ့အခန်း ဝရန်တာရှေ့က ကြိမ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်၍
ဖုန်းပြောနေသော လတ်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ဖုန်းပြောရင်း ထင်စောကို လှမ်းမြင်လျှင် လတ်
ထောင်ပြု၍ နှုတ်ဆက်ပြီးပြီ။ သူ့ဖုန်းသူ ဆက်ပြောနေသည်မှာ
မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ...။ ပျင်းလွန်းလှတာမို့ စကားပြောချင်လို့
အနားကပ်သွားလည်း ဖုန်းကိုချမပစ်ဘဲ ဆက်ပြောနေတာကို
ထင်စောသာ လက်လျှော့လှည့်ပြန်လာရသည်။

ထင်စောကလည်း စကားပြောဖော်လေးရရှိပြန်
လတ်အားမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။ လတ်ကလည်း
ဖုန်းတစ်လုံးကိုသာ အဖော်ပြုနေသည်။

ညနေခင်းလေးမှာ လတ်တစ်ယောက်တည်း ကမ်း
ခြေမှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို လှမ်းမြင်သောအခါ ထင်စော
စကားပြောခွင့်ရဖို့ ကမ်းခြေသို့ အပြေးအလွှား ဆင်းလာသည်။
သို့သော် ... လတ်အနားသို့ မရောက်မီ ခြေလေးငါးလှမ်း
အလိုမှာပဲ လတ်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကို ဆတ်ဆတ်
ဆွဲထုတ်ပြီး ဖုန်းပြောလိုက်တာမို့ လှည့်ပြန်လာရတာက အခါခါ

တစ်ညနေ ...

အန်ကယ်လ်ကျော်နှင့် တိုးတို့ ညီအစ်မတွေ ကမ်း
ပေါ်မှာ ဘောလုံးကန်နေချိန်မှာ ထင်စောက လတ် ဖုန်းထိုင်ပြော
နေသည့် ဒန်းလေးနားသို့ အသားကပ်သွားမိသည်။

အနားနီးလာတော့ လတ်၏ ဖုန်းပြောသံကို ပီပီ
သသ ကြားလာရသည်။

“ပြန်လာမှာပေါ့၊ သုတရဲ့ ...၊ အဟင်း ... မကြာတော့
ပါဘူး၊ သန်ဘက်ခါလောက်ဆို ပြန်မှာပါ၊ ဒက်ဒီက
နေချင်သေးလို့သာ နေနေရတာလေ၊ မက ပြန်ချင်နေ
ပြီ”

လတ်၏ စကားသံက ထင်စော နားထဲသို့ ခါးခါး
ရှူဝင်ရောက်လာသည်။ သုတနဲ့ လတ်က ဘယ်အခြေအနေ
ထိတောင် ရောက်နေပြီလဲ ...။ လတ် နေ့တိုင်း ဖုန်းတွေပြော
နေတာ သုတနဲ့လား ...။

ထင်စောသည် ချုံပြီးရှင်ကြည်နေသော လတ်အသံ
ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်မခံစားနိုင်တော့တာမို့ လတ် နားနားသို့
ကပ်သွားကာ ...

“ဟဲ့ ... လတ်”

“အမလေး ... ဟဲ့ ... ငါ့ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူတစ်ယောက်မှ ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

လတ်က ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ထင်စောက်ကို လှည့်

ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ လာနေသလဲ၊ ယူရတာလဲ၊ ဒါမှာ ဖုန်းနဲ့ နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“နင်ရော ... ဟိုနေ့တွေက ငါ စကားပြောချင်လို့ လာတာ စောင့်နေတာကို မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ”

“မြင်ရင်လည်း အားနာပါးနာ ဖုန်းလေးချပြီး ငါနဲ့ စကားပြောလိုက်ပါလား၊ နင် ငါ့ကို ပညာပြတာတွေ များနေပြီ”

“နင့်ဘာသာ ဟိုသုံးယောက်နဲ့ သွားပြောပါလား”

“အဲ့ဒီသုံးယောက်က ငါ့ကို ရှိတယ်လို့တောင် ထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့် ဒက်ဒီနားပဲ ကပ်နေတာ ...”

“နင်က ဒက်ဒီလောက်မှ အဖြစ်မရှိတာ ...”

“ငါအဖြစ်မရှိတာဆိုလို့ နင့်ဒက်ဒီလောက် ပိုက်ဆံမရနိုင်တာပဲ ရှိတယ်၊ ကျန်တာအားလုံး နင့်ဒက်ဒီထက်သာတယ်”

“ဒက်ဒီကားကို အလကား ကပ်စီးပြီး ဒက်ဒီထားတဲ့ ဟိုတယ်မှာလည်း အလကား နေနေသေး၊ ဒက်ဒီကိုလည်း မကောင်းပြောသေး၊ ကျေးဇူးကိုမသိတတ်ဘူး၊ သွား ... သွား ... နင်ပျင်းရင် ဈေးသည်တွေနဲ့ စကားသွားပြော၊ ငါ့နားမလာနဲ့ ... ငါ ဖုန်းဆက်ပြောရဦးမယ်”

လတ်က နှင်ထုတ်သော်လည်း ထင်စောက် မသွား

ဘဲ လတ် ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“လတ် ...”

“ဘာလဲ ...”

“ငါ နင့်ကို တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေးပေါ့ ...”

“နင်နဲ့ သုတနဲ့က အတည်ကြီးလား”

“ငါအရွယ်က အပြောင်အပြက်လုပ်ရမယ့် အရွယ်လား”

“နင့်ဒက်ဒီက သုတနဲ့ဆို သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒက်ဒီ ပြောတာတော့ သုတက ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပဲတဲ့”

“ယူဖို့အထိတော့ သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒက်ဒီက အရမ်း အနောက်တိုင်းဆန်တယ်၊ သမီးအိမ်

ထောင်ရေးကို သမီးဘာသာ ဆုံးဖြတ်တဲ့၊ ကောင်းရင်
လည်း သမီးပဲစရာ၊ မကောင်းရင်လည်း သမီးပဲ ခံရ
တဲ့”

“နင် သူ့ကို ချစ်လို့လား”

“နင်ပဲ ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ စိတ်ကို ပျော်စေရင် အချစ်
ဆို၊ ငါတော့ သုတနဲ့တွေ့ရင် ပျော်သားပဲ”

ထင်စောက ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်သွား
သည်။ ရင်ဝမှာ တစ်ခုခု တစ်ဆိုနေသလိုမျိုး လူက လေး
မောဟိုက် အသက်ရှူကျပ်နေသည်။ ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီလို
ခံစားနေရသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးမယ်ပဲ အဖြေမထွက်
ပါ။

“ထင်စော...”

“အင်ဟင်...”

ငေးတွေသွားသော ထင်စောက လတ် ခေါင်း
ကြားမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ လတ်က သူ့ဘက်
ခေါင်းလေးလှည့်လာကာ သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ သူ
မနေတတ်သလို ဖြစ်သွားမိကာ ...

“ဘာပြောမလို့လဲ ... ပြောလေ”

“ခက်ဒီပြန်ရင် ငါလိုက်သွားမှာ ...”

“ဟင် ...”

ထင်စော ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ လှိုက်ဟာသွားသည်။
လတ်က ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ငါတို့သားအဖမရှိတော့ နင်အတွက် အနှောင့်အယှက်
ကင်းပြီဆိုပြီး ပျော်သွားမှာပေါ့နော်...”

“ရွှေလတ် ... နင် အပြီးလိုက်သွားတော့မှာလား၊ ခဏ
တစ်ဖြုတ် အလည်သက်သက်လား”

“ခါတော့ သေချာပေါက် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ပျော်
သလောက်ပေါ့”

“ပျော်ရင် အပြီးနေတော့မှာလား”

“တစ်ခါတည်းတော့ နေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီပြန်လာ
ပြီး မင်္ဂလာလေး ဘာလေးဆောင်ပြီးမှ နှစ်ယောက်အတူ
ပြန်သွားပြီး နေချင်နေမှာပေါ့၊ ကဲ ... ငါ ပုန်းပြန်ဆက်
မယ် ပြောထားလို့ ဆက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

လတ်က ပညာသားပါပါလေး နှင်လိုက်တာမို့
ထင်စောက လတ်ဆားမှ ထလာခဲ့ရပါသည်။

လှိုင်းလုံးတွေ ပြေးပြေးရိုက်တာခံရသော ကမ်းစပ်

၂၄၆ ♦ ပုညခင်

လေးခမျာ နာမနာတော့ မသိ၊ လတ်ရဲ့ စကားလှိုင်းလုံးတွေ
ပုတ်ခတ်ခဲလိုက်ရသော သူ့နှလုံးသားကတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး
နာကျင်နေရပါသည်။

(၂၅)

ကျပ်စေ့ဝိုင်းဝိုင်းလေးသည် ထင်စော လက်ထဲမှ
လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားလိုက်၊ ထင်စော လက်ထဲသို့ ပြန်
ကျလာလိုက်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်နေသည်။

ပင်လယ်ဆီသို့ မျက်နှာမူ၍ ကမ်းခြေတွင် ရပ်တန့်
နေသော ထင်စောသည် ထိုကျပ်စေ့လေးကို မြှောက်ကစားနေ
ရင်း စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေခဲ့ရသည်။

လတ် သွားတော့မှာတဲ့ ...။ ဒီကျပ်စေ့လေးကို
ဆူးခဲတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းမကလေးက ထင်စောကို ခွဲသွားတော့
မှာတဲ့ ...။ ဒီတစ်နည်းနဲ့ခွဲပြီးရင် ယောက်ျားယူခြင်းဆိုတဲ့ နောက်
တစ်နည်းနဲ့ အပြီးခွဲသွားဦးမှာတဲ့ ...။

အဲဒီအတွေးကို တွေးမိတိုင်း ရင်ဝမှာ မီးစနဲ့ ထိုးခဲရသလို ပူလောင်စူးရှသွားရတတ်ပါသည်။

ဒီလောက်ထိ ခံစားရသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့သြသည်။

စိုးကို သူ့ရည်းစားနဲ့ အတူတွဲတွေ့တုန်းကတောင် ဒီလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မခံစားခဲ့ရ။ စိုးတို့သုံးယောက်လုံး သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အန်ကယ်လ်ကျော်နားပဲ ကပ်နေသည့် အဖြစ်ကို မနာလိုမရွံစိမ့်သလို ဖြစ်မိပေမယ့် ခုလောက်တော့ လေးလေးပင်ပင် မဖြစ်။

လတ်၏ ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံရတော့မှ ...

လတ်ရဲ့ စိမ်းကားပြတ်တောက်မှုကို ကြုံရတော့မှ

ခွဲခွာရတော့မည့် အဖြစ်ကို သိလိုက်ရတော့မှ ...

သူ ... မပျော်နိုင်တော့ကြောင်း သိလာရသည်။

‘ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး’ ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ ...။

ခုတော့ ဟိုသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်မှ မရတဲ့အပြင် ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းကိုပါ ဆုံးရတော့မည်။

ခုလောလောဆယ်မှာ ဟိုဝေးဝေး သဲသောင်ပြင်

ပေါ်မှာ ဆုန်းရည်သောက်နေကြတဲ့ တိုးတို့သုံးယောက်နဲ့ အန်ကယ်လ်ကျော်ထံမှာလည်း သူ့အာရုံတွေ ရှိမနေပါ။

သူ့အတွေးတွေက ငယ်ဘဝကို ဘက်ခံဂီယာထိုးပြီး ပြန်သွားနေကြသည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ လတ်နဲ့ ထင်စောတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ချစ်ခင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရွှေလတ်က ထင်စောအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆေးခဲ့သော နေ့လေးတစ်နေ့ကို မှတ်မိပါသေးသည်။

အဲဒီနေ့မှာ လတ်က ရွဲ့ရွဲ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ဗိုက်ကိုသူနှိပ်ရင်း ထင်စောရှေ့မှာ လာရပ်လျက် ထင်စော့ချသို့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင့် ... ယူ ...”

“ဘာလဲဟ ...”

လက်သီးဆုပ်လေးထဲမှာ ဘာပါမှန်းမသိတာမို့ ထင်စောက ချက်ချင်းမယူဘဲ ပြန်မေးရသည်။

“ဟဲ့ ... ယူလေ”

“ဘာမှန်းမှ မသိတာ”

“နင့်ဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ငါ့ မုန့်မစားဘဲ ပေးရတာ၊ ဒီမှာ ဆာလွန်းလို့ ဗိုက်တောင်အောင့်နေပြီ ...”

ထင်စောက လက်ဝါးဖြန့်ပေးလိုက်တော့ လတ်က သူ့လက်သီးဆုပ်လေးကို ထင်စော လက်ဖဝါးပေါ်သို့ ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

ထင်စောက လက်ဖဝါးပေါ်ကျလာသည့် ကျပ်စေ့လေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဟင် ... လက်ဆောင်ကလည်း”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“ပိုက်ဆံကြီး...”

“အဲ့ဒါ ရိုးရိုးပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ...”

“ဒါဆို ဘာပိုက်ဆံလဲ”

“ငါ အင်တံခံထားရတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ကဲ ... ငါ့ဘက်က လက်ဆောင်ပေးပြီးပြီပဲ၊ ဖွေးနေရှင်က ဘာမှမကျွေးတော့ဘူးလား”

“နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ နင့်ပြန်ဝယ်ကျွေးရမှာလား”

“ဟင်အင်း ... နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ကျွေး၊ ငါ့ပိုက်ဆံကို သိမ်းထား၊ အဲ့ဒါက လက်ဆောင်၊ သေတဲ့အထိ သိမ်းထား၊ ငါ့ကိုခင်ရင် သိမ်းထား”

အဲ့ဒီနေ့က ဝိုက်ဆာနေသော လတ်ကို မုန့်နှစ်ကွပ်

မိုးဝယ်ကျွေးလိုက်ရပြီး လတ်ရဲ့ တစ်ကျပ်စေ့လေးကိုတော့ သူ သိမ်းထားလိုက်ရသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပါပင်။

လတ်ကတော့ သူ့ ကျပ်စေ့လေးအကြောင်းကို သတိရသေးရဲ့လား မသိဘဲမယ့် ထိုကျပ်စေ့လေးက သူ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားသည့် အဆောင်တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထင်စောသည် ဒီနေ့ကျမှ ထိုကျပ်စေ့လေးကို ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ မြှောက်လိုက်ဖမ်းလိုက်လုပ်၍ ဆော့ကစားနေခဲ့မိသည်။

သူမြှောက်ပြီး ပြန်ဖမ်းနေသော ထိုကျပ်စေ့လေးသည် တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့လက်ကြားမှ လွတ်ထွက်ကာ သဲဆောင်ပြင်ပေါ် လိမ့်ထွက်သွားပါသည်။

“ဟာ ... ဟာ ...”

ထင်စောက လိမ့်သွားသော ကျပ်စေ့နောက်သို့ ခြေလိုက်လာသည်။ မိလုမိခင်မှာပင် ကမ်းခြေဆီ ပြေးတက်လာသော လှိုင်းရဲ့အစပ်နားသို့ ကျပ်စေ့လေးက ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

“ဟာ ... သွားပါပြီကွာ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ထင်စောသည် ကယောင်ချောက်ချား ရေရွတ်ရင်း ရေစပ်မှာ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရေစပ် သဲစိုခိုပေါ်

ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သဲပျော့ပျော့ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထိုးဖွရှာဖွေနေခိုက်မှာ လှိုင်းက ပြေးရိုက်လိုက်တာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲနစ်သွားသည်။ သို့သော်... ဂရုမစိုက်။ သဲပျော့ကို ခြေကုပ်ယူပြီး သဲထဲမှာ ကျပ်စေ့ကို အသည်းအသန် ရှာသည်။ လှိုင်းက ထင်စောမျက်နှာကို ပြေးရိုက်လိုက်တာမို့ ရှောင်တိမ်းရင်း ရေထဲသို့ မှောက်ရက်လဲပြိုကာ ချက်ချင်း ကုန်းမထနိုင်ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ရော ခြေနှစ်ဖက်ပါ ရေကို တပြန်းပြန် သက်ကန်ဝန်းဒိုင်းကဲ့နေသည်။ လူက ကျွဲရုန်းထလိုက်၊ လှိုင်းက ပြေးရိုက်သဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ ရေထဲ ပြန်လဲကျလိုက်ဖြင့် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေဆဲ...

“ဟာ... ရေနစ်နေတာ ထင်တယ်”

“ရေတိမ်နစ်တာဟ၊ ရေတိမ်နစ်တာ”

အနီးအနားက လူတွေက ထိုမြင်ကွင်းကို သတိပြု မိပြီး ပြေးလာနေသည်။ အန်ကယ်လ်ကျော်တို့ အုပ်စုကလည်း ထင်စောဖြစ်ပုံကို လှမ်းမြင်သွားကာ ...

“ဟယ် ... အဲဒါ ကိုစောမဟုတ်လား”

“ဟာ ... မောင်ထင်စော”

ဟု အော်ဟစ်၍ ပြေးလာကြသည်။ အန်ကယ်လ် ကျော်က ပြေးလာရင်း အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ထင်စော ... ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အန်ကယ်လ်လာ ပြီ”

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော လတ်သည် ခုချက်ချင်းပင် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ အော်ဟစ်ရယ်ပစ်ချင် လာသည်။ ထင်စော ရေတိမ်နစ်ရာသို့ သူရဲကောင်းကြီးသဖွယ် ကြူးဝါး၍ ပြေးသွားနေသော ဒက်ဒီကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ် ကိုထိန်း၍ ထင်စောရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထင်စော ကျပ်စေ့လေးကို ဆော့ကစားနေကတည်း တ-နောက်နားဆီကနေ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သော လတ်က ထင်စော ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေမလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နေခဲ့ရသည်။

လတ်လေးခဲတဲ့ ကျပ်စေ့လေးဟာ ခုချိန်ထိ ထင်စော ဆီမှာ ရှိနေဆဲပါလားဟု သိလိုက်ရသဖြင့်လည်း လတ်စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးခဲ့ရသည်။

ကျပ်စေ့လေး လိမ်းထွက်သွားတာကို ပျာပျာသလဲ လိုက်ကောက်ရှာဖွေနေပုံကိုကြည့်ရင်း လတ် မျက်ရည်ဝဲရသည်။

ထင်စောရေ...

ခုလိုကျတော့လည်း နင့်စိတ်က ငါ့အပေါ် လေး နက်သားပါလား။

ငါပေးခဲ့တဲ့ ကျပ်စေ့လေး တစ်ဆူကိုတောင် နှိပ်လောက်တန်ဖိုးထားနေရင် ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ နှစ်သက်ထားမှုဆိုတာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါလား ...။ ဒါပေမယ့် နှစ်သက်စဉ်ကို နှစ်ကိုယ်တိုင် မသိတာက ခက်လှတယ်။

“မောင်ထင်စောရေ... အန်ကယ်လ် လာပြီဟေ့...”
“ဗွမ်း...”

လတ် ကြည့်နေဆဲမှာ ဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်ထားသော ဒက်ဒီက ရေတိမ်ထဲသို့ ဗွမ်းခနဲ ဝမ်းလျှားထိုးချလိုက်ပြီး ထင်စောကို ကျော့ဘက်မှ ဖက်ပွေ့ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပျော်တယ်လွန်းသော ဒက်ဒီကိုကြည့်ရင်း လတ် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

ဒက်ဒီ ကူညီခဲ့လိုသော လတ် ထင်စောကို ပညာတွေပေးရင်း ထင်စောရင်ထဲမှာ ငုပ်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာတို့ တူးဖော်ခွင့်ရခဲ့တာ ...။

လတ်နှင့် ဒက်ဒီက သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းငြိသူတွေလည်း ဖြစ်သည်။ လတ်က ထင်စောအကြောင်းအရာအားလုံး ဒက်ဒီကို ပြောပြမိတော့ ဒက်ဒီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။ လတ် စကားဆုံးတော့မှ လက်ဖျောင်းတစ်ချက်တီးလိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဒက်ဒီ...”

“ပညာပေးရမှာပေါ့ ...။ အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းရေရေရာရာမသိတဲ့ ပျော်ရွှင်တာကို အချစ်လို့ ထင်နေတဲ့ ဒက်ဒီကို အချစ်ကြောင့် ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ခံစားရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ...။ ဒီကောင်ရင်ထဲမှာ ငုပ်နေတဲ့ တစ်ခုခုကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ လိုတယ်လေ”

ဒက်ဒီက လတ်ကို အလုံးစုံ နားလည်နိုင်သူဖြစ်သည်။ လတ်ရင်ထဲက ထင်စောအပေါ်ထားသည့် သံသယာဇဉ်ကို နားလည်ခဲ့သည်။ ထင်စောရဲ့ စိတ်ရင်းကိုလည်း ယောက်ျားချင်းမို့ မှန်းဆနိုင်ခဲ့သည်။

ဒက်ဒီက ပျော်တတ်သူမို့ တိုးတို့ ညီအစ်မတစ်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး အဖွဲ့ကျခင်မင်ကြရင်း ထင်စောစိတ်မှာ မနာလိုခံခက်ဖြစ်အောင် ပညာတွေပြခဲ့သည်။ ညညဆို လတ်တို့သားအဖတွေ ထင်စောအကြောင်းကို ပြန်ပြန်ပြောရင်း ရယ်မောကြရသည်။

လတ်တို့ ဇာတ်လမ်းအတွက် အားဖြည့်ပေးခဲ့သူက သုတပင် ...။ တကယ်တော့ သုတနဲ့ လတ်ဟာ ဘာမှမဟုတ်။ သုတဆိုတာ လတ် မျက်စိထဲမှာတော့ ကလေးလေးပင်။ သုတ

မှာ ရွယ်တုတန်းတု ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုရည်းစားလေးကလည်း လတ်ကို ခင်မင်ပါသည်။

ကုန်တိုက်မှာ လတ်နှင့် သုတတို့ အတူသွားပြီး သုတအတွက် ဦးထုပ်လေးကို လတ်ရွေးဝယ်ပေးခဲ့တာကလည်း လတ်ရဲ့ လုပ်ဇာတ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထင်စော မိမိစိုးကို လာကြိုတတ်မှန်းသိလို့ မိမိစိုး၏ သင်တန်းနားမှာ သုတနှင့်အတူ သွားစောင့်နေခဲ့ကြရသည်။ ထင်စော ကုန်တိုက်ထဲဝင်သွားတာတွေမှ လတ်လည်း သုတနှင့်အတူ လိုက်ဝင်လာခဲ့ကြတာပင်။

သုတက ခေတ်လူငယ်လေးမို့ လတ်တောင်းသဒ္ဒါ အကူအညီကို ပေးခဲ့သည်။ သူ့ရည်းစားလေးကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုခဲ့တာမို့ လတ်နဲ့ သုတဟာ ထင်စောရှေ့မှာ တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသည်။

ခုချိန်မှာတော့ ထင်စောရဲ့ စိတ်အာရုံတွေဟာ နီတို့ သုံးယောက်ထဲမှ ဖယ်ခွာလျက် လတ်ဆီမှာသာ တင်ငင် ဖြစ်နေရမှန်း လတ် သိခဲ့သည်။ လတ် ဒက်ဒီနောက် လိုက်သွားမည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က ပျက်ယွင်းညှိုးမှိုင်းသွားသော ထင်စောမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း လတ် ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

နင့်စိတ်အမှန်ကို နင့်ဘာသာ ပြန်မြင်နိုင်ဖို့ ငါနင့်နဲ့ ခဏတော့ ခွဲရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ ထင်စောရယ်...။ ငါ

ဒက်ဒီနဲ့ လိုက်သွားခဲ့ရင် အလွမ်းဆိုတာကို နင် ခံစားလာရလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်မိလို့ပါ...။

လတ်သည် ထင်စောရှိရာ ကမ်းခြေသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာသည်။

ရေပိသံပြင်မှာ ကပ်မြှုပ်နေသော ကျပ်စေ့ကလေးတို့ လှိုင်းက သယ်ဆောင်လျက် ကမ်းခြေပေါ်သို့ တင်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ထိုကျပ်စေ့လေးသည် လတ်ရဲ့ခြေဦးဖျား သဲသောင်ပြင်မှာ တင်ကျန်ရစ်လေသည်။

လတ်က ထိုကျပ်စေ့လေးကို ငဲ့ကောက်လိုက်ပြီး ထင်စောရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အနောက်သန်လှသော ဒက်ဒီက ရေမနစ်ခဲ့သော ထင်စောကို ရေနစ်သယောင် ဟန်ဆောင်လျက် သူ့ပခုံးပေါ်မှာ အောက်ခံထမ်းတင်ပြီး ရေတွေအန်ထွက်အောင် ကမ်းခြေမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးနေသည်။ ထင်စောကလည်း ဒက်ဒီပခုံးပေါ်မှ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်လျက် သူ့ကိုလွှတ်ပေးဖို့ တြိုးကြိုးဆော်နေသည်။

“အန်ကယ်လ်... လွှတ်ပါတော့... ချပါတော့၊ ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်လို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းဗိုက်ထဲက ရေတွေ အန်ကျအောင် လုပ်နေတာကို”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ အန်စရာ ရေမရှိဘူး
အန်ကယ်လ်ကျော်၊ ကျွန်တော် ရေနစ်တာလည်း မဟုတ်
ဘူး၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ပျောက်လို့ရှာနေတာ ...”

“ဟုတ်လား၊ စောစောက ပြောရောပေါ့ကွာ၊ အမလေး
မောလိုက်တာ ...”

“ဘုတ် ...”

“အမလေးဗျ ...”

လတ်၊ ဒက်ဒီက ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်
ပြီး ထင်စောခန္ဓာကိုယ်ကို သံပြင်ပေါ် လှိမ့်ချပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်မှာ ပေနေသည့် သံတွေကို လက်ဖေး
ချင်း ရိုက်ခါချလျက် ...

“အမောပြေ အုန်းရည်လေး သွားသောက်ဦးမှ”

ဟု ခပ်အေးအေးပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာနဲ့
တိုးတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်လုံး ဒက်ဒီနောက်သို့ တန်းခနဲ
လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

လတ်သည် သံပြင်ပေါ်မှာ တကျွတ်ကျွတ် ရေခွက်
ရင်း ကျုံးရုန်းထနေသော ထင်စောရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ရင်း

“ထင်စော ... နင် ခုနဲ့ ဘာပျောက်လို့ ရှာနေတာလဲ”

“ဘာမှမပျောက်ဘူး”

“နင် တစ်ခုခုကို အသည်းအသန် ရှာနေတာ ငါမြင်လိုက်
ပါတယ်”

“ငါ့ဘာသာ ဘာရှာရှာ နင့်အပူမပါပါဘူး”

ထင်စောက ပြောပြောဆိုဆို သူ့နားပတ်ပတ်လည်
က သံတွေထဲသို့ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းစမ်းလိုက်ပြန်သည်။

လတ်က ကျပ်စေ့ကလေးကို ထောင်ပြလိုက်ရင်း

“နင် ရှာနေတာ ဒါလား ...”

“ဟင် ... နင့်ဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ထင်စောက ခပ်မြန်မြန် ထရပ်လိုက်ပြီး လတ်၏
သက်ထဲက ကျပ်စေ့ကို လှမ်းလှယူသော်လည်း လတ်က လက်
ကို နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ ဖွက်လိုက်သဖြင့် သူ ဖမ်းလို့မမီ။

“ဒါ ... ငါပေးထားတဲ့ ကျပ်စေ့လား ထင်စော”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာ အကြွေတွေရှားပါးလို့ သိမ်း
ထားတဲ့ ကျပ်စေ့၊ နင့်ကျပ်စေ့ကို ဘယ်လွှင့်ပစ်မိမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူး”

ဪ ... ဝန်မခံဘူးပေါ့ ... ။

“ငါ့ပစ္စည်း ပြန်ပေးတော့လေ၊ ရွှေလတ်”

“ငါကောက်ရတာ ငါယူလိုက်တော့မယ်”

၂၆၀ ♦ ပုညခင်

“မပေးပါဘူး...၊ ပြန်ပေးစမ်းပါ”

“ကျုပ်စေ့လေး တစ်စေ့ကိုများ တွန့်တိုနေလိုက်တာ၊ ငါ ပြန်ဝယ်မယ် ရောင်းမလား... တစ်သောင်း ပေးမယ်”

“မရောင်းဘူး”

“ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူးလား”

“မရောင်းပါဘူးဆိုမှဟာ၊ ပေးစမ်းပါ”

“ကဲ ... ရော့ ... ရော့ ...”

လတ်က ကျပ်စေ့လေး လှမ်းပေးတော့ ထင်စား
က ဆတ်ခနဲ လုယူပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

လတ်က ထင်စားကျောပြင်ကို ပြုံးပြုံးလေး
ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

(၂၆)

လေဆိပ် အဆောက်အဦထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော
ထင်စား၏ ခြေလှမ်းတို့သည် မသိမသာ တုန်ရင်နေကြ၏။

ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သဖြင့် ရင်တလုပ်
လုပ်တုန်ကာ ခေါင်းထဲမှာ မူးရီနေ၏။

ညက ဘာလို့ အိပ်မပျော်မှန်းလည်း မသိ။

ဘာလို့ ခြေလှမ်းတွေ တုန်နေမှန်းလည်း မသိ။

“ထင်စား... ငါသွားတော့မယ်နော်...”

နှုတ်ဆက်နေသည့် ရွှေလတ်ကို ဘာကြောင့် စကား
မပြန်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိမှန်းလည်း မသိ။

“ထင်စား... နင်သိမ်းထားတဲ့ ကျပ်စေ့လေး ငါ့အတွက်
အမှတ်တရ ပေးလိုက်မလား”

၂၆၂ ♦ ပုညခင်

“မပေးနိုင်ဘူး”

ဘာကြောင့် လေသံမာမာဖြင့် ငြင်းမိမှန်းလည်း
မသိ။

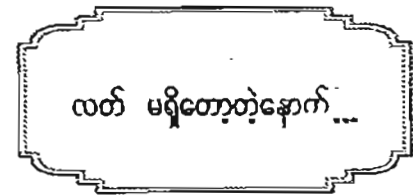
“မပေးနိုင်လည်း ရပါတယ်၊ ငါသွားတော့မယ်...”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့် လတ်နောက်သို့ ဘာ
ကြောင့် ပြေးလိုက်ချင်မိသလဲ မသိ...။

လတ်ကို တင်ဆောင်သွားသည့် လေယာဉ်ကြီး
ကောင်းကင်ပေါ် ဝဲပျံသွားတော့မှ...

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက အသည်းနှလုံး တစ်စုံလုံးကို
လတ် နှုတ်ယူသွားသဖြင့် ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြင့်
ကျန်ခဲ့ရမှန်း သိလိုက်သည်။

ခုမှ ရင်ထဲမှာ ဟာလိုက်တာလေ...။

လတ် မရှိတော့တဲ့နောက်...

(၂၇)

“ဟဲလို...”

“ကိုစောလား... မိုးပါ၊ မိုး... ကိုစောဆီက အကူအညီ
တစ်ခုလောက် တောင်းစရာရှိလို့...”

“ဆောရီး မိုး၊ ကိုယ် အခု တကယ်မအားသေးလို့”

“ဝှမ်း...” (ဖုန်းချသံ)

“ဟဲလို...”

“ကိုစောရေ... ဖိုး ဖိုးကုတ် ခဏပြန်မလို့၊ ကားဂိတ်ကို
လိုက်ပို့ပေးပါဦး...”

၂၆၆ ♦ ပုညခင်

“တက္ကဆီ၊ ငှားသွားလိုက်နော် ... ခိုး၊ ကိုယ့်ကားပျက်နေ
လို့...”

“ဝှပ်...”

“ဟဲ့လို့...”

“အစ်ကို ... တိုးပါ အစ်ကိုရဲ့၊ တိုး ဒီနေ့စတိတ်ရိုးသွား
ချင်တယ်ကွာ၊ အစ်ကို လိုက်ပို့...”

“ကိုယ် ဒီည မာမိုကို တရားပွဲ လိုက်ပို့ပေးရမှာမို့လို့
ဆောရီးပါကွာ၊ ဒါပဲနော် ... တိုး...”

“ဝှပ်...”

(၂၈)

သို့...

မတော်ရသေးတဲ့ အန်တီချွေးမလေး လတ်ရေ...

အန်တီ ချစ်ခင်သတိရစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်
ကွယ်။

အန်တီက အင်တာနက်တွေ ဘာတွေ မသုံးတတ်
တော့ စာပဲရေးရတော့တာလေ! ... ။

သမီးကိုလေ ... သမီးသွားပြီးကတည်းက အန်တီ
တို့ အိမ်မှာ ကြုံရတဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုအကြောင်း
ပြောပြချင်တယ်။

သမီးသွားပြီး မကြာခင်မှာ အန်တီသားက သူ့ရဲ့
ရှည်ဖတ်ဖတ် ဆံပင်ကို ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အမြဲတမ်း

ကိုရီးယားမင်းသားစတိုင်လ် ဆံပင်ရှည်အုပ်အုပ်လေး ဖပ်
လပ်ဖပ်လပ် လွင့်လွပ်ပြီးနေခဲ့တဲ့ သူက ခုတော့ ဆံပင်
တိုတို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ လူကြီးလူကောင်းပုံ ပေါက်လာ
တယ်။

သူဝတ်နေကျ တီရှပ်အဖွဲ့ကြီးတွေ၊ ဘောင်းဘီရှပ်
ကြီးတွေ၊ ဖန်စီပစ္စည်းတွေကို လုံးဝမဝတ်တော့ဘဲ စတိုင်လ်
ဘောင်းဘီနဲ့ ရှပ်လက်ရှည်လေး ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီသား
က ခုတော့ အန်တီမျက်စိထဲမှာ သိပ်ကို ချောမောရည်မွန်
တာပဲကွယ်...။

နောက်... အထူးဆန်းဆုံးတစ်ခုကတော့ ဟိုဘက်
ခြံက ကောင်မလေးတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေတော့တာပဲ။

ကောင်မလေးတွေကတော့ သူနဲ့ အရင်လို အဆော
တဝင်နေဖို့ ကြိုးစားကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီ
သားက ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်ဆံတယ်။ အန်တီဖြင့်
အန်တီသားရဲ့ လူကြီးလူကောင်း ဆန်တဲ့ ပုံစံလေးကို
သဘောကျလိုက်တာ။

ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုကတော့
သူ အရင်လို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိတော့တာပဲ...။

သူ့မျက်နှာက အမြဲတမ်း မှုန်တည်တည်နဲ့။ အားရင်
လတ်တိုခြောက်ကူးသွားပြီး သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက
လတ်နဲ့အတူထိုင်ခဲ့တဲ့ ဒါန်းလေးပေါ်မှာ သွားသွားထိုင်
နေတတ်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ချောလင့်နေ
သလိုပါပဲ...။

နောက် ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကျပ်စေ့လေး
တစ်စေ့ကို ၁၈၈၁၈၈ ထုတ်ဆော့နေတတ်တာပဲ။ အဲဒါ
ဘာကျပ်စေ့မှန်းတော့ အန်တီလည်း မသိပါဘူးကွယ်။
သူ တသသနဲ့ သတိတရရှိလွန်းတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ လတ်
ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းများလားလို့ ထင်မိတယ်။

တကယ်တော့ လူ့စိတ်ဆိုတာ အင်မတန် ဆန်း
ကြယ်လှပါတယ် လတ်ရယ်...။

ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ရင်းနှီးမှု သံယောဇဉ်က
ကြီးလွန်းတော့လည်း သံယောဇဉ်ရဲ့ ဟိုးအတွင်းဘက်
တစ်နေရာမှာ အလိုလို ပေါက်ဖွားဖြစ်တည်နေတဲ့ အချစ်
ဆိုတာကို သတိမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရတယ်။ အချစ်ရဲ့
အပြင်ဘက်မှာ ထူထဲခိုင်မြဲလွန်းတဲ့ သံယောဇဉ် အကာ
အရံ တံတိုင်းကြီးက အုပ်အုပ်ထားခဲ့တာကိုး...။ အန်တီ
နားလည်သလောက်လေး ပြောပြတာနော်။ အန်တီက

၂၇၀ ♦ ပုညခင်

ကဗျာဆန်လိုက်တာ စာရေးဆရာမလုပ်ပါလားလို့ မဖြေကြေး...။

လတ်ကတော့ အိမ်ကကောင်လောက် မဒုတဲသူဆိုတော့ လတ်ရဲ့ ခံစားချက်ကို လတ်ဘာသာ နားလည်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါကွယ်...။

အန်တီစာကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် သမီး အန်တီတို့ ဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖျော်လင့်ပါတယ်...။

အန်တီ ဖျော်နေမယ်...

သားလည်း ဖျော်နေလိမ့်မယ်လို့ အန်တီ သေချာပေါက် ပြောရဲပါတယ်...။

သမီးကို ချွေးမလေးလိုချစ်တဲ့...
အန်တီမေစီ

(၂၉)

မိုးတွေရွာသောတစ်နေ့တွင် ထင်စောသည် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာလေးမှာ ဖြေလျော့မှီထိုင်နေရင်း လက်တစ်ဖက်က ကျပ်စေ့ကလေးကို ကိုင်ကာ ဝရန်တာကြမ်းပြင် ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ခေါင်းပန်းလှန်ဆော့နေပါသည်။

တဖွဲဖွဲ ကျနေသော မိုးရေစက်များက ဝရန်တာဘက်သို့ ဖွာလွင့်လာကြသော်လည်း ထင်စောက အရေးမလုပ်ဘဲ ကျပ်စေ့လေးကိုသာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လှည့်လိုက်၊ လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပလတ်စတစ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်လေးတစ်ထုပ်က သူ့နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

ထင်စောက ဟိုဟိုဒီဒီ မော့ကြည့်မိတော့ ဟိုဘက်
တိုက်အမြင့် ဝရန်တာမှာ ရပ်၍ သူ့ကို စီးမိုးကြည့်နေသော
တိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တိုးက လက်ဟန်တွေ ဂွမ်ယှက်ခတ်
အောင် ပြနေတာမို့ သူက ပလတ်စတစ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကာ အတွင်း
က စာရွက်လိပ်လေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

အစ်ကို...

တိုးကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါနော်...။

တစ်ခါလေးပဲ ကူညီပါ။ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

တိုး ဒီည တိုးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စတင်
ရှိုး သွားကြည့်ဖို့ ချိန်းထားတာ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထား
တဲ့ နေရာကို တိုးတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ အစ်ကို
လိုက်ပို့ပေးပါနော်။

တိုး ဒီည ဝ နာရီမှာ တိုးတို့ခြံရှေ့က စောင့်နေ
မယ်။ အစ်ကို လာမခေါ်မချင်း မသွားဘဲ စောင့်နေမယ်။

ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ် အကူအညီတောင်းခြင်းပဲ
အစ်ကို။ နောက်ဆို အစ်ကို့ဆီမှာ လုံးဝ အကူအညီ
မတောင်းတော့ပါဘူး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပေးချင်ပါတယ်...။

ခင်တဲ့...

တိုး။

ထင်စောသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။ ဟို
ဘက် ဝရန်တာသို့ မော့ကြည့်မိတော့ တိုးကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ကိုယ်နဲ့ အရွယ်မတူတဲ့ ချာတီတ်မလေးတွေနဲ့
ကင်းကင်းရှင်းရှင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ပါမှ သူတို့က
လာလာပတ်သက်နေတော့ စိတ်ရှုပ်ရသည်။

ကိုယ် မလာမချင်း ယေတေစောင့်နေမှာမျိုးတော့
မဖြစ်ချင်...။

အရင်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့တာလေးကို ငဲ့ညှာသော
အားဖြင့် ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအဖြစ် ကူညီလိုက်ရရင် ကောင်း
ခလား...။

(၃၀)

ညသည် မိုးဖွဲ့အောက်မှာ စောစီးစွာ တိတ်ဆိတ်နေသလိုပင်။

ထင်စောတို့ လမ်းက လူသွား လူလာနည်းသော ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ စ နာရီဆို လူသူမရှိသလောက်ပင် ...

ထင်စောက ကိုယ့်ကားလေးကို ခြံထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာသည်။

ဒက်ဒီနှင့် မာမိက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ သွားနေတာ အိမ်မှာ ထင်စောကို ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ စသဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းသူ မရှိပါ။

ထင်စောက ကားကို တိုးတို့ခြံရှေ့သို့ ကွေ့

မောင်းလာခဲ့တော့ ခြံရှေ့မှာ လက်ဆွဲအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို တိုင်၍ ရပ်နေသော တိုးကို ကားမီးရောင်အောက်မှာ လှမ်းမြင်ရသည်။

တိုးဘေးမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲအိတ် အသေးနှစ်လုံး ချထားတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထင်စောက တိုးနားမှာ ကားရပ်လျက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း ...

“တိုး ... စတိတ်ရှိုး ကြည့်မလို့ဆို၊ ဒီအထုပ်အပိုးအများကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“ဟို ... အဲဒါက အဝတ်အစားအဟောင်းတွေပါ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ ရပ်ကွက်နားက ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်တွေအတွက် ဝေပေးမလို့ပါ ...”

“ယုတ္တိမရှိဘူး တိုး ... အဲဒီလို ပေးချင်ရင် နေ့ဘက်မှာ သွားပေးပါလား၊ ညဘက်ကြီး စတိတ်ရှိုးကြည့်ဖို့သွားရင်းနဲ့မှ ပေးစရာလိုလိုလား ...”

“အဟင်း ... ကြုံ ... ကြုံလို့ပါ”

ထင်စောက တိုးကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာကာ

၂၇၆ ♦ ပုညခင်

တိုးထားနားက အိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲယူစေဖွင့်ပြီး အတွင်းက အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှ မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်မှိုနှိမှိုနှိ အောက်မှာ အင်္ကျီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ တိုးဝတ်တာတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဂါဝန်အသစ်ကလေးက လည်ပင်းတစ်ဝိုက်မှာ စိထားသော ကျောက်ပွင့်လေးတွေကြောင့် မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထင်စောက် ဂါဝန်ကို အိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး...

“တိုး... နင် မညာစမ်းနဲ့၊ နင်ယူလာတာ နင်ဝတ်နေတဲ့ အင်္ကျီအသစ်တွေ မဟုတ်လား၊ မြတ်စွာဘုရား... မဟုတ်မှလွဲရော ဧကန္တ ညည်းက ခိုးရာလိုက်မလိုများလား”

ထင်စောက် ချက်ချင်း ခေါင်းနားပန်းတွေကြီးလာကာ အလန့်တကြား မေးလိုက်မိသည်။

တိုးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ တိုးချစ်သူနောက် လိုက်မလိုဘဲ အိမ်မှာလည်း တိုးချစ်တဲ့သူနဲ့ လိုက်သွားပြီလို့ စာရေးထားခဲ့တယ်၊ တိုးကို တိုးချစ်သူဆီ လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

အချစ်ထဲကူးခြင်း... ♦ ၂၇၇

အစ်ကို...၊ တိုး ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ လမ်းထိပ်ထိထွက်ပြီး ကားငှားဖို့ မလွယ်လို့ပါ”

ထင်စောက်သည် တိုးက သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်မည့် ကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ မခံစားရသော်လည်း ကိုယ့်ကို ကြံရာပါ လှည့်ခိုင်းသည့်အတွက် ဒေါသလည်းထွက်၊ ဒီအရွယ်ကလေး နှင့် ဒီလိုစိတ်ကူးရဲသော တိုးကို နှမချင်းလည်း စာနာမိကာ...

“နင့်ဘာသာ ခိုးရာလိုက်မယ့် ကိစ္စထဲမှာ ငါ့ကို ကန့်လန့် ဝင်ပါခိုင်းစရာလား၊ ငါ့ကို ဓားစာခံလုပ်စရာလား၊ နင် ဒီလိုလုပ်ဖို့ ငါက လိုက်ပို့ရမယ်ပေါ့၊ နင်ဒုက္ခရောက်ရင် ငါက တရားခံလုံးလုံး ဖြစ်ရဦးမယ်ပေါ့...၊ နင့်အသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ရည်းစားထားချင်ထားဦးပေါ့၊ အလျင်စလို အိမ်ထောင်ပြုစရာလိုလို့လား...၊ သွားအိမ်ထဲ ချပြန်ဝင်...”

“ဟင်အင်း... တိုး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အစ်ကို လိုက်မပို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သွားတော့မယ်”

“မသွားရဘူး၊ နင် ဒီလိုလုပ်သွားရင် မိုးကုတ်က နင့်မိဘတွေက နင်တို့ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဒေါ်နန်းကိုပဲ အပြစ်တင်ကြမှာ၊ နင်လည်း ဒုက္ခရောက်၊ ဒေါ်နန်းလည်း...”

ဒုက္ခရောက်မှာ၊ နင့်အိမ်ကလူတွေ မသိခင် မြန်မြန်ပြန်
ဝင်တော့ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မဝင်ဘူး”

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့၊ လာစမ်းပါ”

“အို ... လွတ် ... လွတ် ... တိုး ဘာသာ သွားမယ်”

ထင်စောက တိုးလက်ကိုဆွဲကာ ခြံထဲပြန်ဝင်ဖို့
ခေါ်လိုက်တော့ တိုးက ဇွတ်ပြန်ရုန်းသည်။ ထင်စောက ထပ်
ဆွဲခေါ်၊ တိုးက မရမက ပြန်ရုန်း၊ ခြံမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်စပြုချိန်မှာ ...

ကားမီးရောင်က ထင်စောတို့ နှစ်ယောက်ပေါ်သို့
စူးရှစွာ ဖြာလင်းလာတာမျိုး နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်လျက်
မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားသော ကားဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိကြ
သည်။

ကားရှေ့ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

အသေအချာကြည့်တော့ အဲဒီကားဟာ မာမိုကား။
ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက မာမိ ဒေါ်ဒေါ်ကျော် ...။

ကားမီးရောင်အောက်မှာ တိုးရဲ့ လက်ကိုဆွဲ၍
ပူးပူးကပ်ကပ်ရပ်မိနေသူက မာမိုသား ကျော်ထင်စော ...။

“ထင်စော ... နင် ဒါဘာလုပ်နေတာလဲဟင် ...”

မာမိက ထင်စောတို့ထံသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်
လာပြီး ထင်စောလက်ကို ဆောင့်ဆွဲလှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

တိုးအချိန်မှာပဲ တိုးတို့ခြံတံခါး ပွင့်သွားကာ ခြံတွင်း
မှ ဒေါ်နန်းတို့လူတစ်စု ထွက်လာကြလျက် ဆူဆူညူညူ ရုတ်ရုတ်
သံသံ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့များလဲလို့၊ မောင်ထင်စောနဲ့ပါလား၊
စာထဲမှာ ချစ်သူနဲ့လိုက်သွားမယ်ဆိုလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ
တိုးလေးရယ်၊ မောင်ထင်စောနဲ့ဆိုရင် ခိုးရာလိုက်စရာ
မလိုပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး တစ်နေ့ကျ
ပေးစားလိုက်မှာပေါ့၊ ဪ ... ခုခေတ်ကလေးတွေများ
စတန်ထွင် အတင်ရဲလိုက်ကြတာ၊ အဲဒါသာကြည့်တော့
မဆီစီရေ ...”

ဒေါ်နန်းက စိတ်အေးလက်အေး ပြောလိုက်သော်
လည်း မာမိက တုန်လှုပ်သွားပုံဖြင့် ...

“သား ... နင် ဒါဘာသဘောလဲ၊ နင် ဘယ်တုန်းက
သူနဲ့ကြိုက်နေလို့လဲ၊ သူတို့ပြောတာ အမှန်ပဲလား၊ ပြော
စမ်း ... ငါ့ကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟဲ့ ...”

၂၈၀ ♦ ပုညသင်

ဒေါ်ဒေါ်က ထင်စောရဲ့ လက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်
၍ ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လှုပ်ရင်း ဒေါသတကြီး မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်လေသည်။

(၃၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

“တူမကြီး ရှေ့မှာ ကားနှစ်စီးက လမ်းကိုပိတ်ရပ်နေ
တယ်ကွယ့်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး၊ လူတွေ
လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့...”

“ဒါဆိုလည်း ဒီနားမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့ ဦးလေး...”

လတ်က ရှေ့ကမြင်ကွင်းကို အာရုံသိပ်မစိုက်မီ
သဘာဝ လတ်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ကားပေါ်မှ ဂရုတစိုက်
ချလိုက်ပြီး တွန်းယူသွားရန် လက်ကိုင်တံကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ
သည်။

“ဟဲ့... ဖြေလေ ထင်စော၊ ငါမေးတာဖြေလေ”

ဟင်... အန်တီဒေါ် အသံများလား။

လတ်သည် လူအုပ်ကြားမှ စူးရှစွာထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိရာ...

ကားမီးရောင်အောက် လူအုပ်အလယ်မှာ ရပ်တဲနေသော ထင်စော၊ တိုးနှင့် အန်တီမေစိုကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရလေသည်။

လတ်သည် အမှောင်ထဲမှာရပ်လျက် ထိုမြင်ကွင်းကို အံ့သြစွာစိုက်ကြည့်နေမိဆဲမှာ ထင်စောရဲ့ အသံက ပီသထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ တိုးက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ စတိတ်နို့ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားလို့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလို့ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်လာတာ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကူညီပေးဖို့ တောင်းပန်လို့ ဒီတစ်ကြိမ်ပြီးရင် နားအေးပြီဆိုပြီး မကူညီချင်ဘဲ ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာ...”

“ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်မှ အထုပ်အပိုးတွေတွေပြီး သူ့ချစ်သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်မယ့် တိုးရဲ့အကြံကို သိရတာ၊ တိုးထံ ဒီလိုမလုပ်ဖို့ နားချပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ခေါ်နေတုန်း မာမီတို့ ရောက်လာတာ...”

“ကျွန်တော်မှ တိုးကိုမချစ်ဘဲ ဘာလို့ခိုးပြေးရတာလဲ...”

လဲ...၊ ကျွန်တော် ချစ်တာ လတ် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ လတ်ကိုပဲ ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ လတ်ကိုပဲ ကျွန်တော် စောင့်မယ်၊ လတ်ကိုပဲ ကျွန်တော် လွမ်းတယ်၊ လတ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်၊ လတ်ကိုပဲ မာမီ ချွေးမတော်ရမယ်”

လတ်သည် အသက်ငင်သလို အဆက်မပြတ်ပြောနေသော ထင်စောကို ကြည့်၍ ရယ်လိုက်မိရင်း ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့ကာ...

“ဟဲ့... ထင်စုတ်”

“ဟင်... လတ်”

“ဟယ်... သမီး”

“ထင်စုတ်... နင် ခုထိရွပ်တုန်းလား”

“လတ်... လတ်ရယ်...”

“ဟဲ့... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွတ်... လွတ်”

လတ်က ကားမီးရောင်အောက်သို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း မချို့မချည် အပြုံးကလေးဖြင့် မေးလိုက်ချိန်မှာ...

ထင်စောက လတ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းပြီး လတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ပွေ့ထားလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့...လွတ်နေ...ထင်စုတ်၊ ငါ အသက်ရှူကျပ်တယ်
ဟဲ့၊ ဖယ်စမ်းပါ...”

လတ်က ရုန်းသော်လည်း ထင်စောက နှုတ်ဆိတ်
ဆိုနင့်လျက်ပင် လတ်ကို မလွတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားလေရာ
အန်တီဆီသည် ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ‘ဒါမှင်၊ သား’ ဟု ကျိတ်နှံ့
ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထင်စောတို့အနီးမှ အသားကလေး ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

တိုးတိုးအုပ်စုကလည်း တိုးရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကို
ဝိုင်းဝန်းသယ်မလျက် ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး သံတံခါးကို
ကျိမ်းခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ လတ်က မရုန်း
တော့ဘဲ ထင်စောရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိပါသည်။

ထင်စောက အတန်ကြာတော့မှ လတ်ရဲ့ မျက်နှာ
လေးကို သူ့ရင်ခွင်မှ မခွာချင် ခွာချင် ခွာလိုက်ရင်း...

“ရွှေလတ်...ခုနု ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ငါ မာမိုကို ပြောတဲ့ စကားတွေလေ...”

“မကြားမိပါဘူး”

“နင် မညာနဲ့...”

“မညာပါဘူး၊ မကြားလို့ မကြားကြောင်း ပြောတာ”

“ဒါဆို ငါ ထပ်ပြောရမလား...”

“တော်ပြီ...မပြောနဲ့တော့...”

“ဘာလို့လဲ...”

“နင်မပြောလည်း သိပြီးသား”

“ဘာကိုသိတာလဲ...”

“နင်သိပ်ရှုပ်တဲ့ အကြောင်းလေ...”

“ရွှေလတ်ကလည်းကွာ...အဲလို မပြောပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို

တစ်ချိန်လုံး လွမ်းနေတာ...”

“ဟုတ်လား...ငါတော့ မလွမ်းပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ပြန်လာသေးလဲ...”

“နင့်ဆီက ဝယ်ချင်တာ တစ်ခုရှိလို့...”

“ဘာလဲ...ကျုပ်စေ့ကိုလား”

“ဟုတ်ပါ...”

“မရောင်းပါဘူး၊ ငါ့အချစ်တုံးလေး ပေးထားတာ”

“ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူးပေါ့”

“အေး...မရောင်းဘူး”

BURMESE
CLASSIC

၂၈၆ ♦ ပုညခင်

“၁၅၀၀ နဲ့ ဝယ်လည်း မရောင်းဘူးပေါ့”

“မရောင်း...၊ ဟာ ... ရွှေလတ် ... နင် ... တကယ်
၁၅၀၀ ပေးပြီး ဝယ်မှာလား”

“ဒါပေါ့...”

“အဟဲ့ ... ဒါဆိုရင်တော့ ရောင်းမှာပေါ့ဟာ...”

ထင်စောက အားပါးတရ ပြုံး၍ပြောလိုက်ရင်း
လတ်ရဲ့ မျက်နှာကလေးဆီသို့ ငုံ့ချလိုက်ချိန်မှာ ...

လတ်က မျက်နှာကလေးကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်
ရင်း မျက်လုံးထောင့်ကလေးတွေကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးထိုးပြကာ

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... နင်ပြောတဲ့ ကျိုးကန်းခြေထောက်လို
အရေးအကြောင်းလေးတွေ့လား ... ငါက အဘွား
ကြီးဟဲ့ သိလား...”

ဟု ပြောလိုက်ပါသော်လည်း ထင်စောကတော့
နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ လတ်ရဲ့ပါးကလေးကို ညင်သာစွာ နှမ်း
မွှေးလိုက်ရင်း ...

“ခုလို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မွှေးတော့ အဆင်ပြေပါတယ်
ဟာ”

“ကြည့်စမ်း ... ထင်စုတ် ...”

အချစ်၏တုန်းပြစ်စဉ် ... ♦ ၂၈၇

“အား ...”

လတ်က ဗိုက်ဆေါက်လိမ်ဆွဲလိုက်သဖြင့်သာ နှုတ်မှ
အော်လိုက်ရသော်လည်း ထင်စော၏ လက်အစုံကတော့ လတ်
ကို နောက်မတွန့်စတမ်း ဖက်တွယ်ထားဆဲပင်တည်း ... ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပုညခင်

11.2.2010

5:39 Pm